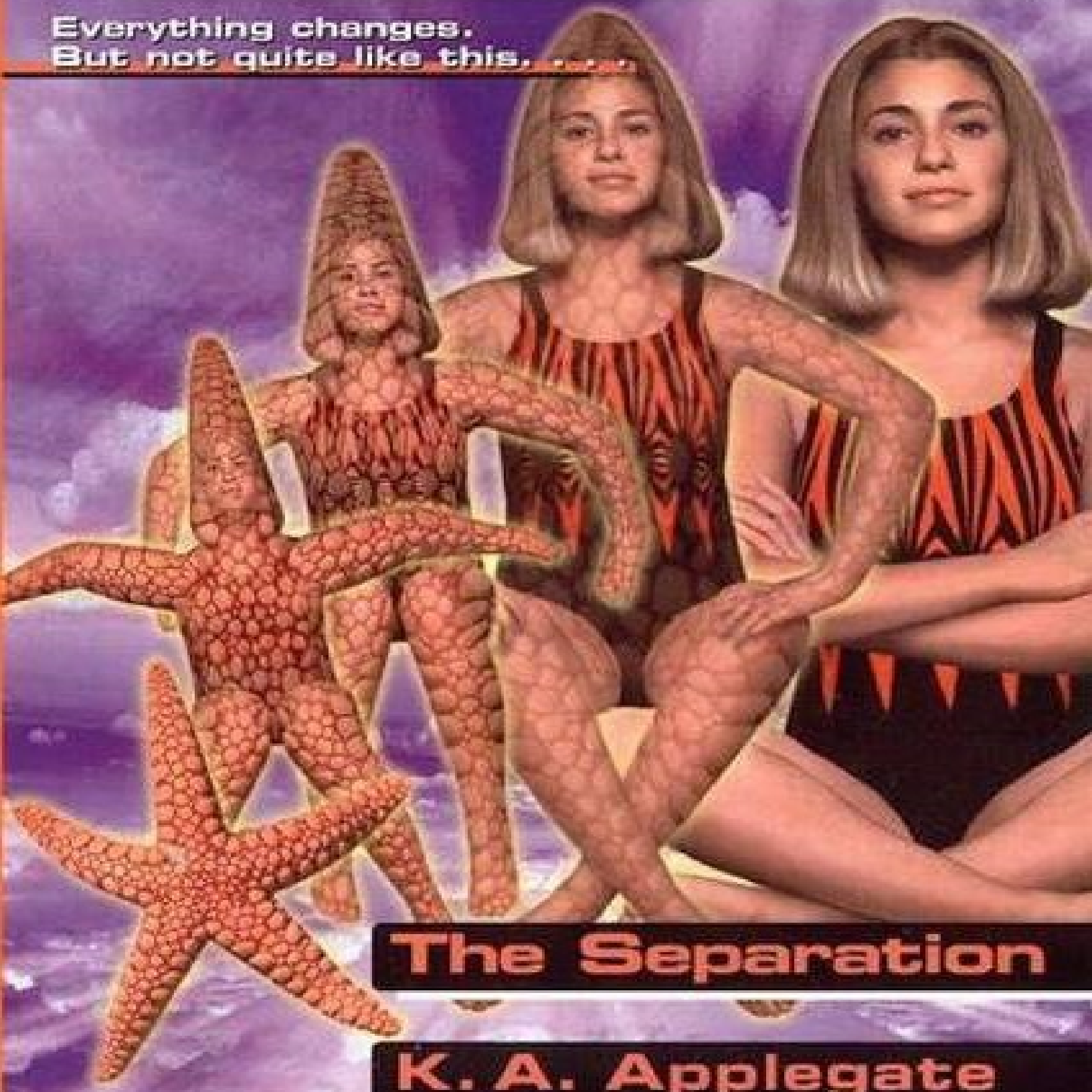

ANIMORPHS

Everything changes.
But not quite like this.

The Separation

K.A. Applegate

Phân Thân

Series Animorphs Phần 32

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 31

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

[\[4\]](#)

[\[5\]](#)

[\[6\]](#)

[\[7\]](#)

[\[8\]](#)

[\[9\]](#)

[\[10\]](#)

TẬP 31: ÂM MƯU THÂM ĐỘC

1. Người kể chuyện:

Jake.

2. Nội dung:

Ông cố ngoại của Jake qua đời. Ba Jake quyết định cả nhà sẽ tới lo đám tang của ông cố nội. Chuyến đi sẽ dự định kéo dài khoảng 3-4 ngày, thời gian quá dài cho tên Yeerk trong đầu Tom có thể sống sót mà không có tia Kandrona. Thuyết phục ba cho mình ở nhà không được, Tom quyết định đưa ba mình tới nhóm Chia Sẻ cốt để biến ông thành một kẻ Bị Mượn Xác không tình nguyện, thậm chí sẽ giết ông nếu như vấp phải sự kháng cự. Jake buộc phải cứu ba mình, nhưng lần đầu tiên khi gặp sự cố, Jake đã bất động, không thể hành động hay suy nghĩ được gì. Jake bị Marco chỉ trích và được yêu cầu đứng qua một bên để các bạn của cậu xử lý vụ này. Hội Animorphs, quyết định bắt cóc Chapman, cốt để bòn Yeerk xao nhãng, bỏ qua vụ biến ba của Tom thành kẻ bị mượn xác. Sau đó, các bạn trể thả Chapman ra, sau khi Ax phải giả bộ, một cách miễn cưỡng, làm một chiến binh Andalite tra tấn, hù dọa tù binh. Sau chuyện này, Jake khẳng quyết định tự mình sẽ giải quyết vụ việc, vì theo cậu, đây là việc riêng của gia đình, không thể bắt người khác, bắt các bạn của mình phải gánh trách nhiệm giùm mình.

Khi cả nhà cùng tới căn chòi gỗ của cụ cố ngoại, trong đêm, Jake phát hiện Tom đang thủ con dao găm trong người, anh rủ ba ra ngồi cạnh bờ hồ tâm sự và đang có ý định dùng dao giết ba. Bất chấp bị lộ bí mật, Jake đã liều mình biến hình thành cọp ngay trong bóng tối sát vách ba và anh trai mình. Thế nhưng, cứu được ba Jake, không phải là cậu mà chính là các bạn của cậu, những người bạn thân thiết. Và cũng chính họ đã giúp cậu tìm ra cách giải quyết vụ việc mà không làm tổn hại đến ba, không làm lộ thân phận Animorph của cậu, và cũng bảo toàn được mạng sống của Tom. Tom bị gãy chân và được trực thăng cứu hộ chở ngay về thành phố, về với vũng Yeerk.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel:

Cassie:

Tobias:

Ax:

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Chìm ụng Peregrine, Gián, Tê giác, Cọp Siberi.

Marco: Ó biển, Khỉ đột.

Rachel: Gấu xám.

Cassie: Cá heo.

Tobias:

Ax: Ó biển, Người.

Chương 1

*Cho Michael và Jake***T**ên tôi là Rachel.

Rachel, không họ. Rachel, không địa chỉ. Chỉ là Rachel mà thôi.

Thế giới ngoài kia thật chán phèo, toàn ảnh và ảm. Ít nhất thế giới của tôi cũng là: Sự tử, hổ, và gấu... và đó chính là những người bạn của tôi.

Giỡn á. Xin lỗi nha, tôi hổng phải là một con nhỏ giỏi giỡn chơi.

Đây là chuyện bạn cần nên biết nè: Trái Đất đang bị tấn công. Trái Đất đang bị xâm lược.

Đúng, bởi người ngoài hành tinh.

Tôi biết. Nghe cứ như truyện khoa học viễn tưởng vậy. Nghe cứ như là mấy chuyện tào lao mà bạn vẫn nghe từ cái bà điên vẫn hay đẩy chiếc xe đẩy đầy đồ hộp dưới phố đó. Ước gì tôi có một câu chuyện đáng tin hơn để kể, nhưng tôi chỉ có thể kể sự thật mà thôi.

Sự thật là Loài người, các bạn và tôi, là mục tiêu tấn công của những người ngoài hành tinh, bọn Yeerk.

Chúng là loài ký sinh. Không phải những tay săn mồi luôn tìm kiếm để giết, giết, giết, xói tung thành phố của chúng ta, hay thổi bay tượng Nữ thần tự do hay bất cứ thứ gì đại loại vậy đâu à nha. Bọn Yeerk hổng muốn chúng ta chết. Bọn chúng hổng đoái hoài đến đất đai hay tài nguyên của chúng ta. Chúng cũng hổng thêm nướng gan của chúng ta lên luôn.

Thứ chúng muốn chính là bản thân chúng ta.

Ở trạng thái tự nhiên, chúng chẳng là cái thá gì, chỉ là mấy con sên xám xịt, yếu xìu. Bạn có thể dậm đôi giày hiệu Timberlands nghiền nát cả ngàn con như chúng trên vỉa hè.

Chỉ có điều, bọn Yeerk hổng định sống đời của loài sên. Chúng tràn vào những vật chủ khỏe mạnh, rúc vào não bộ, phủ cơ thể sên nhóp nhách của chúng quanh bộ não và trám khít đến từng đường kẽ trên não. Chúng điều khiển não bộ. Điều khiển hoàn toàn.

Một khi chúng khống chế được bạn, một khi chúng biến bạn thành người bị Mượn xác, bạn không thể tự nhìn bằng mắt mình, hay tự cử động ngón tay của mình, hay tự thở được. Bạn trở nên bất lực, mất quyền kiểm soát cơ thể mình. Giống như bạn bị liệt hoàn toàn, chỉ có đôi mắt bạn vẫn còn nhìn được, miệng bạn vẫn còn cười được, và đôi bàn tay thì đang đưa ra để bóp nghẹt sự sống của người mà bạn yêu thương...

Chúng đang ở đây. Chúng hổng phải là kiểu người ngoài hành tinh như trong phim *E.T.*[1] đâu nha. Chúng hổng hề dễ thương. Và tụi tôi, tôi và các bạn của mình là những con người duy nhất biết về chúng, và là những kẻ duy nhất đứng chắn giữa bọn Yeerk và cuộc xâm lăng toàn

cầu của chúng.

Trời. Tuyệt vọng quá, phải hôn?

May thay, tụi tôi hồng bất lực. Bọn Yeerk không phải là loài ngoài hành tinh duy nhất quan tâm tới Trái Đất. Còn có cả những người Andalite nữa. Bọn Yeerk và người Andalite, giống như đêm và ngày, như quỷ dữ và không-phải-quỷ-dữ í.

Có thể không phải tất cả những người Andalite đều là thánh, nhưng có một người, một chiến binh tên là Elfangor, đã trao cho tụi tôi công nghệ của người Andalite để tụi tôi có thể biến hình, có thể thu nạp ADN của bất kỳ động vật nào bằng cách chạm tay vào người nó và rồi biến hình thành chính nó.

Biến hình: sức mạnh ẩn chứa bên trong là ác mộng.

Và tuy nhiên, đôi khi biến hình còn có những lợi ích khác nữa ngoài chuyện dùng để đánh nhau với bọn Yeerk trong những vật chủ muôn hình vẻ của chúng.

Tôi đang đứng trên mấy tảng đá uớt nhẹp dưới chân một vách đá chúi xuống biển. Phía Bắc thành phố, những bãi biển phải nhường chỗ cho những tảng đá lô xô và những vách đá cao ngất. Nằm trên đỉnh những vách đá đó là những khu chung cư, và cơ ngơi dành cho các nhà triệu phú.

Phần này của bờ biển là đất công. Ở phía Nam là khu chung cư, và phía Bắc là các biệt thự, nhưng trong phạm vi nửa dặm chôn này thì hoàn toàn là bãi trống, chỉ có toàn những tảng đá lớn, mòn vẹt và sứt sẹo. Cứ mỗi khi sóng đập vào đá, nước biển bắn tung lên làm tôi uớt chèm nhẹp, và gió thì lạnh buốt làm tôi sớn cả gai ốc.

Vậy chớ thế vẫn tốt hơn là ở trường. Ý tôi là ai mà chả thích một chuyến đi thực tế hơn là ngồi ngáp sái quai hàm ở lớp kia chớ?

Nhưng đúng là người tôi nổi gai ốc hết ráo. Lạnh là đúng thôi khi mà bạn bị uớt dầm như vậy. Mà chúng tôi, đứa nào cũng chỉ bận độc có quần cộc và áo thun, cốt là để hoà mình với "đời sống phong phú và quyến rũ của bề thủy triều[2]" í mà.

Dĩ nhiên, chuyện thiệt đang xảy ra ấy là có ba đứa nhóc đang khám phá đời sống sinh vật ở các bề thủy triều này, trong đó có cả nhỏ bạn thân nhất của tôi - Cassie, trong khi hầu hết bọn con trai đang nhảy cóc qua những mỏm đá và hầu hết bọn con gái đang dò dẫm đi túm tùm thành từng nhóm nhỏ ba, bốn đứa, còn các giáo viên và trợ giảng thì cơ bản là hét hò bọn con trai và mắng mỏ lũ con gái, và thỉnh thoảng thì lớn giọng giảng giải gì đó về mấy con sứa gai. Đúng là một chuyến thực tế điển hình.

Tôi bước tránh xa khỏi mấy đứa khác. Tôi hồng còn ham buôn chuyện nữa. Xin lỗi, chớ những thứ như "Ành nói gì hở? Ôi. Trời đất! Không đời nào!" đơn giản là hồng phù hợp với tôi

chút nào. Nhảy tung tăng quanh những mỏm đá nơi bọn con trai đang bí mật chơi trò siêu nhân trong tưởng tượng, cũng hồng phù hợp nốt.

Tôi đã có cả đồng lần nhảy nhóm rồi. Phần lớn đều kèm theo la hét và đổ máu. Rồi có khi mình mấy bản thân và những đứa khác đều bị thương. Và kéo theo đó là những cơn ác mộng.

Mấy chuyện đó chả mấy chốc rồi sẽ lại tiếp tục xảy ra cho coi. Các bạn đồng minh người Chee đã báo cho tụi tôi hay rằng bọn Yeerk đang nghiên cứu một loại vũ khí bí mật mới: Tia Phản-Biến. Tụi tôi vẫn chưa có đủ thông tin để tổ chức một cuộc tấn công. Nhưng rồi kiểu gì thì tụi tôi cũng sẽ tấn công. Và sau đó cỡ nào cũng sẽ là nhảy nhóm lên, là la hét, là đổ máu.

Và rồi sẽ lại là những cơn ác mộng.

Đằng nào cũng thế.

Tôi bước đều chân, rời xa khỏi mấy đứa khác. Chẳng ai thèm để ý. Tụi nó đều vui vì tôi biến đi. Tụi nó cũng chẳng biết tại sao lại vui khi tôi đi, nhưng đúng là tụi nó vui thiệt mà.

Tôi đoán là do tôi phát ra những tín hiệu xấu, như mẹ tôi vẫn thường nói.

Khi được ở một mình rồi thì cũng không tệ lắm. Tôi thích nghe tiếng những con sóng ì oạp vỗ vào vách đá. Và mặc dù trời rất lạnh, nhưng tôi vẫn thấy khá là thích cái cảnh quan thô ráp quanh mình. Sự sống ở những tảng đá này thật hấp dẫn. Đại dương đó, cái thứ sống động này bao phủ hành tinh, nghiêng ngả từng tấc đất, nuốt đất xuống lòng đại dương, cắn từng miếng thật kiên nhẫn. Còn những tảng đá chỉ là những mẫu vụn rơi ra từ miệng của Mẹ Đại Dương mà thôi.

Nhưng kìa, ở bên trong những mẫu vụn đó - những tảng đá mà sớm muộn gì thì cũng tan thành cát - là hàng trăm sinh vật sống. Vạn vật đều nằm gọn trong nửa lít[3] nước biển đang chứa trong một hõm đá hình chiếc cốc.

Tôi quỳ xuống để xem xét một bể thủy triều. Nó ăn sâu vào đá hơn những cái bể khác. Ăn xuống, lấn vào một kẽ nứt trên tảng đá, sâu hút xuống, đen ngòm hồng rở đáy.

Cái thứ sinh vật đáng sợ nào sống ở dưới đó ta? Tôi thầm hỏi.

Có một con sao biển bám dính vào thành bể. Cứng ngắc như một con sao biển chết khô mà vẫn hay được bày bán ở các hàng lưu niệm trên phố đi bộ.

Thế rồi nó nhúc nhích. Điều đó làm tôi bật cười. Cứ như thể nó nghe thấy suy nghĩ của tôi và muốn nói, "Này, tôi chưa chết đâu, nhóc con."

Tõm!

Tôi nghe thấy tiếng một vật gì đó rớt xuống bể.

Tôi vội quơ tay, hổng hy vọng chụp trúng. Đúng, hụt rồi.

Một cái bông tai tuột khỏi tai tôi và chìm mất tiêu trong cái bể.

"Trời ơi là trời!" Tôi hét.

Tôi gỡ nốt cái bông tai còn lại ra, nhìn nó và lại rên rỉ. Hừ, đó là đôi bông tròn mạ vàng ba mới mua tặng sinh nhật vừa rồi của tôi. Ba mang từ tận Bồ Đào Nha về đó. Như vậy có nghĩa là tôi không thể mua một cái giống vậy được ở trong khu thương xá.

Tôi bực tức tổng một cú đá vào một mỗm đá đang chìa ra. Thiệt là ngu quá mạng: Tôi đang đi chân trần.

Giờ thì tôi thực sự nổi điên. Điên lên vì tham gia vào chuyến thực tế ngu ngốc này. Điên lên vì đánh rơi chiếc bông tai. Điên lên với ba hổng vì lý do gì ngoài chuyện là tôi dư biết ba hy vọng tôi đeo đôi bông tai đó trong lần gặp ba cuối tuần này.

Tôi cần chiếc bông tai đó và tôi sẽ hổng thêm than thở suông. Khi đã tức điên lên là tôi sẽ kiên quyết. Khi đã tức điên lên là tôi sẽ làm một việc gì đó mà hổng phải lúc nào cũng là một việc khôn ngoan.

"Mày," tôi nói, nhìn con sao biển. "Mày có thể lấy lại cái bông tai cho tao." Tôi nói và trút bỏ bộ đồ ngoài ra, đứng đó trong bộ đồ nịt của mình. Tôi đưa tay ra và chạm vào con sao biển, rồi cảm nhận nó dần trở thành một phần cơ thể mình.

Chương 2

Tôi đứng thẳng dậy, nhìn quanh. Cách đó khoảng 10 bước là anh chàng tên Bailey. Tôi cũng chẳng rõ đó là tên hay họ của cậu ta nữa.

"Bồ muốn gì?" Tôi căn vặn.

"Không muốn gì cả." Cậu ta nhún vai.

Tôi nhìn cậu ta chăm chăm, hồng chớp mắt.

Cậu ta đỏ mặt.

"Nhìn tuyệt lắm, Rachel."

"Cái gì cơ?"

"Bộ đồ nịt đó đó và tất thấy mọi thứ. Trông bồ dễ thương lắm."

Tôi đang bận bộ đồ nịt để biến hình. Trông nó cũng khá hợp đối với một chuyển thực tế ở quanh mấy tảng đá như vậy.

"Dĩ nhiên là tui dễ thương rồi," tôi cấm cản. "Có lúc nào mà tui hồng dễ thương đâu chớ. Bồ còn muốn nói gì khác nữa không?"

Tôi đoán câu đó đã làm cậu ta cụt hứng. Cậu ta nhún vai.

"Dễ thương thiệt," cậu ta nhắc lại. "Thiệt sự là rất dễ thương."

"Tui cho là tui với bồ đã nói xong chuyện đó rồi," tôi nói. "Giờ thì bồ đi đi."

"Bồ thiệt chán quá đó!"

"Đúng, tui là vậy đó. Giờ thì bồ đã hiểu rõ câu 'Đừng có trông mặt mà bắt hình dong' rồi há."

Cậu ta bỏ đi. Tôi chờ cho đến khi cậu ta trở lại với nhóm bạn của mình. Tôi lướt mắt kiểm tra qua các hướng khác trên bờ biển. Có một gia đình với hai đứa trẻ, hai thằng nhóc tí nhỏ xíu. Họ đang đi về phía tôi nhưng tôi sẽ có đủ thời gian để biến hình trước khi họ tới gần.

Tôi bắt đầu biến hình.

Trước tiên là co rút lại. Thu nhỏ lại, nhỏ lại. Những cái ao và những cái bể cao vọt lên bề về phía tôi. Những tia nước như mưa trút xuống tôi và đột nhiên nó hồng dễ chịu chút nào, thiệt đáng sợ. Sức ép của nước xém chút nữa thì khiến tôi lộn nhào.

Quả là dễ đẩy văng tôi đi khi mà hai chân tôi đang biến mất dạng. Bắp vế của tôi trở nên dày

cui. Cánh tay của tôi cũng vậy, dày lên và tạo thành những hình nón mập mạp.

Cánh tay, cánh tay, cẳng chân, cẳng chân. Và đây là phần kinh dị nhất: đầu tôi đang biến hình thành cái chân thứ năm. Hóa ra là sao biển hồng thực sự có đầu. Chúng có một cái miệng ở đâu đó khoảng giữa thân mình, một bó những cái bàn chân bé xíu ngo ngoe trông như giác mút, và năm cẳng chân hình nón mũm mĩm.

Sao biển chỉ có thể. So với sao biển thì gián quả là một thiết kế tinh xảo.

Tôi bị mù. Mù hoàn toàn. Không hề có mắt gì ráo.

Thế là tôi lại bắt đầu băn khoăn làm sao mà tôi có thể tìm được cái bông tai khi mà tôi thậm chí còn hồng nhòe ngó được như thế này. Nhưng tôi cho rằng sao biển có giác quan khác bù lại.

Không. Không hẳn.

Nó có thể cảm nhận, có thể - đại loại là - ngửi. Nó có thể trườn trên những bàn chân bé xíu của mình. Nếu như có, đa phần là do tình cờ, bò qua phải một thứ gì đó thơm ngon thì tôi đoán là mình có thể ăn được. Nhưng đó quả là nhiều đối với một con sao biển.

Thôi thì, tôi tự nhủ, có thể mình sẽ cảm nhận được chiếc bông tai đó.

Tôi bắt đầu vận hành những cái bàn chân bé xíu của mình. Xuống, xuống nữa, trượt xuống theo bờ đá ẩm ướt.

<Ờ, ngu thật đó. Xài một lối hình biến lạ hoắc trong một cái hốc đá. Hồng khôn ngoan chút nào, Rachel à.>

Thế rồi bàn chân tôi - dù gì cũng là một trong số đó - rờ trúng một thứ gì đó mỏng, cứng và tròn.

Bá cháy! Tôi đã bò trúng vào cái bông tai. Phải mất thêm khoảng 10 phút sau tôi mới xoay sở để cái miệng vô dụng của mình ngậm được cái bông tai đó. Tôi bắt đầu bò ngược lên. Ít nhất cũng hy vọng là đúng hướng lên trên.

Tôi trèo lên trên miệng cái bể, ra chỗ tương đối khô ráo. Tôi tập trung đầu óc vào hình biến và bắt đầu -

PHẬP!

Có cái gì đó đập vào tôi. Đập rất mạnh.

Sao biển không có cảm giác đau nhưng tôi vẫn biết, con sao biển biết, sâu thẳm bên trong, rằng nó đã bị thương, rất, rất nặng.

Tôi cố gắng để hiểu. Nhưng tất cả những gì mà tôi biết là: Tôi từng có thể đếm tới năm bằng những cái chân sao biển của mình. Giờ tôi chỉ đếm được có tới hai!

Tôi đã bị xắt làm đôi!

<Ááááá!> Tôi hét. Tôi hoảng loạn. Nổi hoảng loạn trong tâm tôi ập tới.

Tôi đã bị xắt làm đôi! Tôi phải chết. Phải chết! Ôi, không thể nào...

Nhưng mà tôi vẫn sống.

Hoàn hình!

Đúng rồi. Ừ há. Hoàn hình. Đúng, đúng thế, biến hình lại. Ôi, Chúa ơi! Tôi đã bị chặt làm đôi mất rồi!

Tôi tập trung. Tập trung vào hình ảnh của chính mình. Hình ảnh thật của mình.

Hoàn hình, Rachel. Hoàn hình và sống lại!

Tôi bắt đầu biến đổi.

Mắt! Tôi nhìn thấy được rồi!

Những tảng đá, tất cả đều ở quanh tôi. Nhưng bầu trời thì vời vọi tít trên cao. Bầu trời xanh và những đám mây trắng xốp như bông! Tôi nhìn thấy được rồi!

Đôi mắt màu xanh bé tí dính trên một cái chân của con sao biển.

Tôi tiếp tục hoàn hình. Tôi kéo giãn thân mình ra, từng chút một, và cẩn thận bám vào gờ đá.

Một nửa con sao biển nằm lại trong cái bể thủy triều. Hai chân và một phần của cái chân thứ

ba. Và cái khuôn tai nữa.

Tôi thoáng thấy bóng cái gia đình có hai thằng nhóc tí ấy. Một đứa có một cái xô, và một cái xẻng nhỏ còn mới và sắc.

Nó chắc hẳn là đứa đã xắt tôi làm đôi.

Nó chắc hẳn là kẻ đã suýt giết chết tôi.

Đồ con chuột bẩn thỉu, dơ dáy!

"Mình sẽ giết nó!" Tôi lẩm bẩm. "Giết nó! Giết cái thằng nhóc bẩn thỉu đó!" Biến hình thành một con gấu và xé xác nó ra! Không. Không. Không phải lỗi tại đứa trẻ đó. Bailey! Là lỗi của hắn. Hắn cản trở tôi, nếu không thì mọi chuyện đã thành công rồi.

Tôi đứng lên.

"Bailey!" Tôi hét lên với con sóng đập vào đá, nắm tay run bần bật. "Ta sẽ giết ngươi! Giết ngươi! Ta sẽ ám sát ngươi!"

Hắn ta chẳng nghe thấy gì, dĩ nhiên rồi, dưới tiếng ào ào của những con sóng. May cho hắn.

Tôi chợt nhận ra rằng giết Bailey có lẽ là phản ứng hơi thái quá.

Nhưng cũng đúng thôi, cần phải dạy cho hắn ta một bài học.

Chương 3

Vậy là tôi đã hoàn hình xong. Đó là một trải nghiệm kinh hãi, ghê tởm. Nhưng chọn điều ngược lại thậm chí còn tệ hơn ấy chứ. Tôi hoàn hình trong, kiểu như là, nỗi sợ hãi tột độ. Tôi thậm chí hổng suy nghĩ gì, chỉ la hét trong đầu, la hét và cầu xin việc biến hình mau mau chấm dứt.

Tôi nhòe mắt từ phía sau những tảng đá, lòng biết ơn vì mình lại là một con người nguyên vẹn, đầy đủ. Tôi nhìn thấy những đứa bạn khác ở đằng xa. Tôi cũng thoáng thấy bóng một đứa con gái tóc vàng hoe, đang chạy mất dạng. Tôi hổng nhận ra đó là ai.

Đưa con gái đó đã nhìn thấy tôi chưa ta?

Cái bông tai! Kia rồi, kẹp giữa những ngón chân của tôi. Ôi, tốt quá. Cái bông tai rất đẹp. Hồng giống những thứ vớ vẩn mà các bậc phụ huynh hay mua cho con họ. Các bạn cũng biết các ông bố bà mẹ rồi mà, đúng không?

Dù sao thì...

Tôi cũng chạy về phía những học sinh khác.

Tôi cần phải đi cùng, kiểu như là, mọi người. Tôi cần thấy những gương mặt và giọng nói thân quen xung quanh mình.

Sợ quá đi mất!

Tôi đang run bần bật. Tôi sẽ run mãi không dừng được mất thôi.

Tôi mất trí rồi sao? Tại sao tôi lại làm một việc liều lĩnh là biến hình thành một con sao biển cơ chứ?

Và...

Và tại sao tôi lại tỏ ra dữ dằn với Bailey vậy chứ? Cậu ta chỉ muốn khen tôi thôi mà. Cậu ta chỉ muốn nói rằng cậu ta thấy tôi dễ thương thôi mà; sao tôi lại tỏ ra, kiểu như là, thô lỗ và hợm hĩnh như vậy chứ?

Rồi đây tôi sẽ phải tìm cơ hội và cách tử tế nào đó để xin lỗi cậu ấy. Hay là, tôi hẹn cậu ấy đi chơi -

Ôi, khoan đã nào. Không được. Như thế sẽ làm Tobias tổn thương. Chắc chắn là thế rồi.

Tôi tính đi bay với Tobias sau giờ học. Chúng tôi, tôi và Tobias, đã từng bay cùng nhau nhiều lần lắm rồi. Tobias là một *nothlit*. Đó là một từ tiếng Andalite để chỉ một người ở trong lột biến hình quá giới hạn hai giờ.

Tobias giờ đang bị kẹt trong lột một con điều hâu đuôi đỏ. Đó là một loài chim rất đáng sợ.

Tôi định nói là, cậu ấy là một chàng trai, thật đó. Một anh chàng rất đáng yêu. Giống như Bailey. Chỉ có điều, tôi có thể hôn được Bailey, mà được không ta? Được. Có thể chứ. Sẽ rất tuyệt là khác.

Hôn Tobias cũng tuyệt. Với điều kiện là cậu ấy đang ở trong lốt người.

Cả hai đều rất dễ thương. Cả hai đều tử tế. Ngọt ngào. Dịu dàng. Tốt bụng. Toàn là những điều tốt đẹp cả.

Chỉ có điều, Tobias giết và ăn thịt chuột. Mà việc đó thì thiệt chẳng dễ thương chút nào.

Ừ, vậy đó.

"Bồ ổn chứ, Rachel?" một đứa con gái có tên là Dahlia hỏi.

"Ôi! Bộ nó lộ hết ra ngoài mặt mình luôn hả?" Tôi hỏi ngược lại, úp hai tay vào mặt.

"Thôi, quên chuyện đó đi," Dahlia nói, trông rất tự ái. "Tại sao tôi lại cố tử tế với bồ chứ? Tôi chỉ nhận lại sự mỉa mai thôi mà."

"Ôi, Dahlia," tôi nói, đưa tay về phía cô bạn. "Mình rất tiếc để bồ cảm thấy như vậy. Thiệt đó! Mình cũng muốn kết bạn. Mình thực lòng muốn mà."

Dahlia biểu hiện nét mặt: "Bồ biết mà, bồ luôn luôn kênh kiệu, Rachel à, nhưng dạo gần đây thì bồ thiệt y như là... là phù thủy luôn á."

Nhỏ bạn bỏ đi còn tôi thì thấy những giọt nước mắt nóng hổi đang dâng lên mắt mình. Sao nhỏ lại nói thế chứ? Tôi rất chân thành mà. Tôi thực sự muốn kết bạn đó chứ.

Tất cả chúng tôi cùng đi về phía xe buýt. Trời ạ, đó đâu có phải là dấu hiệu chào đón tôi sau gần ấy chuyện cơ chứ!

Tôi trèo lên xe và ngồi vào chỗ của mình. Đôi giày của tôi đang ở dưới ghế ngồi. Quần áo ngoài thì ở trong ba lô. Tôi lôi một chiếc áo len ra.

Ước chi họ có dây an toàn trên xe buýt ha?

"Áo len đẹp đó," đứa con gái tên Elizabeth nói. Nhỏ đang ngồi cạnh tôi.

"Cảm ơn nha. Mình mua ở Abercrombie thì phải... Kiểu như là, hàng hạ giá... Giá gốc 42,50 đồng bán có 27,95 đồng hà."

"Thiệt sao! Bờ có định tới khu thương xá sau giờ học không?"

Được thôi, nhưng lẽ ra tôi định tới thẳng chỗ hẹn gặp Tobias sau giờ học mà. Đó mới là điều tôi định làm. Tôi đã hứa rồi. Chỉ có điều...

Nhưng tôi muốn đi chơi với Tobias hay là đi mua sắm đây ta?

Liệu Cassie có đi mua sắm với tôi không nhỉ? Nhỏ í chẳng thích mua sắm lắm. Nhưng có lẽ nhỏ sẽ đi cùng tôi. Tôi có thể, kiểu như là, hỏi nhỏ mà. Nhưng còn Elizabeth thì sao ta? Nhỏ đã rủ tôi. Chỉ có điều tôi chẳng thích Elizabeth, mà tôi thích Cassie. Thế nhưng Cassie thì lại có thể không thích đi mua sắm.

Còn Tobias! Cậu ấy sẽ buồn lắm nếu tôi không xuất hiện.

Nhưng nếu tôi đến, cậu ấy sẽ, kiểu như là, muốn tôi biến hình, và chuyện này kinh hãi lắm, bay, tít trên trời cao mà chẳng có gì giữ chắc mình cả - ôi, lạy Chúa tôi! Tôi không thể tin được là mình đã từng làm chuyện đó!

"Thế nào?" Elizabeth hỏi.

"Gì hử?" tôi hỏi.

Nhỏ nhún vai. "Thôi, bỏ đi."

Chương 4

Tôi tới chỗ hẹn gặp Tobias tại đồng cỏ của cậu ấy.

Cậu ấy thấy tôi đến liền nhào xuống từ trời cao, mạnh mẽ, hoang dã - một tạo vật đẹp và nguy hiểm.

<Chào Rachel. Có nghe Jake nói gì về nhiệm vụ không?>

"Mình chưa gặp anh Jake. Đừng lo, anh sẽ báo cho tụi mình khi cần đến giết chóc. Ha! Tia Phản Biến! Bờ phải lấy làm ngưỡng mộ bọn Yeerk: Chúng hổng ngừng cố gắng. Chúng chưa bao giờ ngừng cố gắng hạ tụi mình cả! Thôi, tụi mình cùng bay nào!"

Tôi bắt đầu biến hình. Hình biến chim săn mồi của tôi là một con đại bàng đầu bạc. Nó là thứ duy nhất phù hợp, bởi nó không chối với điều hâu, có điều đại bàng lớn hơn, và nguy hiểm hơn. Tôi dám chắc rằng nếu Tobias có thể chọn lại từ đầu thì cậu ấy sẽ thà bị kẹt trong lồng đại bàng còn hơn.

Phần tồi tệ nhất khi biến hình thành đại bàng là sự thu nhỏ. Cơ thể của bạn sẽ trở nên nhỏ hơn, nhỏ hơn rất nhiều, và ý nghĩa đầu tiên của bạn là, này, nhỏ hơn thì chắc là yếu hơn và không đời nào tôi lại thích mình yếu hơn cả!

Nhưng khi bạn cảm nhận được đôi môi yếu ớt và vô dụng rất "con người" của mình cứng dần lên và kéo dài ra, hình thành một chiếc mỏ khoằm và cứng như thép của đại bàng, bạn sẽ phải nghĩ lại. Ha! Nhỏ hơn, đúng vậy, nhưng yếu hơn thì không hề!

Bạn sẽ nhìn thấy từng lớp lông vũ mọc ra và phủ lên thân thể mình làm cho bạn ngứa đến phát điên cho đến khi chúng xộp dần lên, rụng ruột.

Xương cốt trong người bạn bỗng nhiên nhẹ bỗng, cẳng tay bị vặn ngược ra phía sau và tất cả nội tạng như tan ra và hình thành những bộ phận hồng... người chút nào.

Đôi chân mềm, lỏng ngóng và bất tiện của loài người cũng tan chảy như sáp nóng và rồi cứng lại thành những móng vuốt cứng và sắc.

Thật tuyệt khi chiếc mỏ và những móng vuốt của đại bàng là những vũ khí thực thụ. Thật tuyệt vì chúng có thể bắt gọn và tóm một con cừu non. Chúng cũng có thể cấu xé, móc rửa nội tạng và óc của nạn nhân ra thành từng mảnh nhỏ.

Đôi mắt đại bàng có thể nhìn thấy một con bọ trên lưng một con thỏ cách cả năm chục thước! Đôi tai có thể nghe thấy tiếng chuột hắt hơi. Phản xạ nhanh như chớp!

Một tạo vật tuyệt vời. Một động vật ăn thịt bản năng. Một kẻ săn mồi! Sát thủ trên trời cao!

Tôi băn khoăn hổng biết có dự được Tobias đánh nhau trên không với mình không. Cậu ấy có kỹ năng và có nhiều kinh nghiệm hơn. Nhưng tôi lại mạnh hơn.

Thôi, có lẽ, để hôm khác. Tobias là một chiến binh thực thụ. Là đối tác đích thực của tôi. Là người có thể hiểu được -

<Sẵn sàng chưa?> Tobias hỏi. <Đi nào, mặt trời thế này thì hôm nay sẽ có những luồng khí nóng tuyệt vời bốc lên từ dưới đường cao tốc đấy.>

Tôi đập cánh, xoay người để đón một cơn gió ngược thoang thoảng. Đôi cánh no gió và tôi

bay vút lên.

Hai đứa tôi bay lên, lên cao và lên cao nữa. Tobias đã đúng! Những luồng khí nóng bốc lên từ đường cao tốc, nó được hình thành từ sức nóng của những con đường trải nhựa và động cơ xe hơi tựa như một cái thang máy nâng cánh tôi.

Lên và lên nữa!

Chúng tôi là chúa tể! Chúng tôi có thể bay lên đến mặt trời! Những con người ngồi trong xe hơi chỉ là những sinh vật yếu đuối, nhu nhược, tầm thường, bị hạn chế về mọi mặt, ở dưới kia, xa tít mù tắp.

Lên cao khoảng bốn trăm mét, hai đứa tôi bắt được một cơn gió mát lạnh. Nó giúp chúng tôi vọt về phía trước, băng qua các nhà máy, các bãi đậu xe, các bãi cỏ, những con suối và những cánh rừng.

Rồi...

Xa, xa phía dưới, xa đến mức mà con người không thể nhìn thấy được, có một đàn cá, bơi rất nhanh và lấp lánh bạc, dưới làn nước bọt tung trắng xóa.

Tôi rẽ không khí, xếp cánh lại, và chúi xuống.

Hối hả!

Đầy kích động!

Tôi là một con đại bàng, đầy tính đại bàng. Loài chim ăn thịt thuần túy! Niềm say mê thuần khiết!

Ý nghĩ ấy nảy ra trong tôi như là một điều hay ho. <Tobias!> tôi hét lên. <Chim ăn thịt thuần túy, niềm say mê thuần khiết! A HA!>

<Rachel, bồ đang làm gì đấy?>

Nhào xuống, xuống, và xuống thấp nữa, nhanh đến mức gió cứ như một cơn cuồng phong ào qua đôi cánh của tôi. Rồi, khi tôi lựa được cho mình một nạn nhân, tôi giảm tốc độ xuống một chút, sử dụng cái đuôi để định hướng và thay đổi đường bay.

Đôi mắt đại bàng của tôi, một cách tự nhiên, được điều tiết để có thể nhìn xuyên nước,

xuyên qua cả ánh phản chiếu chói chang, nhìn thấy: sáu con cá, sáu con cá hồi, tất thấy đều vô tư lự, không hay biết gì cả, và một con trong số đó, cái con mà tôi chọn, sẽ chết!

Mày! Mày sẽ không được sống để mà chạy theo mỗi câu nào nữa! Tao đã chọn mày rồi, mày phải chết!

Tôi giương móng vuốt ra phía trước.

Tôi xòe cánh. Một cú bổ nhào xuống!

Cảm giác dễ chịu, bất ngờ khi móng vuốt của tôi chạm vào dòng nước lạnh.

Tóm mỗi!

Tôi nhấn những cái móng chìm sâu hơn xuống dòng nước. Chỉ đến lúc đó, bọn cá mới nhận ra mối nguy hiểm của mình. Chúng lặn bắn bơi lượn ngoằn ngoèo. *Vô phương thôi! Tao là đại bàng! Và tụi bay không thể chống cự được đâu!*

Tôi run lên vì phấn khích, quắp chặt con mồi rúm ró vì sợ hãi và lao về phía bờ sông. Hạ cánh trên một tảng đá phẳng, tôi trụ vững cơ thể bằng một bên móng vuốt, bên kia tôi mắc phải giữ con mồi rồi còn đâu.

Tôi nhìn vào đôi mắt ngu ngốc, khiếp sợ của nó. Dùng cái mỏ sắc lẹm của mình, tôi xé banh con cá ra. Vẩy cá bay tứ tán, ruột cá cũng trào ra.

Tôi thọc mỏ mình vào hai con mắt của con mồi, chạm đến cả những thớ thịt lạnh lạnh và đang quặn quại của nó. Tôi cảm nhận được quả tim của nó vẫn đang đập thoi thóp.

Tôi ăn thịt con cá đó, xé từng miếng lớn và nuốt.

<Rachel! Bờ đang làm gì thế? Bờ bị mất kiểm soát trong lối hình biến rồi sao?>

<Mình đang làm gì á? Mình đang chén con cá này. Nó là của mình! Lui lại! Nó là con mồi của mình. Của MÌNH!>

Tôi ăn quả tim. Và rồi, nó ngừng đập.

"Ừm, bộ đồ nịt đó đẹp đấy, rất dễ thương!" tôi nói.

"Ừ, ờ," Cassie đồng ý nhưng chẳng có chút nhiệt huyết nào cả. Cassie là nhỏ bạn thân nhất của tôi trên cả thế giới này. Nhưng nhỏ hoàn toàn chẳng để tâm đến quần áo hay mua sắm gì cả. Ý tôi là, tôi quý nhỏ lắm, nhưng nhỏ cứ ăn bận như một người thợ đang đeo một đồng dụng cụ và nói, "Này, tôi sửa cho cô cái vòi bị rỉ nước kia hén?"

Còn tôi, tôi cực thích mua sắm. Và tôi rất có tài trong chuyện đó. Bạn có biết vì sao Mozart có thể viết được nhạc, còn Shakespeare lại có thể viết được kịch không? Hay vì sao mà Will Smith lúc nào cũng có thể tuyệt cú mèo như vậy không? Tôi và tài năng mua sắm của tôi cũng tựa tựa vậy đó.

Tôi đã lên sẵn kế hoạch rồi: đến buổi hạ giá ở *Abercrombie & Fitch*, dừng một chút ở *Lady Foot Locker*, quẹo phải qua cửa hàng đang bán hạ giá 20%, lượn vòng lại *Body Shop*, *The Limited*, và cuối cùng là cửa hàng bánh quy cây mềm *Aunt Annie's*, không có bơ nhưng lại có rất nhiều muối.

Tôi cũng đã nghĩ ra lý do để xin lỗi Tobias. Tôi biết, tôi có nghĩa vụ lương tâm với Tobias. Đúng, một bốn phần lương tâm. Nhưng rõ ràng là đi mua sắm vui hơn là đi thực hiện bốn phần nhiều.

"Giảm 1/3!" tôi ré lên vì phấn khích "Ôi! Họ có đồ cỡ của mình không ta? Chắc là có, sẽ rất tuyệt nếu họ có đủ cỡ, cả cỡ của mình. Thật tuyệt vời!"

"Ừ, ở đó, chắc hẳn họ cũng trưng bày bán phương thuốc chữa bệnh ung thư nữa há," Cassie chọc tôi.

"Bồ cũng nên mua một cái cỡ bồ đi!" tôi nói. "Có điều, tụi mình sẽ hồng bạn cùng trong một ngày, thế tức là phải gọi điện cho nhau để kiểm tra. Và, nếu bồ muốn bạn bộ đó, ừ, và nếu mình hồng muốn, thì hồng có sao. Nhưng nếu, bồ muốn bạn bộ đó, mà mình lại muốn bạn bộ đó vào ngày hôm sau thì sao ta? Ô, thế là, 'Này, mọi người, Rachel bạn bộ đồ mà Cassie vừa mới bạn hồi hôm.' Thế thì -"

"Rachel?"

"Gì?"

"Bồ có ổn không?"

"Sao bồ cứ hỏi mình có ổn không là sao nhỉ?" Tôi hỏi ngược lại.

"Bởi vì bồ trở nên -"

"Bồ có nghĩ Tobias sẽ buồn vì mình không đi bay với cậu ấy không hả?" Tôi hỏi. "Mình cảm thấy hơi tệ về việc đó."

"Ừm, sao bồ không -"

"Ôi! Nhìn kìa! Nhìn kìa! Không, khoan đã! Được rồi! Nhìn đi! Anh chàng vừa đi ra từ cửa hàng băng đĩa! Anh ta thật tuyyyyyyyyyyyyyyyệt!"

Đột nhiên, khi đi vòng qua quầy hạ giá, tôi đụng phải ai đó.

"Ô, xin lỗi," tôi nói.

"Xin lỗi?"

Đó là một đứa con gái tôi hồng quen. Thuộc loại đô con, bự con hơn tôi là cái chắc. Và trong ánh mắt của nhỏ, kiểu như là, có nét giận dữ. Nhỏ lườm tôi từ đầu đến chân. Như thể nhỏ hồng thích ngoại hình của tôi vậy.

Việc đó làm tôi sợ. Tôi nuốt nước miếng.

"Tránh ra khỏi đường của tao, đồ đàn," nhỏ nạt ngang.

Cassie nhảy lên trước và đặt tay lên cánh tay tôi. "Rachel, bỏ đi."

Đứa con gái cười lớn. "Phải đó, Rachel, Bỏ đi. Tránh khỏi đường của tao trước khi tao đá đít mày văng ra khỏi đây, cái đồ tóc vàng hoe, người ngợm xương xấu, đầu óc rỗng tuếch, suốt ngày tha thẩn trong thương xá kia."

"Rachel," Cassie cảnh cáo, "Bỏ đi. Bồ không cần phải để tâm chuyện này."

Tôi cảm thấy nước mắt bắt đầu giàn giụa. Tôi bặm chặt môi.

"X-x-x-xin lỗi," tôi nói với con nhỏ dữ dằn, cực kỳ dữ dằn đó.

Tôi quay người và chạy đi, hai tay che mặt.

"Cái quái..." Cassie nói.

"Cả mày nữa, đồ nhà quê." Tôi nghe thấy tiếng con nhỏ đáng ghét đó nạt Cassie.

Nhìn thấy một băng ghế đặt bên ngoài gian hàng *Baby Gap*, tôi ngừng chạy. Tôi chỉ biết có, kiểu như là, ngồi đó, hoàn toàn suy sụp, rãng bình tâm lại.

Cassie chạy đến chỗ tôi. Nhỏ là bạn thân nhất của tôi. Nên tôi biết nhỏ sẽ nói chuyện với tôi, sẽ tử tế an ủi tôi, sẽ khiến tôi thấy dễ chịu hơn.

Tôi ngẩng lên nhìn nhỏ bằng đôi mắt đang mờ đi vì những giọt nước mắt.

Nhỏ đứng, tay chống nạnh, vẽ mặt sừng sốt, nhìn tôi.

"Được rồi," nhỏ nói, "cô đã làm gì Rachel?"

Chương 6

Tôi ghét khu thương xá. Tôi hông tài nào hiểu nổi vì sao tôi đã từng thích nó đến thế. Kiểu như là một hôm nào đó, bạn chợt tỉnh giấc và tự nhiên sáng mắt ra, và bạn nhận ra sự thực rằng: khu thương xá thật là chán ngắt.

Ý tôi là nếu như bạn có từng khi nào thiệt sự muốn chiêm nghiệm cái cảm giác khinh miệt, coi thường những đồng bào loài người của bạn, thì bạn hãy cứ tới khu thương xá. Họ gào rống như gia súc, lại có vài người cứ làm mọi thứ rối tung beng, hay một vài kẻ cứ quàng quạc cái mồm như ngỗng vậy. Chả khác gì một đàn cừu!

Nào là những bà mẹ vẽ mặt mệt mỏi, bơ phờ vì phải bận rộn trông giữ đám con hỏ chút là chạy tứ lung tung; nào là mấy thằng con trai choai choai với cái bản mặt dần dần phủ đầy mụn thì cứ nháy cẳng hết cả lên; rồi thì những cô vợ trẻ măng, chân dài quyến rũ diện những đôi giày cao gót tung tẩy trong khi những ông chồng già mập lùn và hói sọc kè kè sát rạt phía sau.

Có gì hấp dẫn ẩn sau những thứ đó kia chứ? Mà cả đám bọn họ tới đó để làm gì kia chứ?

Để mua đồ, mua đồ và mua đồ! Mua sắm: môn thể thao của những kẻ hông biết động não.

Nhưng tôi đang tính làm gì đây ta? Tôi phải làm gì đó để xử lý tình trạng quần áo của mình. Ý tôi là trông chúng thật thảm hại! Sau khi bay lượn với Tobias và sau khi cậu ấy tỏ ra thiệt kỳ cục, tôi bay thẳng về nhà. Tôi bỏ lại bộ đồ của mình trên xe buýt sau cái chuyến thực tế ngu ngốc đó. Chưa hết, về đến nhà, và tôi tìm thấy gì trong tủ quần áo của mình chứ? Đồ dành cho con gái!

Đúng, đúng, tôi là con gái. Nhưng mà quần áo của tôi, tất cả, đều sạch sẽ đến quái gở, quá điệu đà, quá là "con gái nhà lành".

Tôi chưa từng bao giờ để ý đến chuyện đó. Ý tôi là, tôi đã mua đồng quần áo ngu ngốc đó, đúng không nào? Nhưng chúng thật là phù phiếm!

Tôi cần thứ gì đó có đôi chút góc cạnh hơn, nam tính hơn. Tôi cần đồ da, đúng thế, đồ da màu đen. Chính là nó. Đồ da!

Tôi cố sắp xếp trong óc xem mình phải làm những gì. Ý tôi là, tôi biết mình phải đến khu thương xá, nhưng phức tạp quá. Đầu tiên là tôi chẳng biết đi đến đó bằng cách nào cả. Kể đến, khi tới nơi rồi, tôi lại chẳng biết phải đi đâu. Quá nhiều cửa hàng. Tôi cố gắng suy nghĩ, tập trung trí óc, nhưng mọi thứ vẫn cứ rối tung beng.

Rối là bởi vì chuyện này ngu ngốc hết sức! Phải rồi. Bởi vì chuyện này cực kỳ ngu ngốc!

Tôi xô mạnh một cặp vợ chồng rất khó ưa đang tỏ thái độ rất âu yếm, rất hào hứng (bởi lẽ thằng bé - con của họ - chừng 2 tuổi - đang tập đi mà) và băng qua. Làm như chuyện lớn lắm í, thằng nhóc đi được rồi còn gì.

"Này! Làm ơn để ý chút coi!"

"Ông đi mà để ý, lão già," tôi đáp lại rất lịch lãm.

"Con trai tôi đang tập đi mà," người phụ nữ nói.

"Phải rồi, và với ADN của bà chảy trong huyết quản của nó thì đó hẳn là thành quả lớn nhất của nó rồi." Tôi nói, giọng kẻ cả.

Tôi lướt qua họ. Nhìn thấy Cassie ở phía trước, tôi bước chậm lại. Vào lúc này, hồng cần nhỏ xen vô. Cassie thì hồng có sao, nhưng trời ạ, nhỏ là chúa chuyện bé xé ra to. Bạn biết chứ? Ý tôi là, cuộc sống rất đơn giản mà, phải hôn? Kể mạnh át kẻ yếu. Thế thôi. Chẳng có gì phức tạp ráo.

Cassie đang chạy hướng về phía quầy *Baby Gap*. Tuyệt, nhỏ chắc chắn sẽ gặp cặp ông bố bà mẹ đặc chí và đứa bé thò lò mũi xanh đang bước những bước đi xiêu vẹo kia.

Tôi đi tắt qua cửa hàng bán đồ bếp *Williams-Sonoma* để tránh Cassie. Chẳng hiểu vì sao, chỉ là tôi bỗng muốn chạm mặt nhỏ vào ngay lúc này.

Vậy là, tôi đi vào bên trong cửa hàng *Williams-Sonoma*, và tôi thấy gì đây ta? Dao! Quá chùng dao luôn! Một giá gác dao phủ màn nhựa, ngoài ra còn có thêm một quầy các kệ cắm dao, cái nào cái nấy đầy dao là dao.

Hừm, tôi thích dao. Sao mà người ta lại không thích dao kia chứ?

"A, em bé khóc nè kia," một ai đó nói. Một đứa con gái. Tôi đẩy nó tránh ra.

Nó túm lấy cánh tay tôi. Sai lầm rồi.

Tôi nghe răng cười với nó. "Lùi lại, cục mỡ gớm guốc, thối rửa kia," tôi nói.

Tôi đang tử tế đó nha. Tôi đang cho con nhỏ đó cơ hội đó nha.

"Mày định làm gì hả, cô em nhỏ bận đồ J.Crew[4] kia? Rỏ những giọt nước mắt -"

Tay phải tôi vut ra chụp lấy cổ họng con nhỏ. Nó nhảy lùi lại. Tôi dùng chân trái đột ngột đạp thẳng vào cẳng chân con nhỏ một cú đau điếng.

Con nhỏ hét tướng lên.

Tiếng la nghe thiệt sượng tai. Tôi sẵn tới, cúi vai con nhỏ xuống và đẩy nó tựa lưng vào giá gác dao.

Tay tôi cầm con dao bếp dài ba tấc. Thiệt dễ dàng đâm ngập tim đứa con gái đó.

Nhưng bạn biết đó, tôi khá thích đứa con gái này. Nó làm tôi nhớ đến chính bản thân mình.

Tôi tóm lấy một nắm cái áo nỉ của con nhỏ.

Phập!

Con dao bếp xuyên qua áo phập xuống mặt gỗ của quầy hàng. Con nhỏ bị ghim chặt, sợ phát khiếp.

Tôi túm thêm một nắm áo của nó nữa và... Phập!

Con dao chặt xương găm chặt vào. Phập!

Dao xắt bánh mỳ. Phập!

Con dao thường dùng dài hai tấc.

Theo lẽ tự nhiên, trong suốt quãng thời gian này, con nhỏ la rầm trời sau mỗi tiếng phập.

"Áááá! Áááá! Áááá!"

Tôi chụp đến con dao phay, giơ cao như thể sắp sửa bổ xuống đầu con nhỏ đó.

Rồi, tôi cười phá lên, bẹo má nó và nhay qua nhay lại trong khi con nhỏ run như cây sậy và lắc đầu quẫy quẫy.

"Tao thích mày," tôi nói. "Thiệt đó. Chúng ta có thể kết bạn. Nhưng hãy coi thử xem mày đã gây sự với ai đây."

Tôi bỏ đi, lướt qua đám bảo vệ đang vội vã lao vào cửa hàng.

Có lẽ khu thương xá cũng hồng đến nỗi nào.

Chương 7

Trang trại nhà Cassie. Tôi đã đến đó hàng trăm lần. Nhưng giờ nó có vẻ khang khác. Có vẻ rờn rợn, sờ sờ.

Ý tôi là ở đó, kiểu như là, đầy rẫy, kiểu như là, các con thú hoang: ngỗng trời, chồn hôi, cáo, sóc.

Ừm, tôi biết, sóc hồng đáng sợ, nhưng có khi chúng cũng mắc bệnh dại mà.

Bên trong nhà kho tối thui. Có đèn chiếu sáng, nhưng cũng có nhiều chỗ tối. Tối thui luôn,

nhất là vào ban đêm. Vào buổi nào thì hồng có chỗ tối ta? Ban ngày, chiều muộn, hay là buổi tối? Hay là khi chiều đã tàn và trời bắt đầu ngả tối? Ý tôi là phải có một thời điểm nhất định khi mà...

Dù sao thì, đang là ban ngày, đúng hôn? Nhưng bên trong thì vẫn cứ tối thui. Tôi có thể nhìn thấy các con thú trong lồng. Hầu hết đều bị thương hoặc đang bệnh bởi vì rốt cục là bọn chúng đang ở trong Đường thú hoang mà. Ý tôi là, chà, chúng có bị bệnh hoặc bị thương thì mới ở trong đường chớ, đúng không nào?

Trời, Rachel.

Tôi đang nói gì ta?

Ồ, đúng rồi, các con thú. Ừ, chúng rất đông, đang ở trong lồng.

Nhưng ghê sợ là ở chỗ, còn có cả những người khác ở đó nữa. *Những người hóa thú.*

Ý tôi là, tôi cũng là một người hóa thú mà? Tôi có quyền năng biến hình mà ông hoàng Elfangor đã trao cho cả đám tụi tôi. Và tôi đã biến thành, kiểu như là, rất nhiều loài vật khác nhau. Mặc dù giờ đây tôi không tin nổi là mình đã từng làm thế.

Jake kia. Ảnh là anh họ của tôi. Ảnh rất đáng yêu. Khá bự con. Ý tôi là, nếu như tụi tôi chẳng phải anh em họ...

Marco cũng đang ở đây. Cậu ấy cũng rất đáng yêu, theo một cách khác. Chắc chắn tôi sẽ đi chơi với cậu ấy nếu cậu ấy ngỏ lời mời.

Tobias, tất nhiên rồi, cũng có mặt. Cậu ấy đang đậu ở trên rui nhà kho và rửa cánh. Khi là người, cậu ấy cũng đáng yêu.

Và Ax nữa.

Ax thì hồng có đáng yêu. Ax rất, rất lạ. Ý tôi là ảnh, kiểu như là, hồng phải là người. Ảnh, kiểu như là, người ngoài hành tinh. Cứ tưởng tượng hén, một thân hình của một chú hươu lớn con, bộ lông màu xanh dương gần như phủ kín khắp mình, ghép vào đó, một đầu là một cái đuôi dài và cong như của bộ cạp, còn đầu kia là thân trên nhìn y chang của con người. Chỉ có điều, cái đầu hồng có miêng và có thêm một cặp mắt lơ lơ trên hai cái cuống ngo ngoáy liên hồi. Chả thế mà ảnh có thể nhìn được đủ mọi hướng.

Rợn hết cả người.

"Tụi mình có chuyện rồi," Cassie nhìn tôi, nói.

"Mình với bồ á?" Tôi nói.

"Jake, bọn mình đang ở trong khu thương xá," Cassie nói. "Có một đứa con gái va phải Rachel và -"

"Ôi, trời ạ, em đã làm gì hả, Rachel?" Jake hỏi. "Em phải học cách kiềm chế -"

"Rachel khóc," Cassie nói.

"Cái gì?"

"Nhỏ khóc. Bỏ chạy. Rồi khóc."

Mọi người nhìn tôi chăm chăm.

"Ai khóc cơ?" Marco gắng hỏi, trông có vẻ bối rối.

"Rachel."

"Rachel khóc?" Marco hỏi. "Ý bồ chắc hẳn là có cái gì đó hơi ươn ướt rớt vô mắt nhỏ chứ gì?"

"Ý mình là 'Hu hu hu, con nhỏ đó thiệt dữ dằn,'" Cassie làm rõ.

"Không đúng," Marco nói.

"Đúng mà."

"Không. Không đúng. Mặt trời hồng mọc đằng tây, đội Chicago Cubs hồng vô địch thế giới, Scully hồng bao giờ, chưa từng bao giờ tin Mulder[5], và Rachel hồng khóc. Đó là những điều mà tui biết."

"Hu. Hu. Hu."

"Bồ đang giỡn bọn này à, Cassie," Marco nói.

"Mình có bằng chứng nè," Cassie nói.

"Được," Jake nói vẻ nghi ngờ.

Cassie nhìn qua tôi, "Rachel, bồ nói cho mình nghe xem, trên đường về đây, bồ đã nói gì với mình về Marco thế."

"Nói gì cơ?"

"Điều mà bồ nói với mình về Marco, lúc ở trên xe buýt í."

"Ý bồ là chuyện cậu ấy nhận lắm í hả?"

"Ôi trời..." Jake thì thầm.

"Rachel," Cassie nhấn giọng, "bồ nghĩ sao về bộ dạng của Marco?"

Tôi nhún vai. Rồi mỉm cười. "Cậu ấy, kiểu như là, rất dễ thương, phải hôn?"

Marco ngồi thụp xuống, ngay trên sàn đầy cỏ khô.

Mặt Jake tái mét.

<Thật bất thường,> Ax nói bằng giọng truyền.

"Rachel đang hơi quá lời đấy," Marco nói, giọng run rẩy. "Nhỏ nói tui dễ thương. Nhỏ... nhỏ cười... với tui ka."

"Ax," Jake nói và bắn một tia nhìn về phía người Andalite.

Phập!

Nhanh như cắt, mắt người khó mà nhận ra được, đuôi của Ax vung ra trước, vòng qua đầu ảnh. Lưỡi dao đuôi dài dừng lại cách cuống họng tôi chỉ 1 milimet.

"Yeerk đấy," Marco nói. "Ắt là thế rồi. Chúng đã chiếm được nhỏ rồi."

"Không, không, không phải," Cassie nói. "Nếu nhỏ là kẻ Mượn xác, thì nhỏ phải giống y hệt Rachel chứ. Đằng này, có cái gì đó khác lắm. Bị suy nhược chẳng, lắm lắm."

<Lúc đi với mình hồi hôm, nhỏ cũng kỳ quặc lắm,> Tobias nói. <Nhưng hổng giống thế này. Nhỏ hung dữ, bạo lực lắm nghen. Trong lồng đại bàng, nhỏ tóm và chén một con cá, lúc nó còn sống nhẩn.>

Ax vẫn giữ nguyên lưỡi dao đuôi của ảnh kề ngay sát cuống họng tôi. Tôi hẳn sẽ ngất xỉu còn không thì cũng, kiểu như là, chết luôn trong khi gục xuống mất thôi.

Thế nên tôi ráng giữ cho hai cái đầu gối đang rung bần bật của mình vững hết mức có thể. Nhưng chẳng gì ngăn được nước mắt chảy giàn giụa xuống má.

"Nhìn kia!" Marco kêu lên, như thể cậu ấy vừa mới nhìn thấy Chén Thánh đang chễm chệ trên đỉnh vòng Huân chương Hiệp sĩ vậy. "Nước mắt!"

"Trên Trái Đất này đang có cái quái gì -" Jake mới cất lời.

Nhưng lúc đó, cánh cửa nhà kho bật mở.

"Được rồi! Nhiệm vụ là gì thế, khi nào thì tụi mình bắt đầu, và hôm nay có bao nhiêu tên Yeerk sẽ bị giết hén? Mình đang ngứa ngáy tay chân, thêm đá dít vài tên đây! Ha HA!"

Chương 8

Tôi chăm chăm nhìn nhỏ.

Nhỏ trừng mắt nhìn tôi.

Nhỏ là tôi. Tôi là nhỏ.

"Có 2 Rachel!" Jake nói.

<Họ y chang nhau,> Ax nói.

"Bá cháy!" Marco nhảy cẫng lên, nói. "Giờ thì Tobias có thể có một Rachel và tui sẽ giành nhỏ kia - Ááááá!"

Tôi... Ý tôi là nhỏ... nhảy lộn một vòng.

Nhỏ nhảy lên, lộn một vòng, tiếp đất bằng tay, bay qua không khí và hạ chân xuống trước, nhưng thay vì xuống đất, thì lại là đập thẳng vào ngực Marco.

Marco ngã ngửa, đập mạnh lưng xuống nền đất. Rachel ngồi chồm hổm ngang ngực Marco, cười trên người cậu ấy như đang cười ngửa. Hai đầu gối của nhỏ kèm chặt hai cánh tay của Marco. Rachel vươn tay tóm lấy một nắm tóc sậm màu phía sau đầu Marco. Bàn tay kia nắm chặt, dứ dứ cách mặt Marco cỡ một gang.

"Bồ vừa nói gì?" Rachel thì thầm.

"Ổng chỉ một điều." Marco nói. "Tui á? Tui ổng nói gì cả."

Rachel... ý tôi là, Rachel kia, tất nhiên rồi, bung cậu ta ra và phá lên cười. Một chuỗi cười HA HA HA lớn và sảng khoái.

Ax rút lưỡi dao đuôi khỏi cần cổ tôi. Tôi đổ sụp xuống.

Nhỏ đứng đó nhìn tôi. "Này. Nhà người trông giống ta quá."

Tôi gật đầu, môi lập bập.

"Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây thế?" nhỏ sảng giọng.

<Đó có vẻ là câu hỏi cần phải giải đáp ngay đấy,> Ax nhẹ nhàng.

"Phải Drobe không ta? Phải là một trong các trò gian manh của hắc không ta?" Jake thắc mắc.

Cassie nhún vai.

Tụi nó tiếp tục nhìn chăm chặp tôi rồi qua nhỏ. Rồi lại trở về tôi. Cứ như hai đứa tôi là mấy con vật trong sở thú vậy.

Nói thế chứ, tôi cũng đang chăm chú nhìn. Nhìn nhỏ. Vì một lý do, nhỏ bạn đồ khác hẳn tôi. Nhỏ bạn, coi nào, áo khoác hiệu L.L.Bean kết hợp với đôi giày hiệu Timberlands, hết như nhỏ đang chuẩn bị tới cuộc đua xe Harley-Davidson đường trường vậy. Trông ổng giống tôi chút

nào.

Tuy nhiên, dòm nhỏ và ngẫm nghĩ, cái nhìn của tôi có tươi tắn lên chút đỉnh. Hừ, bạn quần tây hay quần jeans thì có gì kia chứ? Có gì mà tôi không nên bạn đầm chứ? Tôi có đôi chân tuyệt hảo mà. Tôi có thể bạn đầm và nom hồng chê vào đâu được. Đầm ngắn hơn một chút nè, hay dài hơn một chút nè, hay thêm một đường xẻ hay gì gì đó nữa chẳng hạn, đều đẹp tốt. Mặc gì mà tôi hồng thử bạn đồ như một đứa trẻ cù bơ cù bất há, ý tôi là, tôi có thể là một đứa trẻ lang thang cơ nhỡ lắm chứ. Tôi có thể thay những chiếc đầm bó bằng, kiểu như là, thử lòng thùng -

"Ui da!"

Ai đó khẽ đầu tôi. Là nhỏ.

Nhỏ dùng ngón tay khẽ đầu tôi. "Này! Này! Mày có tỉnh táo không đó? Tao hỏi mày nè. Mày là ai? Và mày làm gì với cơ thể tao thế này?"

Marco bồn chồn. "Ừm, tui có một mẩu chuyện vui về cơ thể đây, nhưng tui không thể kể trừ phi Ax hứa bảo vệ tui."

"Bồ ngậm miệng lại," Rachel Bà Chăn nạt. "Đừng bắt ta phải giết người. Giờ thì nghe đây, người, cái đồ nhóc con ẻo lả, người có 3 giây để kể cho bọn ta nghe -"

"Không dọa nạt," Jake nói giọng uy quyền.

Rachel Bà Chăn quên phắt tôi. Nhỏ quay lại phía Jake. "Đừng có xía vào chuyện của em, Jake."

"Đừng có đẩy chuyện này đi xa, Rachel."

"Anh đang hù em đấy à?" nhỏ gần như gào lên. "Nào! Anh nghĩ có thể bảo bạn em phải làm gì à? Đi thôi, ngay bây giờ. Anh và em. Chỉ cần giữ chú thú cưng Andalite của chúng ta không cho tham chiến. Anh và em, chúng ta sẽ xem ai là người có quyền ra lệnh ở đây sau khi em cho anh một trận như tử như anh đang mong mỗi đây."

Trận chiến sắp sửa xảy ra này bị cắt ngang bởi sự xuất hiện của Erek King. Ảnh là người Chee. Ảnh là người máy. Ảnh dùng hình chiếu ba chiều để có hình dạng như một cậu bé bình thường.

Tôi không nghĩ ảnh đáng yêu, bởi vì, bạn biết đó, đã đủ tồi tệ khi mà bạn trót bị một anh chàng điều hâu quyến rũ rồi mà, đúng hôn? Còn liên lụy đến cả người máy nữa thì có lẽ là hơi quá đà hén.

Mặc dầu vậy, khi bạn nhận thức được EreK thực sự ra là đã đến cả ngàn tuổi, tức là anh đã hoàn toàn trưởng thành và tất cả -

Thế nào cũng được.

EreK bước vào. Trông như một cậu bé - một cậu bé với vẻ mặt rất kỳ quặc.

"Ừm..." anh nói. "Ừm... chỉ có mình tôi thấy, hay quả thực là đang có hai Rachel ở đây?"

"Tụi này đang quay bộ phim quảng cáo sắp tới cho hãng kẹo cao su Doublemint thơm mát 'gấp đôi'." Marco nói, xong rút người lại vì sợ Rachel Bà Chăn lại thực hiện một bài thể dục dụng cụ - tâm thần trên người mình một lần nữa.

"Đúng, chúng ta có hai Rachel," Jake nói.

"Thế à? Có lý do nào đặc biệt để giải thích không?" EreK hỏi.

"Không hề có chút cố ý nào ở đây cả," Cassie giải thích.

<Hai bạn ấy xuất hiện trước mắt tụi này, giống hệt nhau,> Ax nói. <Có điều một người thì thụ động và hơi chút là sợ sệt còn người kia thì ->

"Dễ bị kích động?" Marco gợi ý.

<- bạo lực và hiếu chiến,> Ax kết luận.

EreK gật đầu. "Bác sĩ Jekyll và Ông Hyde?[6]"

"Đúng, rõ ràng là không phải Mary Kate và Ashley[7] rồi," Marco nói.

<Vậy người đã bay với mình hôm nay, chính là bồ phải không ?> Tobias nói.

"Ai cơ? Mình á?" tôi hỏi.

<Không. Người kia cơ,> Tobias nói.

"Rachel Bà Chăn," Marco gọi ý. "Rachel Bà Chăn và Rachel Bé Ngoan há?"

"Rachel Quả Cảm, ha HA!" Rachel Bà Chăn nói. "Rachel Quả Cảm, và... và... Rachel Nhát Cáy! Đúng thế, con nhỏ tóc hoe vàng kia."

Tôi, rõ ràng là, hồng muốn mình bị gọi là "Rachel Nhát Cáy," nhưng tôi cũng chẳng muốn bị Rachel Bà Chăn đập vào mặt chút nào.

"Thật là điên rồ," Cassie nói.

"Tôi không ở lại lâu được," Erek nói mà mắt cứ không ngừng chuyển từ tôi qua Rachel Bà Chăn và ngược lại. "Tôi chỉ đến để cập nhật cho các bạn về nhiệm vụ thi."

"Đến Vũng Yeerk!" Rachel Bà Chăn phấn khích. "Cùng đi kiểm vài khẩu súng phun lửa nào!"

"Tôi sẽ thôi không quần quanh cùng với mấy bạn nữa," Erek nói. "Con người các bạn thật kỳ lạ."

Chương 9

"**N**ó được gọi là Viện Nghiên cứu và Tư vấn Người Mua hàng. Họ kiểm định sản phẩm tiêu dùng và có một tờ tạp chí," Erek vào việc. "Bọn Yeerk chỉ mới mua Viện này mới đây thôi, cốt dùng nơi này làm bình phong. Ngoài ra, bọn chúng hy vọng chỉ số tiêu dùng ở BRI[8] có thể giúp được gì đó cho những công ty khác của chúng. Vì vậy, chúng ta sẽ -"

"Chúng ta sẽ xông vào trong cái Viện đó, thật nhanh gọn," tôi nói. "Hồng cần phải nhọc lòng bàn tính kế hoạch tỉ mỉ và lực lượng ẩn mình gì đấy, chúng ta xông vào, tất thấy trong lốt hình chiến đấu, súng lăm lăm trong tay, nổ lóe chóa, tạo hiệu quả gây sốc tối đa. Bất kể thứ gì cản đường, chúng ta sẽ giết sạch!"

"Rachel?" Jake giật giọng.

"Cái gì?"

"Gì cơ?"

"Rachel Bà Chăn," Jake chỉ rõ.

"Cái gì?" tôi hỏi.

"Sao ta không để Ereկ nói xong rồi mới quyết định sẽ làm gì. Ereկ à, nói tiếp đi."

Người máy gật cái đầu người của mình. Thiết tiếc quá đi mất. Người Chee có sức mạnh vượt xa loài người nhưng lại được lập trình không bạo lực. Chúng tôi đã giải phóng Ereկ khỏi cái chương trình đó một lần và trời ạ, anh ta đã làm mọi thứ nát như tương! Lần đó thiết tuyệt! Tất nhiên, giờ thì anh ta lại trở về với kiểu Gandhi-Martin-Luther-King-Cho-Hòa Bình-Một-Cơ-Hội rồi.

Đáng tiếc.

"Ừm, như các bạn đã biết," Ereկ tiếp tục, "chúng tôi tin rằng Tia Phản Biến là mối đe dọa thực sự đối với tất cả các bạn. Nếu hoạt động, nó sẽ phá hủy toàn bộ trường biến hình và khiến ai đó trong lối hình biến phải hoàn hình."

"Nếu nó hoạt động," Rachel Nhát Cáy nói. "Như vậy, có thể nó cũng sẽ không hoạt động, thế thì chúng ta không phải lo lắng gì cả."

"Câm mồm," tôi nạt ngang.

"Vấn đề mà các bạn phải đối mặt là cuộc thử nghiệm sẽ được tiến hành vào tối nay," Ereկ nói. "Chỉ là mô phỏng trên máy tính hoặc đại loại thế thôi, nhưng nó có thể sẽ kích động bọn Yeerk. Các bạn phải ngăn chúng lại trước khi chúng tiến xa đến thế. Tức là, phải hành động ngay. Tối nay."

"Được rồi, Ereկ, cảm ơn nha. Từ giờ, tụi này sẽ tự lo," Jake nói.

Ereկ rời gót. Ớn phước, tôi nghĩ.

<Mình cho rằng tụi mình cần phải tìm hiểu tình huống này cho thật kỹ,> Tobias nói. <Ý mình là, tụi mình cần theo sát vụ Tia Phản Biến, nhưng việc cần phải làm trước, ấy là tính sao để xử lý hai cô nhỏ Rachel này.>

Tôi liếc mắt nhìn cậu ta. "Bồ cũng tòi y như Marco. Bồ muốn cả hai tụi mình. Ha HA! Chỉ mình mình thôi cũng quá đủ cho bồ rồi, Tobias à; bồ không cần đến cái đồ nhát cáy kia đâu."

<Đó không phải là điều ->

"Được rồi, Rachel... cả hai Rachel... nói cho tụi này biết, hôm nay, hai đứa đã làm những gì,"

Jake nói.

"Đến trường, đi thực tế, tới đây, bàn luận việc lớn. Nào, đi dẫm chết mấy con sên thôi!" tôi nói.

"Ừm, đầu tiên, mình tỉnh dậy, rồi mình đi tắm, rồi -"

"Chuyến thực tế," Cassie cắt ngang. "Chuyện gì đã xảy ra ở chuyến thực tế?"

"Bồ cũng ở đó mà," tôi nói. "Đừng có làm phí thời gian của mình bằng những câu hỏi ngu ngốc đó nữa chứ."

"Mình có ở đó, nhưng không đi cùng bồ," Cassie nói.

"Mình nhớ là trời lạnh run," bản sao ngu xuẩn của tôi nói. "Mình đã, hình như là, sờ gai ốc thì phải?"

"Tui đã từng đọc những cuốn sách đó," Marco nói.

<Rachel có sách về phản ứng với giá rét?> Ax hỏi.

"Tập trung, mấy bồ tập trung vào đây, được không nào?" Jake nói.

"Mình đánh rơi một cái khuyên tai xuống bể thủy triều!" Rachel Ngốc Nghếch bật nói, nghe phần khích như kiểu nhỏ vừa mới trả lời đúng đáp án của chương trình *Phút hiểm nghèo sau cuối*[9] í.

"Cái khuyên tai ngu ngốc," tôi nói.

"Đôi khuyên tai yêu thích của mình! Ba mình tặng mình đó."

"Quà hồi lộ," tôi cười khẩy.

"Đó là món quà dễ thương."

"Nó chỉ là để đền bù vì cuối tuần đó ổng không đến thăm mấy chị em thôi."

"Ba bạn mà!"

"Phải rồi."

"Bồ thật quá đáng!"

"Còn mày là đồ đầu rỗng."

"Bác sĩ Jekyll? Cô Hyde?" Cassie xen ngang. "Chúng ta tiếp tục được không?"

"Mình không với tới cái khuyên đó, nó đã rơi xuống, hình như là, một khe nứt thì phải?"

"Rơi xuống, hình như là, một khe nứt thì phải? Khe nứt, rồi dấu chấm hỏi? Nó có phải là một cái khe hay không phải hả? Nếu là một cái khe nứt thì hãy nói là 'Nó rơi xuống một khe nứt'! Không có hình như hình nhiec gì cả. Không có dấu chấm hỏi. Khe nứt, khe nứt, KHE NÚT!"

Tôi không thể nào tin nổi lại có cái thứ ngốc thể này.

"Mình muốn lấy lại vì mình cho rằng ba mình sẽ hổng vui nếu như ổng cho rằng -"

"Ồ là la, có người vừa mới chặn họng tôi kìa," tôi ngắt lời. "Cái khuyên tai ở trong một cái kẽ nứt. Mình biến hình thành một con sao biển để chui xuống bể thủy triều kiếm nó."

<Bồ biến hình thành sao biển hả?> Tobias hỏi.

"Bồ bị điếc rồi sao?" Tôi hỏi cậu ấy, giọng ngọt lịm. "Nghe nè, những lời lảm nhảm của con nhỏ đó đủ khó chịu lắm rồi nha."

"Và rồi, ui, thật kinh khủng! Kinh khủng!"

"Hả?" tôi hỏi.

"Ai đó, thứ gì đó... đau lắm! Mình sợ quá đi mất! Mình đã bị, kiểu như là, xắt, hình như là, xắt đôi ra thì phải?"

"Một thằng quỷ nhỏ thối tha," tôi hét lên, cơn giận trong ký ức chợt ứa về. "Lẽ ra mình phải giết nó! Lẽ ra mình phải biến hình thành gấu xám và đuổi theo thằng nhóc đó!"

"Khoan đã," Cassie nói. "Bồ biến hình thành sao biển và bị một nhóc nào đó chặt đứt làm hai

mảnh."

Tôi nắm lấy cánh tay của Cassie. "Này, sao bồ lại nói với cái đồ nhát chết đó? Nói với mình đây nè. Nói với MÌNH!"

"Rachel Bé Ngoan? Bồ có biến hình lại ngay không?" Cassie nhấn giọng.

"Không, mình sợ quá! Ý mình là, hình như là -"

"Rachel Bà Chằn, còn bồ thì sao?"

"Dĩ nhiên là mình biến hình lại ngay. Mình định làm gì hén, ráng tiêu diệt Bailey trong lốt một con sao biển kỳ dị."

<Bailey là...?> Ax hỏi lại.

Jake nhún vai. "Đừng hỏi mình."

"Ôi, trời," Cassie nói.

<Gì thế?> Tobias hỏi.

"Sao biển. Ý mình là, ở một mức độ nào đó, điều đó thật là hên. Mém nữa là Rachel đã tiêu đời rồi."

"Cassie," Jake nói với giọng hết-kiên-nhẫn-nhưng-vẫn-ráng-lich-sự. "Nói cho mọi người những gì bồ biết đi."

"Sao biển. Chúng có khả năng tái tạo. Bồ có thể chặt đứt một chân của nó và nó sẽ mọc cái chân mới. Rachel biến hình thành một con sao biển và bị chặt đôi, khả năng tái tạo của sao biển có thể đã tạo ra hai Rachel riêng biệt. Mỗi người từ một nửa con sao biển."

<Nhưng, một cách nào đó mà hai nửa không cân đối, khác biệt một chút,> Ax nói. <Đây quả là một hiện tượng hết sức thú vị.>

"Thú vị á?" Marco rít lên. "Có mà... kỳ quái thì có! Bất thường! Lập dị, khủng khiếp, sồn tóc gáy, rùng rợn, không thể tin được, lở bịch, và hoàn toàn, hoàn toàn, ý tui là hoàn toàn điên rồ. Nhưng mà... cũng bá cháy."

"Chờ chút!" tôi la lên. "Anh chàng nhỏ con kia nói đúng! Lẽ ra mình đã phải nhìn thấy các khả năng đó chứ, nhưng mình đang bị rối trí. Đứa nhát chết kia có thể đến trường và làm hài lòng các bậc phụ huynh, còn mình có thể dành 100% thời gian của mình cho những trận đánh nảy lửa với bọn Yeerk! Mình sẽ tiêu diệt chúng! Mình sẽ nghiền nát chúng! Chúng sẽ chẳng nhận ra cái gì đã đánh chúng nữa! Sẽ là chiến binh Rachel toàn thời gian, hoàn toàn tự do muốn làm gì cũng được!"

"Ôi trời, chịu hết nổi," Jake lẩm bẩm, "Được rồi, giao ước thế này nhé: Rachel Bé Ngoan, em không tham gia nhiệm vụ này. Về nhà. Ở yên trong nhà. Còn Rachel Bà Chằn?"

"Có em?" tôi hỏi, đầy hứng khởi.

"Em cũng làm như thế. Ở nhà. Giữ yên lặng. Không làm ai bị thương. Bọn anh sẽ giải quyết vụ Viện Nghiên cứu và Tư vấn Người Mua hàng và vụ Tia Phản Biến mà không cần hai đứa. Không một đứa nào."

Đương nhiên là tôi phản đối. Nhưng Jake không nhượng bộ.

"Em sẽ giết anh!" tôi hét vào mặt Jake. "Tôi sẽ giết tất cả các người!"

Phót lờ lờ hăm dọa của tôi, cả đám vẫn bỏ đi, để tôi đứng đó.

Chương 10

Rachel Bà Chằn lên vào nhà bằng cách biến hình thành một con gián, rồi hoàn hình ngay trước mặt tôi.

Tôi không thể nhìn được. Tôi úp chặt tay che mắt. Khủng khiếp quá đi!

Ý tôi là, thôi được rồi, tôi biết là chính tôi đã từng biến hình thành gián. Hồng phải là bởi tôi ngu ngốc hay gì cả. Tôi cũng có những ký ức y như Rachel Bà Chằn vậy. Vì vậy, kiểu như là, tôi biết tất cả những gì mình đã làm trong quá khứ, đúng không ta?

Nhưng giờ, chúng cứ như xa tít tận đâu đâu. Một cơn ác mộng xưa cũ chẳng hạn - vẫn rất ghê sợ, đúng, nhưng có vẻ như là, nó ở xa tít mù tắp.

Vội lại, đó hồng phải là vấn đề của tôi hiện giờ.

"CÚT KHỎI GIƯỜNG TAO!"

Tôi nhảy lên. Nhảy lên và trượt khỏi mép giường và ngã đập mông xuống sàn. Tôi mém đánh rơi cả Gấu Bobo.

"Nhưng..." tôi nói.

"Có hai người và chỉ có một cái giường, mày tính đi," Rachel Bà Chăn nói.

"Ch-ch-úng ta c-c-có thể d-d-dùng chung mà."

"Ch-ch-úng ta c-c-có thể d-d-dùng chung?" nhỏ nhại tôi. "Mày chưa bao giờ là một phần của tao cả. Chưa bao giờ! Tao không thể tin được là tao và mày đã từng ở trong cùng một con người. Mày làm tao mắc ói. Tao nên..."

Nhỏ ngưng ở đó, hồng nói tiếp xem nhỏ nên làm gì. Tôi cũng không muốn nghĩ về việc đó.

"Rachel?"

Tiếng người gọi từ ngoài cửa. Giọng nhỏ em kế tôi, Jordan.

"Gì?" Rachel Bà Chăn rống lên.

"Gì thế?" tôi hỏi.

"Chị... chị đang nói chuyện với chính mình ở trong đó hả?" Jordan hỏi.

"Ừ. Chuyện đó gây phiền nhiễu cho mày à?" Rachel Bà Chăn la lên.

"Không," câu trả lời nghèn nghẹn vọng vào. "Em chỉ muốn theo dõi tình trạng tâm thần của chị thôi."

Rachel Bà Chăn nằm đó run lên và phải kềm nổi xung thiên. "Tao cần phải làm gì đó!"

"G-g-gì cơ?"

Nhỏ bắn một cái nhìn nghi ngại về phía tôi. "Một-việc-gì-đó. Tao sẽ nghĩ ra việc gì đó. Chỉ phải tập trung."

"Mình... ý mình là, mình, bồ biết đó, mình cũng đang rất khó có thể tập trung," tôi nói.

"Tao không có khó khăn gì để tập trung cả, đồ tâm thần. Tao có thể tập trung. Tao không giống mày. Chỉ là... ý tao là, mày không thể biết trước tương lai, đúng không? Đặt một tên Yeerk ở đây, đặt một tên Hork-Bajir ngay trước mặt tao đây, tao sẽ tập trung. Tao sẽ tập trung sao cho chúng chết đi!"

Tôi dợm miệng tính nói gì đó với nhỏ, chỉ có điều, tôi định nói gì ta? Một điều gì đó. Hoặc không. Mọi thứ cứ như bốc hơi tuốt khỏi đầu tôi đi đâu mất.

Vậy nên tôi nói. "Những người khác chắc đang bắt đầu nhiệm vụ. Mình hi vọng họ -"

"Đúng thế!" Rachel Bà Chăn kêu to.

"Cái gì đúng cơ?"

"Nhiệm vụ! Tao sẽ đi làm nhiệm vụ!" Rachel Bà Chăn nhìn tôi bằng ánh nhìn đầy căm ghét. "Đừng có nhìn tao, tao không muốn mày bật khóc đâu. Tao sẽ biến hình và biến khỏi đây."

"Nhưng Jake đã bảo -"

"Này, Jake hồng phải sếp của tao," Rachel Bà Chăn nạt. "Ảnh có lẽ cũng chẳng làm ông chủ của bất cứ thứ gì lâu nữa đâu. Kẻ mạnh sẽ đè bẹp kẻ yếu. Kẻ mạnh sẽ sống sót, cưng à. Và tao là kẻ mạnh!"

Tôi xoay lưng lại phía nhỏ và ôm chặt Gấu Bobo. Tôi nghe thấy tiếng cửa sổ trượt lên. Rồi tôi bịt tai lại để khỏi phải nghe tiếng những lóng xương lạo xạo và tiếng da thịt hóa lỏng.

<Và đừng có nằm lại lên cái giường đó,> Bà Chăn nói. <Nên nhớ! Nếu mày lại nằm lên giường, tao sẽ cho mày vào nằm viện, tao sẽ vặn gãy cả hai tay của mày. Để xem lúc đó mày ôm G-g-g-gấu B-b-bobo kiểu gì.>

Tôi hồng nhìn lên cho đến khi hoàn toàn, hoàn toàn chắc chắn là nhỏ đã đi hẳn.

Tôi có kế hoạch. Tôi sẽ gọi cho ba. Nhưng tôi nên gọi vào lúc nào đây? Bây giờ? Chút nữa? Hay bây giờ nhỉ?

Cái gì ta? Tôi đang nghĩ gì ta?

Ba! Gọi cho Ba! Tôi phải ghi lại trước khi lại quên mất. "Gọi cho Ba," tôi nói khi cẩn thận viết lại mấy từ đó vào giấy.

Tôi đi đến chỗ điện thoại. Nhắc máy, run rẩy, cẩn thận để không chạm vào giường.

Tôi bị kẹt trong một cơn ác mộng. Và nó không chỉ là việc bị xẻ ra làm đôi. Tôi bị kẹt trong ác mộng từ cái đêm mà chúng tôi gặp Elfangor và ông, kiểu như là, đã đảo lộn cuộc sống của chúng tôi và tất cả mọi thứ.

Bí mật! Không gì ngoài bí mật!

Những cơn ác mộng và những nỗi kinh hoàng!

Và phần ghê sợ nhất là nhìn thấy thứ đã lớn lên trong tôi như một thứ như khối u ác tính. Rachel Bà Chăn đang trở nên lẩn lút hơn từng tháng, từng tháng một. Chẳng mấy chốc, tất cả con người tôi sẽ là nhỏ, và chẳng còn chỗ nào dành cho tôi cả!

Phải kết thúc chuyện này! Tôi không quan tâm đến chuyện kẻ mạnh sống sót và kẻ yếu bị hủy diệt, tôi muốn được sống sót, bất luận thế nào!

Tôi chớp mắt để những giọt nước mắt đang đọng trên mi rơi xuống. Tôi đang định làm gì ỉ nhỉ? Một việc gì đó. Tôi nhìn thấy mẫu giấy.Ồ, đúng rồi.

Tôi quay số điện thoại của ba.

Chương 11

Đêm và trong lốt một con cú.

Giống như một Đấng Chúa tể!

Tôi có thể nhìn được những thứ mà không ai khác có thể nhìn thấy, nghe được những âm thanh mà không ai khác có thể nghe thấy. Tôi bay, lạng lã như một bóng ma, xuyên qua màn đêm mới buông.

Bay qua những nóc nhà! Lướt qua những chớp ống khói. Vụt xuyên qua những nhánh cây cao nhất của những cây cao nhất. Những ô cửa sổ vuông sáng đèn ở phía dưới tôi, những cây

đèn đường nhợt nhạt, những chiếc đèn pha ô tô rọi đường, tất cả, tôi đều không cần. Tôi chẳng cần gì, chỉ cần một tia sáng nhạt nhòa nhất cũng đủ để tôi nhìn rõ như ban ngày. Tôi có thể đọc một quyển sách cách tôi cả chục thước phía dưới nhờ ánh sáng của một ngọn đèn cây mờ ảo, nhấp nháy.

Cú sừng - sát thủ ban đêm trên bầu trời.

Tôi có thể nhìn thấy tất cả từ trên cao này: những nhân công lười biếng về đến nhà sau khi hoàn thành những công việc thảm hại của mình; những bà mẹ đang làm bữa tối cho những đứa con nhỏ đang khóc ngằn ngặt của mình; màn hình TV rung rinh phát bản tin thế giới.

Ha! Tin tức hả? Tôi có tin nóng hổi cho cả thế giới đây: Rachel đang tự do! Rachel không hề bị kèm kẹp! Nhìn ra ngoài đi, Rachel với đôi cánh, bộ móng vuốt đã sẵn sàng chiến đấu!

A HA!

Viện Nghiên cứu và Tư vấn Người Mua hàng. Phải rồi. Phải đến đó, đó là nơi phi vụ diễn ra. Và khi tới được đó thì sao ta? Tôi... tôi... tôi sẽ nghĩ ra phải làm gì tiếp. Đó là điều tôi sẽ làm. Cứ đến đó đã. Điều đó là việc quan trọng nhất phải làm bây giờ.

Mày không cần kế hoạch, Rachel ạ, tôi tự nhủ. Rachel Vĩ Đại hồng cần bất kỳ một kế hoạch ngu ngốc nào cả. Đúng, hồng cần. Rachel Quả Cảm sẽ đến và rồi, chính thế! Bắt đầu trận chiến. Hãy để cho lũ ngốc - lũ bạn của tôi - nhận ra tội nó yếu đuối đến mức nào khi hồng có tôi.

Có lẽ nên để cho một trong mấy đứa bọn nó bị bọn Hork-Bajir xé xác thì mới dạy được cho tội nó một bài học!

Rồi tôi nhìn thấy một con mèo. Kẻ săn mồi lạng lẽ đó đang dồn một con chuột vào sân chơi của mình.

A, đúng thế, bạn mèo. Một đối thủ xứng tầm. Nó sẽ cho tôi một trận đánh khởi động và làm tôi sôi máu lên mà sẵn sàng cho cuộc tàn sát phía trước!

Tôi nghiêng đuôi và điều chỉnh đôi cánh.

Bạn mèo mướp thậm chí sẽ không nghe thấy tôi tiếp cận nó. Mèo con sẽ không biết cái gì đã đánh nó!

Xuống, xuống, móng vuốt xoè rộng. Tôi sẽ từ phía sau đánh trúng cổ con mèo. Một chiếc móng sẽ ôm trọn đầu nó, và tôi sẽ siết, siết cho đến khi móng vuốt của mình đâm thủng sọ nó và -

Mèo ta nhảy lên vỉa hè, nhanh như chớp.

Tôi nhìn ra sai lầm của mình quá trễ! Là con chuột. Nó đứng quay mặt về phía tôi. Nó nhìn thấy bóng của tôi khi tôi lượn qua ánh đèn đường. Cái nhìn sợ hãi hướng về phía tôi đã cảnh báo con mèo!

Tôi trượt qua bên cạnh nó, bắt lực.

Hừ! Bắt công quá đi! Con mèo đó là của tôi, của tôi, của TÔI mà!

Cơn giận giữ bùng lên trong tôi. Tôi muốn giết chết nó. Tôi muốn được... được giết nó! Tôi cần phải giết chết nó! Tôi cần phải thấy những móng vuốt của mình bẻ vụn xương nó, phải nghe thấy bộ não của nó kêu lóc bóc và...

Tôi không thể nghĩ được. Không thể tập trung được. Điên dại. Như thể máu đang ngập ngụa trong mắt tôi. Cơn giận, như có ai đó đã nổ một trái lựu đạn trong bụng tôi. Như thể vụ nổ đó không thể thoát ra ngoài mà cứ lan toả, ngập tràn khắp trong tôi.

Đôi cánh của tôi... chúng không bay được nữa... tôi... không thể tập trung được... Của tôi, của tôi, của TÔI! Vụ giết chóc của tôi! Vụ giết chóc của tôi! Vụ giết chóc của tôi!

Tôi khó nhọc đáp xuống một bãi cỏ bên lề đường. Những chiếc xe lướt qua, cuốn tôi quay vòng vòng.

Tôi nằm đó, bụng ngửa tơ hơ, lông ướt đầm bởi cỏ đêm, hai cái chân chim khua khua đập đập, hai cái cánh chim vỗ phành phạch, cái đầu chim ngoặt tới ngoặt lui, và tôi hét.

Hét, hét và hét nữa, ấy thế mà ngọn núi lửa đang phun trào trong tôi vẫn không bị dập tắt.

Nó dường như không bao giờ kết thúc. Đó là một cơn sốt, một căn bệnh. Một cơn sóng cảm xúc cồn lên ào qua, nhấn chìm tôi. Chuyện đó kéo dài bao lâu, tôi không rõ. Có lẽ là rất lâu, tôi nghĩ thế. Rồi thì, cuối cùng thì nó cũng rút đi.

Cơn sóng triều rút đi, để lại trong tôi cảm giác run rẩy và bất an.

Sợ hãi ư?

Đúng thế. Sợ hãi.

Sợ bản thân mình.

Và chưa hết, nỗi khát khao giết chóc, tuy thế, vẫn không hề giảm bớt. Tôi đã bỏ lỡ cú giết chóc này. Tôi nhất định sẽ không bỏ lỡ cú tiếp theo.

Tôi bay hướng về phía Viện Nghiên Cứu Người Mua hàng.

Chương 12

Viện Nghiên cứu và Tư vấn Người Mua hàng, là nơi mà người ta bảo bạn loại máy hút bụi nào nên mua và loại cà phê nào có hương vị thơm ngon nhất.

Chỉ có loại người buồn tẻ, mệt mỏi, vô vọng mới cần ai đó tư vấn cho nên mua loại máy hút bụi nào. Ý tôi là, mua một cái máy hút bụi, nếu nó không chạy thì cứ việc quay lại kiểm tra thằng cha bán hàng mà đá đít hắn! Ở đó thì có gì mà bí ẩn ghê thế cơ chứ?

Dù sao thì đó cũng là cách tôi sẽ xử lý khi gặp tình huống mua hàng trên.

Đó là một toà nhà ba tầng lầu. Hình tam giác. Một trong những toà nhà to, hiện đại và chẳng có gì đáng quan tâm mà người ta vẫn thấy trong khu công nghiệp hoặc bên đường cao tốc.

Chỉ có ánh đèn le lói hắt ra từ một vài phòng làm việc nho nhỏ, và hổng có ai ở trong mấy phòng đó cả. Tôi có thể nhìn rất rõ. Toà nhà có vẻ trống lốc. Và với đôi mắt của một chú chim ăn thịt, tôi có thể thấy rõ: thiếu mất một tầng lầu.

Nghe bảo ở đây chúng làm đủ các loại thí nghiệm và ba thứ linh tinh khác, nhưng tôi chỉ thấy toàn là văn phòng với những cái bàn được ngăn ô, những màn hình máy tính đang chạy ứng dụng bảo vệ màn hình là những khối hình hiện liên tục gây cho người coi rối hết cả trí.

Bên dưới lòng đất. Các thí nghiệm hẳn là đang được tiến hành ở đó. Tuyệt, giờ thì tôi nghĩ mình có thể nhìn thấy một cái bãi đậu lớn dành cho xe tải chìm sâu xuống chừng một tầng hầm.

Chẳng cần tốn tí sức nào, tôi nâng người lên đến dãy cửa sổ tầng trên cùng. Jake và những đứa khác chắc đã ở bên trong rồi. Tốt thôi. Khi mấy thứ vớ vẩn đó đánh trúng những kẻ hâm mộ cuồng nhiệt ở trống thì tôi sẽ -

RRRRRRRRRRREEENNNNNGGGGG!

Với đôi tai cú nhạy cảm của tôi, âm thanh đó trở nên được khuếch đại, lớn khủng khiếp. Chuông báo động!

RRRRRRRRRRREEEEEEENNNNNGGGGG!

Nó lớn hơn tiếng chuông báo giờ học cả chục lần. Chắc chắn là báo động.

Bạn tôi cần giúp đỡ. Bọn Yeerk cần bị giết chết.

<Tuyệt cú mèo!>

Nhưng làm thế nào để vào bên trong toà nhà đây? Không có thời gian để mà lò dò thâm nhập từ từ. Tôi cần phải vào thẳng bên trong.

Bãi đậu xe tải.

Tôi vỗ cánh và lượn vòng vòng bên trên bãi đậu xe tải. Có một con đường khá dốc và dài, chạy thẳng từ khu đỗ xe phía sau toà nhà xuống một bến bốc dỡ hàng.

Bến bốc dỡ hàng là một cầu tàu bằng bê tông được bảo vệ bởi hai tấm đệm lớn làm bằng cao su. Lối ra vào là một cánh cửa thép kéo.

Cánh cửa thậm chí là quá lớn đối với lối gấu xám của tôi. Với những gì tôi quan sát được thì không còn lối vào nào khác nữa.

Rồi, tôi nhìn thấy cái xe tải - một chiếc xe chở hàng. Bạn biết không, đó là một trong những cái xe tải có chất chên vênh 5 hoặc 6 chiếc xe con trong khoang chứa hàng phía sau.

Chắc hẳn đó là những mẫu xe con mới đang chuẩn bị được mang vào thử nghiệm, tôi nghĩ thầm.

Chiếc xe tải đó đậu ngay rìa bãi đậu xe. Có ánh đèn yếu ớt bật bên trong buồng lái. Tài xế chắc đang tranh thủ chợp mắt ở trong. Có lẽ vì hồi đêm, tới lượt dỡ hàng của anh ta thì đã quá trễ rồi chẳng; tôi hổng biết mà tôi cũng hổng quan tâm. Tôi chỉ quan tâm tới chuyện rằng chìa khoá chắc chắn là đang nằm bên trong chiếc xe mà thôi.

RRRRRRRRRRREEEEEEENNNNNGGGGG!

Tiếng chuông vẫn reo không ngừng! Có lẽ tôi đã bỏ lỡ mất nửa cuộc tàn sát rồi!

Tôi đáp xuống phía sau chiếc xe tải, hoàn hình thật nhanh, rồi lại biến hình.

Vài giây sau, tay tài xế bừng tỉnh khi tôi giật tung cánh cửa xe của anh ta.

"Aaaaaaaa! Aaaaaaaa!" anh ta hét lên.

Anh ta sợ, ngoan ngoãn và sợ hãi, điều đó khiến tôi mỉm cười, thế nên tôi để anh ta sống. Tôi thò những móng vuốt gấu xám sắc lẹm của mình vào và lôi anh ta ra ngoài, anh chàng đá chân lung tung, la hét và rồi sợ đến tiểu cả ra quần.

Rồi, tôi trèo vào buồng lái.

"Này! Này! Mày không được ăn trộm xe của tao!" anh ta hét lên.

Tôi đạp côn, đẩy cần số lên phía trước. Tôi không biết đích xác các thao tác để lái xe tải, nhưng ngạc nhiên thay nó chồm lên phía trước khi chân tôi nhả côn ra.

RẦMMMM!

Tôi đâm phải một chiếc Volkswagen ngu ngốc nào đó. Nó làm tôi giảm tốc, nhưng chẳng bao nhiêu.

Chiếc xe tải lắc lư dữ dội. Giữ vô-lăng bằng hai tay đầy móng vuốt chẳng dễ dàng chút nào. Nhưng chiếc xe tải lớn vẫn quay đầu và từ từ tăng tốc.

Quay đầu... quay đầu... và giờ, thẳng hướng ra ngoài bãi đậu xe, tôi định hướng cho khối sắt thép khổng lồ ấy chạy xuống con đường dốc!

<A HAAAA!> tôi hét lên thích thú khi chiếc xe tải lao về phía trước và xuống dốc.

Nhanh nữa... nhanh nữa... RẦMMMM!

Chiếc xe tải dừng lại cực kỳ đột ngột trước cầu tàu bê tông.

CHOAANNG!

Dây xích an toàn chắn phía trước mấy chiếc xe con bút tung.

Một chiếc xe con bay khỏi chiếc xe tải, vèo qua buồng lái, rớt ngay đầu mũi xe, va thẳng vào cái cổng sắt, xuyên qua cánh cửa đó, kéo theo bản lề kim loại quanh mình, chuyển hướng rớt sang một bên.

Chiếc xe thứ hai bay tiếp, rớt ngay sau chiếc thứ nhất nhưng không còn bị cánh cửa nào cản đường nữa cả.

Ngực tôi đập mạnh vào vô-lăng xe. Toàn bộ trọng lượng cơ thể tôi phá hủy hoàn toàn bánh lái và hống tài nào nhớ nổi bằng cách nào đó, tôi thấy đầu và vai mình xuyên qua kính chắn gió.

Tôi rũ cả người, mệt đứt cả hơi, người bầm dập, xây xước, trầy trụa. Nhưng một vụ tai nạn xe tải nhỏ xíu như thế còn lâu mới làm một con gấu xám tiêu đời được.

Cánh cửa hầm xe rộng mở.

Tôi tóm lấy cọng khóa xích, nâng lên để chui nốt phần người còn lại của mình qua tấm kính chắn gió, rồi vụng về trèo qua thùng chứa động cơ hiệu Peterbilt to đùng.

Tôi buông người nặng nề đáp xuống sàn bê tông. Nhưng tôi đã ở bên trong rồi! Tôi là một con gấu xám!

Và tôi có chiếc xe thứ hai, chiếc xe con đã bay ra khỏi và đang đứng chình ình phía đuôi xe tải - Một chiếc Mercedes mui trần, màu ánh bạc.

Tuyệt cú mèo.

Chương 13

“Ba à?”

"Chào con yêu!"

Tôi, một tay nắm chặt ống nghe, tay kia ôm Gấu Bobo.

"Ba à?"

"Dĩ nhiên rồi, còn ai vào đây nữa chứ? Có rắc rối gì hả con?"

"Ồ, Ba à, tất cả đều rắc rối!"

"Nghe có vẻ nghiêm trọng nhỉ."

"Dạ, đúng thế đó ba!"

"Con ổn không? Con kể cho ba nghe được không?"

Ba tôi là phóng viên truyền hình. Ông có bản năng rất nhạy bén.

"Kể gì ạ?"

"Rachel, ba đang hỏi con có ổn không. Nghe giọng nói của con chẳng giống con tí nào."

"Hổng giống hả ba? Nhưng đó là giọng của con mà. Con nè, ý con là, con là con mà. Có thể... ý con là con hơi khác một chút, kiểu như là, ba à, không còn một trăm phần trăm như trước nữa."

"Do thuốc hả? Con yêu à, con biết là con có thể kể cho ba nghe mà. Có phải con dùng thuốc không?"

"Ừm, con có uống 2 viên Motrin để giảm đau đầu... Ồi! Ý ba là thuốc, là ma túy á? Không, tất nhiên là không ạ!"

Nghe giọng ba nhẹ nhõm hẳn. "Tạ ơn chúa! Ba chỉ cần nghe con nói thế thôi. Ý ba là, con chỉ cần đừng vướng vào ma túy thôi. Còn hiểu ý ba mà. Ba vừa làm một phóng sự 3 phần về việc dùng ma túy ở lứa tuổi vị thành niên - một phóng sự rất chuyên sâu, đi tới tận gốc rễ của sự việc. Ba đã thực hiện một vài bài phỏng vấn tuyệt hay và có cảnh quay về kẻ sát nhân đó. Phóng sự hay lắm còn à, thế mà người ta bắt ba cắt bớt, xuống còn 1 phút rưỡi. Một phút rưỡi!"

"Ừm, Ba à? Chuyện này, ừm..., là về con thôi, ba hả?"

"Dĩ nhiên, dĩ nhiên. Con thế nào?"

Tôi cảm thấy môi mình run run. "Không được ổn lắm ạ."

"Con nói chuyện với mẹ chưa? Mẹ con rất giỏi những chuyện như thế này mà."

"Chuyện như thế nào ạ?"

"Ồ... thì... ba đoán là, chuyện về bọn con trai? Có liên quan đến mấy thằng con trai không con?"

"Dạ, có, có liên quan, ba ạ! Làm thế nào mà ba đoán được thế? Thực ra là có ba cậu lặn. Ý con là, bốn, nếu tính cả một cậu, um, thực ra, không hẳn là một cậu con trai, ba hiểu con định nói gì chứ ba."

"Một người đàn ông!" ba hét vào tai tôi. "Một người đàn ông? Con đang hẹn hò với một người đàn ông? Hay con đang gặp gỡ với một sinh viên đại học hả?"

"Không, Ba ơi. Trời! Con hổng có ý đó, chỉ là cậu ấy là... là người ngoại quốc."

"Một người ngoài hành tinh à?"

Mém nữa thì tôi bóp nghẹt Gấu Bobo. Tôi hạ giọng xuống, thì thầm. "Sao ba biết?"

"Chà, con yêu, có phải chuyện gì lớn lao đâu. Ba muốn nói là, bà giúp việc của ba cũng là người ngoài hành tinh thế nhưng bà vẫn làm việc rất tốt mà."

Tôi phải ngẫm nghĩ về câu nói của ba cả một phút.

"Bả là người Ukraina," ông nói.

"Ồ! Kiểu người ngoài hành tinh của ba đó hả!"

"Ừ. Ukraina. Đó là một quốc gia tách ra từ Liên Xô cũ."

Tôi gật đầu. "Bọn con có học ở trường rồi. Liên Xô cũ. Mặc dù con không hiểu tại sao ai đó lại đặt tên quốc gia của mình là cái gì đó cũ cả. Ý con là, nó đã bao giờ từng là Liên Xô mới đâu và rồi một thời gian lâu lâu lâu lâu sau người ta chợt nhận ra, 'Ồ, chúng ta không thể gọi nó là nước mới nữa, phải không ba?'"

"Ừ-hứ. Nghe này, Rachel? Con nói có chuyện gì đó làm con khó chịu. Một đứa con trai hả?"

"Ai cơ ạ?"

"Ba không biết là ai cả." Giọng ba có vẻ bức bối.

"Chỉ là con không thể giữ mãi mọi chuyện trong bụng được nữa!"

"Giữ cái gì trong bụng cơ?"

"Xuyt! Con không thể nói qua điện thoại được. Bọn họ có thể nghe thấy và anh Jake sẽ hoá điên lên mất!"

"Jake? Con đang hẹn hò với Jake á? Jake, anh họ của con á?"

Tôi bật cười. "Ba nói gì mà ngộ thế! Lúc nào ba cũng khiến con thấy dễ chịu hơn."

"Đã được rồi."

"Ba đến sớm nha? Mai được không ba? Con cần phải nói chuyện với ba. Về... về chuyện mà ba vừa nói ban nãy í."

"Ma tuý hả?"

"Không, là về..." tôi tìm cách nói sao cho không quá lộ liễu qua điện thoại. "Về người dọn dẹp của ba," tôi nói, cố gắng nói sao cho ba hiểu rằng thực sự hồng phải là tôi muốn nói chuyện về bà ta. "Là về... ừm... về những gì mà ba nói về bà."

"Rằng bà là người Ukraina?"

Ba đã hiểu! Mật mã đã được giải. "Chính xác. Là về Ukraina."

Im lặng một lúc lâu.

"Mai ba sẽ tới chỗ con."

Ba cúp máy. Tôi cũng cúp máy. Tôi cảm thấy khá hơn. Ngày mai tôi sẽ nói với ông tất cả mọi chuyện: về bọn Yeerk, về Người hóa thú, toàn bộ câu chuyện về Tobias đã trở thành điều hâu như thế nào và chuyện tôi thấy mền cậu ấy; và về cả chuyện tại sao lại có hai Rachel nữa.

Ba hẳn sẽ biết phải làm gì.

Tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại reng. Nhưng bởi lúc ấy tôi đang ở lưng chừng cầu thang, nên mẹ tôi nhắc máy. Tôi có thể nghe thấy tiếng mẹ, lạnh như băng.

"Không, con bé không nghiệm. Tôi biết chắc thế! Không như ai đó, tôi gặp con bé mỗi ngày mà."

Chương 14

Tôi không tài nào tìm thấy đúng chìa khoá để khởi động chiếc Mercedes ánh bạc. Nhưng tôi đã có một khám phá tuyệt vời: Nếu bạn thọc một cái vuốt gấu dài gần hai tấc vào ổ khoá, thì xe sẽ khởi động!

Tôi ngả ghế của tài xế hết cỡ về phía sau. Nhấn một bàn chân gấu bự chẳng xuống chân ga, và thế là tôi xuất phát!

Brummmm!

Đúng như tôi nghĩ: Tầng hầm là một tổ hợp khổng lồ, nơi đặt các trang thiết bị xét nghiệm. Nó giống như một nhà kho. Sàn láng xi măng, vô số các loại máy móc xếp dọc hai bên các lối đi rộng rãi. Tầng hầm nở rộng ra xa đủ mọi hướng, rộng hơn rất nhiều so với mấy tầng lầu bên trên mặt đất.

Có một vài thí nghiệm dường như được tiến hành tự động. Máy móc chạy nhao nháy mà hồng thấy ai giám sát cả. Hoặc ít nhất là hồng có người nào trong tầm nhìn của tôi.

Phải nhắc lại cho các bạn nhớ, một con người hèn nhát bình thường sẽ bỏ chạy nếu như anh ta thấy một con gấu xám lái một chiếc Mercedes về phía mình. Tôi sẽ không bỏ chạy, dĩ nhiên rồi, nhưng rõ ràng là, lúc này đây, tôi hồng phải người bình thường.

Tôi găm gù, di chuyển dọc theo những cái máy đang tự động vắn những cái núm âm thanh; ngang qua một cái bàn đang vận hành khoảng hai ba chục chiếc máy sấy đang phả gió vù vù; ngang qua mấy dây chuyền đòi thử nghiệm đồ nội thất hiệu La-Z-Boys đang giật tới giật lui, thò ra thụt vào, như thể có cả một sư đoàn những ông bố hiểu động vô hình đang có mặt ở đó nghịch ngợm vậy. Một trong những chiếc ghế tựa bọc nệm có thể điều chỉnh lưng ghế để ngả lưng đã bị phá hỏng. Một cái chân ghế bằng thép cứ nảy bần bật qua cái chỗ gác chân theo từng dịch chuyển của chiếc ghế.

Cái chuông báo động đầu tiên giờ đã tắt. Nối tiếp nó là tiếng reng phát ra từ một cái chuông báo động khác.

Brr-RÉÉÉT! Brr-RÉÉÉT! Brr-RÉÉÉT!

Tiếng chuông này át hẳn tiếng động cơ xe rì rì êm ái của chiếc Mercedes, nên tôi nghe thấy khá rõ.

Tôi thấy ở bên trái mình là một thử nghiệm trên quần jean màu xanh. Khoảng hơn hai chục cái quần, được treo toòng teng ngược, ống quần lần lượt được lồng vào những cái cẳng chân giả để thử độ co giãn của vải.

Tôi đạp thẳng kêu ken két, bánh xe trượt từ từ trên nền xi măng trơn láng. Tôi liếc tìm thương hiệu ưa thích của mình, nhưng cặp mắt kèm nhèm của gấu xám hồng nhìn rõ được mấy cái nhãn hiệu trên quần.

Tôi lại đi tiếp và đột nhiên, một đội quân Hork-Bajir điều hành bằng ngang qua đường tôi đi. Có 8 tên. Rõ ràng là đang vội. Hồng nghi ngờ gì nữa, chúng đang đuổi theo đám bạn của tôi.

Tôi vẫn không rời chân ga. Tên Hork-Bajir cuối hàng nhìn thấy tôi đang chồm tới hẳn. Hắn ta hét lên gì đó và nhảy phóng qua một bên.

Ha! Đừng có mà tưởng bỏ!

Tôi vặn xoắn tay lái. Chỉ còn hai bánh xe chạm đất! Người tôi ngã hẳn về một bên đến mức có thể vươn tay ra và cào móng tay dọc nền nhà!

Tên Hork-Bajir cuối cùng nghe thấy tiếng bánh xe của tôi rít lên. Hắn ngoảnh đầu lại nhìn qua vai mình.

ẦMM!

Tên Hork-Bajir đang bay! Tôi tóm lấy đuôi và chân hắn. Hắn tiếp tục bay. A lê hấp, lên một chiếc xe đẩy hàng, bay qua đỉnh đầu tôi trong khi tôi vẫn nhấn ga. Qua gương chiếu hậu, tôi nhìn thấy hắn rớt bịch xuống nền đất.

Tuyệt không?

Quá tuyệt!

ẦMM!

Một tên Hork-Bajir khác. Tên này hạ cánh vào giữa một đồng các bịch khoai tây chiên hiệu Doritos, Fritos, và Tostitos được chất thành một ngọn núi nho nhỏ.

Giờ thì những tên khác đã nhận ra tôi đang theo sát nút chúng. Chúng chạy tán loạn. Dạt qua trái và qua phải. Bên trái, băng xuyên qua chỗ thử nghiệm tự động máy pha cà phê. Bên phải, băng xuyên qua chỗ thí nghiệm phô mai đóng hộp đang ngưng hoạt động, im lìm.

Sợi dây bạc lấp lánh thu hút sự chú ý của tôi. Tôi vẫn vô lăng, quay đủ một vòng 360 độ, cùng một lúc với việc la tướng lên đầy khoái chí. Chỉnh thẳng xe lại, về sau của xe xòe ra, tôi rú động cơ đuổi theo một tên Hork-Bajir bụi chang bang.

ẦM! Bụp!

Tôi suýt ngang qua người hấn. Hấn ngã lăn quay và loay hoay thế nào mà để tay của hấn ngay dưới bánh xe sau đang chạy của tôi. Tay hấn bị chẹt ngang qua.

Đây là trò vui nhất mà tôi từng tham gia. Ý tôi là, nếu có thiên đường thì nó phải giống như thế này mới được.

Phía trước, một mục tiêu mới! Không, khoan đã, hổng phải một mà là một đám mục tiêu mới, đứa nào cũng đang xoay lưng về phía tôi.

Bọn Hork-Bajir! Bọn Mượn xác Người! Và ba tên Taxxons bành ki, xấu xí, tất cả đều đang đổ dồn về một góc.

Tôi đạp thắng. Chiếc xe xòe về như đuôi cá, rồi dừng lại.

Tôi nghe thấy thứ ngôn ngữ trầm trầm khó nhọc của bọn Hork-Bajir. Tôi nghe thấy tiếng người la lối. Tôi nghe thấy tiếng rít của bọn Taxxons. Và vượt lên trên tất cả, tôi nghe thấy tiếng gầm có thể làm cho một người trưởng thành cũng phải tiểu ra quần: tiếng gầm của sư tử.

Tôi đã tìm ra Jake và đám bạn.

Tôi trèo ra khỏi xe. Nệm ghế gần như bị hư hại nặng nề. Có lẽ cái Viện Nghiên cứu và Tư vấn Người Mua hàng sẽ cần phải kiểm tra lại chiếc xe này.

Tôi nghiên cứu kỹ hiện trường, hổng muốn bỏ qua một chi tiết nhỏ và thú vị nào cả.

Có lẽ có chừng 15 tên Hork-Bajir, bốn con người, ba tên Taxxon. Đối đầu với chúng là một con sư tử, một con khỉ đột, một con sói, một chiến binh trẻ người Andalite, và một người Hork-

Bajir - chắc chắn là Tobias rồi.

Tôi quá đổi vui mừng vì Tobias đã biến hình thành một sinh vật đáng gờm để chiến đấu kịp lúc.

Đó là một quang cảnh đẹp hoàn hảo. Máu loang nhuộm đỏ nền bê tông. Ruột gan bọn Taxxon phơi la liệt trên gian hơi. Tiếng gầm rống và kêu khóc đau đớn vang đầy đó.

Chiến trận! Kinh hoàng và chết chóc!

Tôi gần như la lên trước tình yêu tuyệt đối tôi giành cho nó.

Rồi tôi lao vào.

Chương 15

Tôi tỉnh dậy. Có ai đó đá vào sườn tôi. Tôi chẳng cần phải đoán đó là ai cả.

Bà Chăn giật dây công tắc đèn, nhìn tôi trừng trừng.

Cúi người, vươn mình, giật Gấu Bobo khỏi tay tôi, nhỏ xé banh hai cánh tay của con gấu ra, bông bay tung tóe.

"Để Gấu Bobo yên!" tôi hét lên.

Nhỏ quỳ gối đè lên người tôi, đe dọa. "Đừng làm tao điên tiết. Tao đã điên đến mức tao cần rồi. Nếu mày làm tao điên hơn tao sẽ không chịu trách nhiệm cho bất cứ chuyện gì xảy ra tiếp theo. Hiểu chưa?"

Tôi gật đầu.

Bà Chăn quay đi và quăng mình nằm ngửa trên giường.

"T-t-t-thế bồ có vui không?" tôi hỏi.

"Vui á?!" nhỏ hét lên. "VUI?! Tao có VUI không á?!"

"Này, bỏ điện thoại xuống, Rachel, và đừng có hét hò nữa. Sara đang ngủ!"

Đó là mẹ tôi, từ ngoài hành lang nói vọng vào.

"Được rồi, mẹ!" tôi nói.

"Anh họ của mày," Rachel Bà Chăn thì thầm, mặt của cô ta đanh lại vì giận giữ.

"Jake á?"

"Jake! Lẽ ra tao phải giết chết chả. Chả đã nói gì với tao chứ! Với TAO chứ!"

"Cái gì? Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tao đã cứu mấy đứa tội nghiệp bọn nó. Ôi, trời, mày sẽ không thể tin được trận chiến này đâu! Một tên Hork-Bajir tóm lấy tao và dùng dao tay của hắn chặt đứt cánh tay phải gấu xám của tao. Tụi tao bị áp đảo về số lượng, và cái tên Hork-Bajir này đến được phía sau tao và PHẬP! Đau thấu trời! Và rồi, tao nhận ra là một cánh tay của tao nằm dưới đất. Ha ha! Ở dưới đất. Thế mày nghĩ tao sẽ làm gì? Tao cúi xuống, nhặt nó lên và dùng nó như cái dùi cui mà đánh tụi bụi vào đầu tên Hork-Bajir đó."

Tôi cảm thấy mình sắp ói tới nơi. "Kinh quá!"

Bà Chăn tỏ vẻ khó hiểu. "Cái gì kinh hả?"

"Không có gì."

"Vậy là tụi tao đá đít bọn chúng, héng? Ý tao là, tụi tao quậy tung bưng! Rồi tụi tao tẩu thoát! Và rồi Jake nổi đóa lên với tao. Với TAO! Jake! Với TAO!"

"Hổng lẽ, bồ biết đó, hổng lẽ ảnh lại cho rằng dùng cánh tay mình để đập tên Hork-Bajir là... tuyệt sao?"

"Chả mắng nhiếc tao rằng 'Em đã đảo lộn cả kế hoạch. Em đến đây gây sự trong khi bọn anh đang cố lén vào để tìm Tia Phản Biến ngu ngốc kia.'"

"Ừ há."

"Tao đã cố tỏ ra tử tế. Tao đã nói, đại loại là 'Anh là thằng đàn, cái lũ yếu đuối các người đang sắp sửa bị bọn chúng đá bay ra ngoài. Tôi nghe thấy tiếng chuông báo động vang lên và tôi đã cứu mấy người. Tôi là người hùng ở đây.' Nhưng chả lại nói, 'Rachel, bọn anh bật chuông báo cháy để đánh lạc hướng bọn Hork-Bajir tởa đi chỗ khác. Em đến phá sập cửa ấy thế là bọn chúng nhận ra là chúng bị tấn công.'"

"À, mình nghĩ là mình có thể hiểu ảnh..." Cái nhìn của nhỏ Bà Chăn làm tôi nín bặt. "Ý mình là Jake đúng là một thằng đàn!"

"Chính xác! Chúng ta đã đit bọn Yeerk! Đó là thứ mà chúng ta cần phải làm. Quên cái Tia Phản Biến ngu ngốc kia đi, ai thèm quan tâm chớ? Chúng ta sẽ đánh chết cái lũ Yeerk đấy!" Nhỏ lắc lắc đầu. "Jake phải biến đi."

"À, mình -" Tôi dợm mở miệng.

"Im đi, tao mệt rồi."

Bà Chăn tắt đèn và chỉ vài giây sau, nhỏ đã thở sâu.

Tôi nằm trên sàn nhà, trong bóng tối, ôm chặt lấy Gấu Bobo cụt tay của mình. Tôi sẽ làm gì bây giờ? Tôi sẽ sống với nhỏ Bà Chăn này bằng cách nào đây?

Vấn đề hổng phải ở chỗ tôi nghĩ hay muốn gì. Ý tôi là, tôi, có vẻ như là, vô vọng rồi. Nhỏ là một người mà...

Tôi ngừng thở.

Đúng. Đúng thế. Nhỏ Bà Chăn đó mới là người quyết định mọi chuyện.

Vậy, ngộ nhớ nhỏ quyết định hổng muốn sống với tôi nữa thì sao ta?

Nhỏ có sẽ...

Ôi, Chúa ơi, tôi chợt nhận ra. Có. Nhỏ sẽ quyết định như thế.

Tôi đến trường. Thiết dễ chịu, bạn biết không? Nơi này thiết quen thuộc, thiết an toàn.

Tôi không biết Rachel Bà Chăn đi đâu cả ngày. Tôi chỉ mừng là nhỏ hồng có mặt ở trường. Ý tôi là, có một vài giáo viên mà tôi hồng thích, nhưng như thế không có nghĩa là tôi muốn Rachel Bà Chăn ném họ ra ngoài cửa sổ tầng 2.

Cassie đến gặp tôi sau giờ Anh ngữ.

"Họp," nhỏ nói.

"Gì cơ?"

"Họp. Sau giờ học. Bỏ biết mà."

Có, tôi có biết. Trang trại. Hội Animorphs. Tobias. Nhỏ Bà Chăn.

"Hoặc chúng ta có thể đi mua sắm," Cassie nói với nụ cười nhạt thếch.

Tôi chắc là mặt tôi có hớn hở lên. Nhưng rồi tôi chợt nhận ra: Cassie ghét đi mua sắm. Và buổi họp thì không phải là thích thì làm không thì thôi.

Cassie đang thử tôi.

"Không, chúng ta nên đi họp. Đúng không?" tôi hỏi vẻ lo lắng. "Ý mình là, đó là điều chúng ta nên làm, đúng không?"

"Tại sao?" Cassie hỏi.

Tôi nhún vai. "Mọi người sẽ mong cả hai đứa mình có mặt. Ý mình là, chúng mình phải đến, đúng không?"

"Đúng. Bỏ nói đúng. Gặp lại sau nha."

Liệu tôi có thể chỉ việc, kiểu như là, bỏ cuộc, được không ta? Đó là việc tôi muốn làm. Và đó cũng là cách khiến Rachel Bà Chăn sẽ, kiểu như là, nổi điên lên.

Ngoài ra, tôi phải đi gặp ba. Ba đang đáp máy bay tới Ác-hen-ti-na để làm một phóng sự và chỉ dừng ở đây chừng một giờ đồng hồ thôi, còn tôi phải bắt xe buýt đến sân bay.

Dĩ nhiên là tôi có thể biến hình và bay đến đó. Như thế sẽ nhanh hơn, đơn giản hơn và ít tốn kém hơn nữa.

Tôi hình dung đến điều đó. Tưởng tượng cảnh bay lượn trên bầu trời. Bay lượn rất là vui. Nếu bạn không nghĩ quá nhiều về việc đó. Nhưng nếu muốn bay thì phải biến hình. Và cái ý nghĩ rằng sau khi da tôi biến thành lông vũ, những lỏng xương của mình teo nhỏ lại, phần dư thừa còn lại cùng với và phần nội tạng của mình sẽ biến vào vùng không gian Zero trong dạng một bọc nước tròn lớn hỗn hợp toàn là máu, da và những phần cơ thể nhóp nhép, ôi, thiệt là kinh khủng.

Chuông reo làm tôi nhảy dựng lên.

"Chuyển tiết," Marco nói. Cậu ấy đang đứng ngay cạnh tôi, chờ tôi cùng tới tiết học kế, tiết học chúng tôi học chung.

"Ồ, chào ," tôi nói.

"Vậy là, hoàn toàn là giả thuyết thôi nha," cậu ta thì thầm. "Rachel Bà Chăn đang đi với Tobias, đúng không? Và bồ thì nghĩ là mình dễ thương, đúng không?"

"Gì cơ?"

"Thôi nào, chúng ta phải vào lớp. Tui chỉ đang nói rằng Tobias và Rachel Bà Chăn, ý tui là, đang theo cái cách mà nó sẽ phải xảy ra, bồ có nghĩ thế không?"

"Bồ bồ không nghĩ là Tobias thích mình hả?"

Marco nhún vai. "Làm sao mà cậu ấy thích cả hai bồ được cơ chứ? Ý tui là, hai bồ trông giống nhau. Rất giống nhau. Nếu như bỏ qua vài điểm khác nhau rất rất nhỏ, thì hai bồ y chang nhau luôn. Rồi, bồ ngoài thì thế, còn cái mà tui định nói ở đây là, bồ và Rachel Bà Chấn, rồi đây sẽ chia sẻ cuộc sống với nhau như thế nào?"

Chúng tôi đang đi xuôi xuống hành lang, bị mấy đứa nhóc chen lấn, tranh giành lối đi từ cả hai hướng.

"Mình không biết," tôi thừa nhận.

"Nhỏ có hơi khắc nghiệt, hả?"

"Ui trời!"

"Làm người ta thực sự sờn gai ốc, hả? Tui đoán là bồ ước có ai đó để nói chuyện cùng."

"Ừ."

"Tui muốn nói, ây dà, toàn là những sự kiện tâm thần không hà. Đó sẽ là chương trình tuyệt đỉnh của Jerry Springer[10]. 'Gặp gỡ cô gái đã từng phân thân thành hai, một người tốt và một ác quỷ.' Ôi trời. Tui sẽ theo dõi chương trình này cho coi."

"Ừ."

"Nhưng hẳn chuyện đó sẽ làm bồ điên lên mất, đúng không? Ý tui là, không hề có ý xúc phạm đâu nha, nhưng hiện giờ, ở ngay cạnh tui đây, là Rachel hổng có phần tính cách khát máu tâm thần. Như thế bồ hẳn sẽ đang đắn đo hổng biết chuyện gì sẽ xảy ra với cuộc sống mình, phải không?"

"Ừ, đúng là mình đang có những suy nghĩ như thế. Nhỏ í bắt mình ngủ trên sàn nhà." Tôi chẳng hiểu sao lại thổ lộ với Marco chuyện ấy. Lẽ ra tôi hổng nên nói với cậu ấy. Thiệt xấu hổ quá.

Tôi thoáng thấy cậu ta nhìn sững mình. Tôi cũng thấy cả nụ cười nhạt đi trong một tích tắc.

Tôi đứng lại. "Bồ biết mình không phải là, kiểu như là, một đứa khùng, hén? Mình biết là bồ đang thử mình mà."

"Thử á?" Marco vừa hỏi vừa cười phá lên chế giễu.

"Anh Jake kêu bồ kiểm tra mình, xem mình liệu có phải có vẻ như đang bị mất kiểm soát không, đúng không?"

Marco cười. "Chúng ta đến nơi rồi."

"Đến đâu cơ?"

"Lớp học."

Lẽ ra tôi không nên kể cho cậu ấy. Marco sẽ kể cho Jake rằng tôi là đứa không đáng tin. Cậu ấy sẽ kể với Jake rằng tôi có thể sẽ để lộ ra mọi thứ. Và rằng chính tôi cũng không biết liệu tôi có phỉnh Cassie hay không nữa.

Dĩ nhiên là tôi đã không phỉnh Cassie. Chẳng ai lại đi lừa phỉnh Cassie cả.

Tôi gạt bỏ nỗi sợ hãi đang dâng lên trong lòng mình, đang đe dọa sẽ bóp nghẹt tôi, hồng cho tôi thở!

Phải thoát ra! Tôi phải thoát ra khỏi tất cả những chuyện này. Nửa... nửa kia của tôi có lẽ đang nghĩ cách loại bỏ tôi cũng nên. Còn các bạn của tôi? Họ có ráng ngăn nhỏ lại không ta?

Không. Tôi là đứa vô dụng đối với họ.

Vô dụng đối với Hội Animorphs, thậm chí là mối nguy hiểm cũng nên.

Bỗng nhiên trường học trở nên hồng còn dễ chịu nữa.

Chương 17

Tôi đến nhà kho sớm. Đột nhiên một ý tưởng loé lên: tôi có thể kiểm tra nhà kho một cách kỹ lưỡng, biết đâu tôi lại khám phá ra được điều gì thì sao? Lẽ ra tôi phải nghĩ đến chuyện này sớm hơn chứ. Có điều tại sao lại cứ phải làm đầu óc mình bận rộn bởi một đồng những “ngộ nhỡ” chứ? Tương lai không phải là mối bận tâm của tôi. Sống vì hôm nay, chiến đấu cho hôm nay.

Tôi biến hình thành ruồi. Không tuyệt như là một kẻ săn mồi bự con, có lẽ thế, nhưng ruồi có

sức mạnh kỳ lạ của riêng nó.

Tôi biến hình ngay trong kho thóc. Tại sao lại không chớ? Hồng có ai khác ở đây cả. Tụi nó chắc giờ mới chuẩn bị rời trường học - cái nơi chuyên phải ngáp sái quai hàm - thôi.

Tôi đứng đó, bao quanh là những sinh vật hoang dã: gấu trúc Bắc Mỹ hung tợn, ngỗng hoang hiếu chiến, và lũ thỏ... à, chẳng có gì hay ho để nói về lũ thỏ cả.

Tôi tập trung tư tưởng vào việc biến hình.

Da tôi thẫm đen lại và nhăn nheo. Bạn biết không, như thể tôi là món kẹo bông gòn bị đốt quá lửa í. Chỉ có điều thay vì là cục kẹo mềm xộp từ trong ra tới ngoài thì nó lại cứng quèo như móng tay vậy.

Thân thể tôi xoắn xuýt lại, phân làm ba phần. Cái đầu to vật nự trên đỉnh phần bụng toàn là cơ bắp. Phía dưới bụng, cái hông của tôi thắt chặt lại, kể đến là phần thân giữa phình to, đặc trưng của loài côn trùng.

Tay tôi biến thành những que nhỏ. Chân tôi dài ra, dài nữa, mỏng hơn, mỏng hơn nữa và mạnh mẽ đến không ngờ.

Hai cánh tay mới phụt ra từ ngực tôi.

<Ha HA!> tôi cười hoan hỉ. <Để cái con nhỏ song sinh nhất cáy của mình thử làm thế này xem. Nó sẽ phát điên lên mất!>

Trong suốt quãng thời gian tôi teo rút quắt queo lại và như muốn đổ ập người về phía trước thì những hạt cát trở thành những hòn đá cuội và những cọng rơm trở nên có kích cỡ bằng cái ống nghe điện thoại.

Đột nhiên cặp mắt xanh biếc của tôi phồng to giống như những trái bóng bay. Mống mắt màu xanh của tôi biến thành màu đen óng ánh. Cầu mắt bể vụn thành hàng ngàn mặt đa giác, mỗi mặt là một con mắt riêng biệt.

Thiệt là bá cháy!

Cái miệng yếu xìu, cặp môi nhợt nhạt, những cái răng tí nị, hồng có bẹn tẹo nào của loài người trở thành cái vòi hút dài ngoằng của loài ruồi.

Tôi vỗ thử cặp cánh. Ngay lập tức tôi đã ở trên không trung. Một kiểu bay khác hẳn với đại bàng, dĩ nhiên rồi. Đại bàng là sát thủ. Còn ruồi ư? Ruồi thì ăn phân chó mà thôi.

À, một kẻ săn mồi, một sát thủ, thì thế, còn một người lính thì phải làm những gì mà anh ta được yêu cầu phải làm.

Tôi bay, lộn xộn, chấp chới và bất cứ một luồng gió lơ thơ nào cũng khiến tôi bị thổi dạt qua hướng khác, nhưng tôi cố hướng đường bay của mình tới những thanh giăng của một cái chuồng thú. Ở đó, tôi nghỉ ngơi và chờ đợi.

Tôi hồng phải chờ lâu. Nhưng người tới đầu tiên hồng phải là một trong những đứa bạn của tôi. Đó là một cậu bé, có vẻ như, theo giác quan của con ruồi tôi, là một chùm ánh sáng nhiều màu kỳ quái mờ mờ ảo ảo.

Erek. Hình chiếu ba chiều của ảnh không được thiết kế để đánh lừa cặp mắt phức hợp của loài ruồi.

Anh chàng người máy nhìn xung quanh, tắt hình chiếu của mình đi và giờ thì trông ảnh hồng khác gì một khối sắt và ngà voi vậy. Màu sắc vẫn còn bao phủ bên ngoài - mắt ruồi nhìn thấy đầy quang phổ màu đã khác trước.

Nếu như người Chee đến đây và chờ đợi thì tức là anh ta có tin tức. Tin tức rất quan trọng.

Sinh vật đáng thương. Ảnh đã cố tình chọn cách phục hồi lại chương trình hòa hiếu của mình. Chúng tôi đã trả tự do cho ảnh để ảnh trở thành một chiến binh có sức mạnh vô song, cái sức mạnh mà tôi thậm chí chưa bao giờ và sẽ chẳng bao giờ dám thách thức ảnh.

Chưa hết, trong khoảnh khắc huy hoàng của mình, trong vòng có hai hay ba phút, những thiệt hại ảnh gây ra còn nhiều hơn tất cả những gì tụi tôi phá hủy được trong hàng tháng trời chiến đấu. Sau khi đã cày nát sàn nhà, xóa sổ tường và trần nhà, chế ngự kẻ thù của mình, ảnh đã cố ý chọn cách khôi phục chương trình sẽ bắt ảnh thà chết còn hơn phải gây tổn hại cho bất cứ một sinh vật sống nào.

Điều đó khiến tôi khó chịu. Đó là một sự lãng phí. Và... và nó cứ khiến tôi thấy khó chịu, thế thôi.

Có lẽ tôi sẽ hỏi ảnh. Nhưng sau này kìa chớ hồng phải bây giờ. Tại sao? Tại sao ảnh lại làm thế?

Hình chiếu của người Chee lại được bật lên. Cánh cửa kho thóc bật mở. Jake dẫn đường. Tất cả đám đều ở đây, khổng lồ, mờ ảo, màu tía, và vỡ vụn thành cả trăm hình ảnh. Tôi nghe tụi nó nói thông qua những sự rung động lộn xộn khiến những sợi lông trên lưng tôi kêu tanh tách. Từ dạng người, Ax hoàn hình trở về lại dạng nguyên thủy - người Andalite của ảnh. Nhìn ảnh hoàn hình cứ như thể tôi đang quan sát một vụ nổ quay chậm tại một xưởng sơn vậy, quá chừng màu sắc và điều kỳ quái đập vào cặp mắt phức hợp của tôi.

Tobias bay vào qua cái chuồng cu để ngỏ và đậu trên một thanh xà nhà cao ngất. Đã đến lúc tôi phải cư xử như một con ruồi rồi. Tobias là một sát thủ! Một kẻ săn mồi! Tôi phải hành xử sao mà thể hiện được sự tôn trọng với cậu ấy.

"Erek," Jake nói.

"Đúng. Rắc rối rồi. Cuộc đột kích của các bạn thất bại rồi."

"Tụi này biết rồi," Marco nói buồn bã.

"Bọn Yeerk đang di chuyển Tia Phản Biến."

"Đi đâu thế?"

Erek buộc cái hình chiếu của mình lắc đầu. "Không biết. Có một cấp độ bảo mật mà chúng tôi không thể thâm nhập được. Tất cả những gì chúng tôi biết được chỉ là bọn chúng đang chuyển nó đi. Và rằng chúng rất, rất cẩn trọng không để lộ nó ra. Chúng sẽ chắt Tia Phản Biến lên một xe tải. Ba chiếc xe tải sẽ rời Viện nghiên cứu và Từ vấn Người Mua hàng. Ba chiếc sẽ đi theo ba ngã đường khác nhau. Trong đó, chỉ có một chiếc là chở Tia Phản Biến mà thôi."

"Ba chiếc xe tải á?"

"Ba chiếc xe tải. Ba cái công-ten-nơ," Erek nói. Anh nhìn quanh. "Rachel đâu rồi? Hay tôi nên nói là hai cô bạn Rachel đâu rồi?"

"Mình không biết liệu rằng Rachel Diên Khùng có biết về cuộc họp này không nữa," Cassie nói. "Hôm nay nhỏ không đến trường."

"Phải rồi, việc thành phố đang thiếu hụt xe cứu thương đúng là bằng chứng hùng hồn cho việc nhỏ không đến trường mà," Marco nói khô khốc.

"Tôi phải đi đây," Erek nói.

"Erek" - là Cassie - "có chuyện gì làm bồ buồn hả?"

Anh chàng người máy ngáp ngừng. "Không." Rồi, "Có, tôi cho là thế. Chuyện này ngớ ngẩn lắm, thật đó, nhưng, kiểu như là mình đang ghen í."

"Với ai kia chứ?" Cassie nhấn mạnh.

"Với Rachel. Cô nhỏ hiền lành í. Nhỏ đã làm được, đúng không? Nhỏ đã tìm ra cách để chiến đấu mà không phải chịu đau đớn. Nhỏ đã tống khứ tất cả phần xấu xa bên trong mình ra ngoài và để nó tự làm... tự làm những thứ mà nó phải làm. Tôi nghĩ đã có nhiều lần tôi ước chi... mà thôi, bỏ đi."

Ảnh nhún vai. Hồng ai thốt nửa lời. Người Chee rời khỏi.

<Được rồi, nghe này,> Tobias là người mở màn. <Trước khi có bất kỳ một Rachel nào tới đây, tụi mình phải nói chuyện. Tụi mình phải tìm ra cách để giải quyết tình hình của hai người họ. Mình đã nói chuyện với chú Áx. Chú ấy nói có thể - chỉ là có thể thôi - tụi mình có thể nhập hai phần Rachel đó lại thành một như trước.>

Chương 18

<Tụi mình sẽ cần một nguồn năng lượng khổng lồ,> Áx nói. <Và cả hai Rachel sẽ phải đồng ý. Và sẽ có khả năng là cả hai Rachel đều chết trong quá trình tiến hành sáp nhập.>

"Không chấp nhận được," Cassie cắt ngang.

"Thế nào thì chấp nhận được?" Marco hỏi. "Dàn xếp cho tình trạng hiện tại á? Một cô nhỏ yếu đuối đến thảm hại, cô nhỏ tập hợp trong mình tất cả mọi nỗi sợ hãi, do dự, thiếu tự tin, và cái đầu rỗng tuếch, những tính cách mà Rachel của chúng ta mang giấu biến tít đâu đó trong mình á? Hay là cỗ máy sát nhân tâm thần, lúc nào cũng nổi xung thiên, những tính cách mà Rachel, bao lâu nay, đã luôn kèm chế được hả?"

Tâm thần? Có phải là Marco đang nói rằng tôi khủng không ta?

Khủng á? Tại sao chứ? Vì muốn tiêu diệt những kẻ thù của tôi ư? Vì đứng lên bảo vệ chính mình ư? Vì không sợ nguy hiểm ư?

Cậu ta sẽ phải hối tiếc vì đã nói thế.

"Đó không phải là tất cả," Cassie nói. "Mình nghĩ chuyện phân thân còn đi xa hơn thế nữa. Mình không nghĩ rằng Rachel Bà Chăn có khả năng suy tính xa. Rachel Bé Ngoan thì có thể, nhưng nhỏ lại không có khả năng tập trung vào những chuyện trước mắt. Rachel làm bể cuộc đột kích đêm qua không có suy nghĩ là phải làm gì. Không có kế hoạch. Nhỏ chỉ ứng biến. Nhưng Rachel Bé Ngoan sắp đặt chuyến mua sắm hôm qua như là một kế hoạch xâm lược tổng hợp vậy."

Marco nói, "Chiến lược và sách lược. Dài hạn, ngắn hạn."

"Chúng ta không thể dùng bất cứ một Rachel nào cả," Jake nói.

Tôi bắt đầu hoàn hình. Khi tôi nhận thức được những gì Jake đã nói thì tôi chỉ mới bắt đầu phồng lên.

Không thể sử dụng tôi ư?

Không thể sử dụng tôi á?

Tôi sẽ sử dụng tụi nó! Tôi sẽ dùng bọn nó cho đến khi chúng la lên cầu xin được thương hại!

Giờ, tôi đang phình to thật nhanh. Tôi đang ngồi trên đỉnh cánh cổng. Nền gỗ sàn sùi đang bé dần lại ở bên dưới tôi.

<Nhỏ đang ở đây!> Tobias cắt ngang.

Đúng lúc đó tôi mất thăng bằng và rớt từ gờ cánh cổng xuống. Tôi cố vỗ cánh nhưng chúng đã tan chảy. Tôi va xuống nền đất. Tôi quá nhỏ nên hông hề thấy đau đớn gì sau cú té. Và tôi vẫn tiếp tục hoàn hình.

<Mày là đồ bị thịt, Marco!> tôi rít lên.

"Nhỏ lại mất tự chủ rồi," Cassie nói buồn bã.

<Câm miệng, cái đồ ôm cây khờ khạo kia!> tôi hét lên. <Tao cũng sẽ hạ cả mày nữa!>

Tôi tiếp tục lớn dần lên! Bự hơn và bự hơn nữa. Thành người trước đã, rồi tôi sẽ biến hình thành... nhưng khoan hăng. Không! Tôi đã phạm phải sai lầm! Trong hình dạng người, tôi sẽ rất dễ bị tấn công.

Tôi dễ bị tấn công! KHÔNGGGGGGGG!

"Ax?" Jake nói lặng lẽ.

Tôi thấy những móng guốc khổng lồ ngay lập tức di chuyển lại gần tôi hơn. Tôi biết chuyện

đó sẽ xảy ra! Bọn họ sẽ giết tôi khi tôi yếu ớt. Họ phải làm thế! Đó là điều tôi cũng sẽ làm, bọn họ không có lựa chọn nào khác!

<Đừng giết tôi, tôi không có ý đó!> tôi rên rỉ.

"Không ai có ý định giết em cả," Jake nói.

<Có, các người sẽ giết tôi. Hãy để tôi sống! Tôi muốn sống! Các người không được làm hại tôi! Lũ yếu đuối kia! Lũ ngu ngốc kia!>

Trong suốt thời gian đó, tôi vẫn tiếp tục hoàn hình, to lên và ngày càng trở nên giống hình dạng con người. Mặc dù vậy khi khi bản sao nhất cáy của tôi xuất hiện thì tôi vẫn còn giống ruồi hơn.

"Ááááá!" Nhỏ la toáng.

Tôi lao về phía Marco.

Chương 19

Ghê tởm!

Dơ dáy!

Là tôi đó. Là tôi! Là khuôn mặt tôi với cái vòi trở ra từ chỗ từng là mũi và miệng - nó dài thòng, dài nhót nhều thành giọt. Là cơ thể tôi với những cái chân khăng khiu teo tóp dính chùm trên ngực.

Nhỏ đã bự gần bằng kích thước của một con người, nhưng những nét đặc trưng của một con ruồi vẫn còn nguyên dạng - một con ruồi được phóng đại bằng kích thước một con người.

Tôi không thể ngậm miệng ngừng la hét cho được.

“Áááááá! Áááááá! Áááááá!”

Hai bàn tay của nhỏ... của thứ đó... của tôi... bao quanh cổ họng của Marco. Ax đang cố dùng bản dao đuôi đập nhỏ nhưng nhỏ đã xoay người đặt Marco vào giữa nhỏ và anh chàng người

Andalite.

Rachel Bà Chăn mở rộng miệng đầu mút vòi ruồi chup vào mặt Marco, dùng nó để bịt mũi và miệng của cậu ấy, chặn đứng đường thở của Marco, bóp nghẹt những tiếng la giận dữ và tiếng hét ghê tởm của cậu ấy.

“Ááááá! Ááááá!” Tôi hét.

"Rachel, đừng có hét ầm lên thế!" Cassie nạt tôi. "Ba mẹ mình có thể về nhà bất cứ lúc nào đó!"

Marco đâm vào bụng Rachel. Nhỏ đập cậu ấy bằng một trong những cánh tay ruồi khăng khiu dễ gãy của mình. Nhưng nhỏ vẫn đang trong quá trình trở lại dạng người nên cú đâm của nhỏ chẳng khác gì một làn gió thoảng.

Cái vòi ruồi của nhỏ teo quắt lại và biến mất, Marco đã có thể thở. Và nhỏ cũng đã có thể nói.

"Tao tiếp quản ở đây! Ai theo tao nào?!" Nhỏ lớn giọng.

Jake nhảy phắt về phía nhỏ, nhưng Rachel Bà Chăn thả Marco ra và né qua một bên. Hai chân Jake đập mạnh xuống nền nhà. Có tiếng vỗ cánh - Tobias ở trên rui nhà thả mình xuống. Cậu ấy di chuyển một cách điệu nghệ trong khoảng không khí lạnh ngắt, tìm cách chộp lấy một món tóc vàng hoe của nhỏ khiến nhỏ xao nhãng đủ thời gian cho -

Nhưng Rachel Bà Chăn quá nhanh. Nhỏ giơ một cánh tay thẳng lên, tóm lấy cẳng chân Tobias - ngay bên trên những móng vuốt - ghi xuống và kẹp cậu ấy vào nách bên kia.

Rồi, với vẻ hiểm ác hiện rõ trên mặt, Bà Chăn siết chặt tay quanh cổ Tobias.

"Gây sự với ta thì cậu bé người chim này sẽ thành con gà chết toi."

Mọi người bất động.

"Ha HA!" nhỏ đắc thắng. "Quá dễ dàng! Tao thậm chí chẳng cần phải biến hình!"

<Rachel, bồ đang làm gì thế?!> Tobias la lên, tức giận nhiều hơn là sợ hãi.

"Xin lỗi, tình yêu của tôi," nhỏ dài giọng, khinh khỉnh, "nhưng là một kẻ săn mồi, hẳn bồ hiểu rõ mà."

"Thôi nào, mọi người bình tĩnh," Marco nói.

"Bình tĩnh á?" Rachel Bà Chăn rít lên. "Bồ đã gọi tôi là ‘đồ tâm thần’! Sao một ‘kẻ tâm thần’ có thể bình tĩnh được cơ chứ?"

"Tui nói ‘tâm thần’ ngụ ý tốt mà," Marco nói.

"Tôi là sếp sòng ở đây!" nhỏ hét lớn. "Tôi lãnh đạo Hội Animorphs. Tôi là thủ lĩnh! Mấy người phải phục tùng tôi! TÔI!"

"Bất kể em có nói gì đi chăng nữa," Jake dịu dàng. Ảnh từ từ xích lại gần nhỏ. "Em muốn chỉ huy, được thôi, dù sao thì anh cũng chán phải gánh trách nhiệm lắm rồi."

"Vây sao? Thế thì đây là mệnh lệnh đầu tiên của tôi: Tôi muốn Marco chết! Không! Khoan đã. Không giết. Cậu ta có thể vẫn còn có ích."

"Nghe mừng quá ha," Marco lẩm bẩm.

"Không giết cậu ta. Chỉ... chỉ..." Nhỏ nhìn quanh hoang dại, điên cuồng, đôi mắt sáng rõ. "Trừng phạt cậu ta. Đúng thế! Chúng ta sẽ quất cho cậu ta một trận! Trói cậu ta vào cái cửa chuồng kia và chúng ta sẽ quất, quất cậu ta cho đến khi cậu ta la hét!"

"Được," Jake nói. Rồi ảnh vung mạnh tay phải, sượt qua ngang Tobias đang cựa quậy dưới nách Rachel Bà Chăn, thụi một đấm vào gò má trái của nhỏ.

"Ax!"

Trước khi Rachel kịp hết bàng hoàng vì bị tấn công đột ngột, lưỡi dao đuôi của người Andalite đã kề vào cổ nhỏ. Marco tóm lấy một cánh tay. Cassie tóm lấy cánh tay còn lại.

Tobias rớt nhẹ nhàng xuống đất, tự nhóm dậy, rồi bay trở lại chỗ quen thuộc của mình trên đỉnh nhà kho.

Rachel Bà Chăn bắt đầu vùng vẫy, la hét.

"Ááááá! Ááááá!"

Mất kiểm soát!

Nhỏ té xuống đất, lăn lộn, nước bọt văng tung toé cùng với những lời nguyên rủa, tiếng chửi thề rồi chẳng mấy chốc chỉ còn lại những tiếng gầm gừ giận dữ.

Cassie, Jake, và Ax đè nhỏ xuống. Để bảo vệ chính họ và cũng là để bảo vệ con quái vật điên dại, hung dữ này tự làm đau chính mình.

Tôi khóc. Giấu mặt trong lòng bàn tay, tôi khóc rưng rức.

"Nhỏ đó hổng phải là mình! Hổng phải là mình!" tôi rên rỉ. "Nhỏ chưa bao giờ là một phần trong mình cả!"

Nhưng tôi biết sự thật. Ký ức của tôi vẫn còn nguyên vẹn. Tôi biết rằng nhỏ Rachel đó, sinh vật điên dại, hoang dã và bạo lực kia chính là một phần trong tôi.

Nhỏ đã làm nên lòng dũng cảm trong tôi. Nhỏ đã làm tôi mạnh mẽ.

Sinh vật tội nghiệp, bệnh hoạn đang quẩn quại kia đã tạo ra tôi... tạo ra tôi.

Chương 20

Trời ạ, bạn hawn chưa bao giờ thấy một lũ nhóc cứ nặng hết cả lên vì chuyện không đâu đâu há. Ý tôi là, tôi đã nổi điên. Thế thì sao chứ? Ai mà chẳng thế?

Nhưng dù gì, một lúc sau, tụi nó cũng để tôi đứng dậy, và rồi Jake quyết định kết thúc buổi họp. Và tôi quyết định hoãn mọi hành động xử Marco, để sau hẵng hay.

Danh sách đang dài ra: Bailey vẫn buộc phải chết. Và giờ là Marco. Có lẽ cả Jake nữa.

Nhưng thế vẫn ổn, sẽ vẫn còn có tôi, Tobias, Cassie và Ax.

Dĩ nhiên là Ax khá tận tụy với Jake. Còn Cassie thì...

Tôi đi về nhà, cảm thấy hơi bối rối. Một chút kỳ cục nữa. Kiểu như là tôi không biết phải làm gì tiếp sau đó.

Những người khác có lẽ sẽ không bao giờ chấp nhận tôi chừng nào bản sao ngu ngốc của tôi

còn ở quanh. Họ có vẻ thích con nhỏ đó hơn tôi.

Đương nhiên, trong trận chiến thì họ sẽ về phe ai chứ? Tôi, một nhà lãnh đạo: mạnh mẽ, bạo lực, kiên quyết. Tôi có thể lên kế hoạch phải làm gì với ba chiếc xe tải hộ tống tia Phản Biến.

Tôi có thể. Nếu tôi thực sự muốn làm.

Nhưng khi tôi thử, tôi bất ngờ nhận ra tôi không thể lên được kế hoạch. Thật kỳ lạ. Như thế... như thế khi tôi thử sử dụng phần não đó, phần lập kế hoạch đó: Hồng thấy nó đâu.

Cassie nói đúng chẳng?

Tôi thử lại lần nữa. Chẳng có gì cả. Không chỉ là tôi không thể nghĩ ra một kế hoạch vĩ đại, mà là tôi không thể nghĩ ra bất cứ một kế hoạch nào, không thể nghĩ xa hơn về sau. Như thế tương lai là không có thật, hoặc có khả năng xảy ra, hoặc... không có tương lai.

Chẳng phải hôm đó ở Viện Nghiên Cứu tôi đã làm tốt đó sao?

Dĩ nhiên đó không phải là hành động theo kế hoạch. Đó hoàn toàn là hành động bột phát. Đúng. Tôi có thể làm việc đó. Tôi có thể phản ứng nhanh nhạy.

Là nhỏ.

Con nhỏ ấy có phần đó của tôi! Cái con chồn nhát cáy đó! Rachel Đồng Đánh có phần não đó của tôi. Phần mà tôi cần phải có!

Tôi sẽ phải lấy lại phần não đó! Tôi sẽ phải... Bằng cách nào?

Sao mà rối rắm quá hà. Tôi cảm thấy não mình như sắp nổ tung. Về đến nhà, xô mạnh nhỏ em kể dạt qua một bên, tôi lao lên phòng mình ào ào như vũ bão.

Cho đến tận giờ tôi vẫn thấy ổn với vụ phân thân này. Tôi muốn nói nó giống như là bạn phát hiện ra rằng trong bạn, có cái u nhọt yếu đuối, yếu đuối đến bệnh hoạn đang phát triển. Đó chính là Rachel - Rachel Nhát Cáy. Một khối u tràn ngập nỗi sợ hãi và do dự, và nó đã được tách hoàn toàn khỏi tôi. Điều này thật tuyệt, thật tuyệt, TUYỆT! Được giải phóng rồi, trời ơi! Tự do! A HA!

Chỉ có điều... con nhỏ đó có phần não có thể lên kế hoạch. Tất cả nỗi sợ hãi của con nhỏ nhát cáy ấy đã che phủ cái phần não đó.

Tôi cần lấy lại nó. Tôi cần phải tìm ra cách lấy nó lại và tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra là: giết con nhỏ đó! Nhưng, không. Việc đó sẽ không có tác dụng. Hay có nhỉ?

Tôi giận giữ đi lại trong phòng, xé nát tấm ga trải giường và đá bay bất cứ thứ gì tôi có thể đá được.

Con nhỏ đó đâu rồi ta?

Tôi hất đầu qua trái, qua phải, rồi lại qua trái. Hồng có đây. Tại sao lại không có nhỉ? Nửa kia của tôi đâu rồi, cái nửa mà có một phần não của tôi đâu rồi?

Không có ở đây.

Tôi thấy nổi nghi ngờ kích thích adrenaline chảy vào trong mạch máu của mình.

Không có ở đây. Đang bày mưu chống lại tôi bằng chính não của tôi!

Mắt tôi mờ đi vì giận. Nhưng rồi tôi lại tập trung được. Trên cuốn lịch để bàn, có một dòng ghi chú mới được viết bằng mực tím.

Tôi nháy đến cạnh bàn.

"Gọi cho Ba." Sau đó, cách ra một đoạn, "Ba. Chuyển bay 545. Cổng số 17."

Thông tin này tác động, theo kiểu của nó, vào bộ não đang phát sốt của tôi. Tôi nhận ra ngay tức khắc là con nhỏ đó sắp sửa phản bội tôi. Dĩ nhiên rồi! Đúng thế, nếu tôi nghĩ về điều đó, nếu tôi cố gắng, tôi có thể nhớ lại những chuyện trước kia. Tôi phải nghĩ xem tôi trước kia như thế nào, tôi - với hai nhân cách, sẽ làm gì khi mà con nhỏ đó, tôi, chúng tôi thất vọng hay lo lắng.

Ba. Dĩ nhiên. Cái con nhỏ ngớ ngẩn ngốc nghếch ấy mà không có sức mạnh của tôi thì...

Tôi biến hình trong vòng hai phút. Tôi sẽ đến sân bay. Đúng thế! Rõ ràng là phải thế.

Và rồi?

Giết! Đúng, giết! Giết!

Tôi không chắc là mình sẽ giết ai, nhưng chắc chắn là tôi sẽ giết.

Chương 21

Tôi đang, hình như là, có mặt ở một nhà hàng? Đang ăn bánh sừng bò? Tôi không muốn ăn, nhưng mà, hình như là, phải gọi một thứ gì đó? Nếu không, có khi người ta lại không cho bạn ngồi đó?

Dù gì, người ta cũng mang đến cho tôi bánh sừng bò, và tôi bảo cô phục vụ là khi ba tôi tới, ông sẽ muốn uống một tách cà phê.

Bảng thông báo nói chuyến bay số 545 sẽ đến đúng giờ, và nhà hàng thì nằm ngay cạnh cổng ra của ba. Ba biết phải gặp tôi ở đâu.

Nhưng chắc hẳn ba sẽ rất ngạc nhiên khi biết vì sao tôi lại muốn nói chuyện với ông. Tôi muốn nói, nó sẽ, kiểu như là, "Ba à, có những người ngoài hành tinh... và họ, kiểu như là, chui vào não ba và tất cả những người khác."

Ba sẽ sửng sốt.

Trừ phi ba đã biết chuyện đó. Dĩ nhiên ba có thể sẽ không biết trừ phi ông là một trong những kẻ đó. Tôi muốn nói đến Kẻ Bị Mượn xác. Nếu thế chuyện sẽ thực sự tồi tệ.

Tôi sẽ phải đảm bảo rằng ba không bị mượn xác. Ý tôi là, tôi, hình như là, thích Tobias. Tôi không muốn có chuyện gì xấu xảy ra với cậu ấy. Hay Cassie, cô nhỏ mãi mãi là bạn thân của tôi.

Và tôi nợ hai đứa nó... một thứ. Đúng, tôi nợ tụi nó. Tôi phải bảo vệ tụi nó. Phải đảm bảo là ba không phải là một kẻ bị mượn xác.

Có một cái bánh sừng bò ở ngay trước mặt tôi. Tại sao lại có một -

"Ba ơi!" tôi la lên khi nhìn thấy bóng ông. Tôi nhảy căng lên, tay vẫy lia lịa. Ba vẫy lại và đi về phía tôi.

Trông ba hồng giống một Kẻ Bị Mượn xác.

Dĩ nhiên, tôi cho là chúng không lộ liễu đến thế. Tôi cho là chẳng có cách nào để phân biệt được đâu.

“Chào con yêu,” ba nói, rồi ôm và hôn tôi.

"Con chào Ba."

"Ba cần chút cà phê."

"Con biết. Con, hình như là, nói với người phục vụ rồi ạ"

Người phục vụ quả là có nhớ và đem cà phê đến.

"VẬY. Chuyện khẩn cấp là gì thế con?" ông hỏi tôi.

"Gì ạ?"

"Ừ, con đã nói là có chuyện gì đó lớn lắm mà. Chuyện mà con không thể nói được cả với mẹ con í."

Tôi gật đầu. "Đúng thế. Con không thể kể cho mẹ được bởi vì mẹ có thể là một trong bọn họ."

"Một trong những ai cơ?"

"Ba cũng thế."

"Ba cũng thế? Là sao?" ông hỏi.

Tôi nhìn ông. Rất chăm chú. "Ba kể cho con đi."

Ông lắc đầu. "Thôi được rồi, trở lại vấn đề đã. Ba có thể là cái gì? Hay đó là mẹ con?"

Ông có vẻ không hiểu. Nhưng biết đâu tất thấy mấy biểu hiện đó là một trò bịp bợm thì sao. Tôi xua tay để đuổi một con ruồi.

Tôi rướn người ra phía trước. "Ba nhìn thẳng vào mắt con và nói rằng ba không phải đi."

"Ba không thể làm thế trừ phi -"

"Đúng thế ạ, ba không thể vì ba còn chẳng hiểu con đang nói gì, đúng không ạ? Ôi, tội nghiệp

Ba! Tôi nghiệp, tội nghiệp Ba quá, ba không biết đâu. Nhưng con sẽ kể cho ba. Không còn bí mật nào nữa, được chứ ba?"

"Chắc chắn rồi."

Tôi liếc nhìn xung quanh. Ý tôi là, sau tất cả những lần Jake và Marco nhắc nhở chúng tôi về chuyện giữ bí mật, tôi không phải là con ngốc.

Và có thứ gì đó đang làm tình làm tội tôi, chích chích vào não sau của tôi. Không thể phản bội những người khác. Tôi không thể.

Rồi, trong khi nhìn sang trái rồi sang phải, tôi nhìn thấy một chuyện thật đáng sợ.

Từ đầu giường kia căn phòng, qua vai của ba, Bà Chăn gườm gườm nhìn tôi.

Tôi cảm thấy người mình như tan chảy.

Nhỏ giật giật cái đầu của mình.

Tôi cảm thấy nước mắt bắt đầu muốn tuôn ra. "Con phải... phải... vào nhà vệ sinh một chút!"

Chương 22

Con nhỏ nhất gan chạy vụt qua, nước mắt tèm lem và nấc cụt. Tôi thử ngáng chân nhỏ, cho vui í mà, nhưng trật.

"Chuyện gì vậy ba?" tôi căn vặn ba tôi, đồng thời xoay ngược chiếc ghế lại, ngồi dạng chân sang hai bên.

"Chuyện gì ư?" ba tôi nói. Ông dí sát mặt mình vào mặt tôi. "Con vừa đi thay đồ hả?"

"Vâng. Đồ nịt. Một thời thượng đó ba."

"Con đi chân trần nữa hả?"

"Này, con đã rõ vì sao ba làm phóng viên rồi. Ba quả là thiên tài."

"Rachel, con đã tham gia vào giáo phái nào hả?"

"Vâng. Giáo phái của con!" tôi cười lớn. "Gì thế này, KHÔNG CÓ phục vụ ở chỗ rác rưởi này sao? Phục vụ đâu rồi? Ra đây mà phục vụ tôi đây nè! Phục vụ TÔI nè!"

Ba đặt một bàn tay lên cánh tay tôi. Tôi chợt nghĩ tới mấy món đồ ăn bằng bạc. Hẳn sẽ ngộ lắm đây khi mà coi xem ông rút cái bàn tay đó lại nhanh đến mức nào lúc tôi ghim cái nĩa vào nó!

"Cưng à? Cô phục vụ đang bận -"

"Đừng có phục vụ bà già xấu xí đó nữa và lại đây mau!" Tôi hét lên. "Kẻ mạnh phải được phục vụ trước kẻ yếu!" Tôi dấm mạnh tay xuống bàn để nhấn mạnh quan điểm rõ ràng là hiển nhiên này.

"Rachel! Dừng lại. Ngay lập tức!" ba tôi quát.

Được thôi, giờ thì ông sẽ bị đâm bằng con dao xắt bơ kia. Chỉ có điều... có rất nhiều người ở xung quanh. Không phải bây giờ. Để sau vậy.

"Ba đã được ghi tên vào danh sách của con rồi," tôi nói và cười khinh khỉnh.

"Ba không hiểu đã có thứ gì chui vào trong người con nữa!"

"Phải là cái gì đã thoát ra khỏi con mới đúng chứ," tôi nói và rống lên cười.

"Con yêu à, nghe ba này, ba không có nhiều thời gian. Ba chỉ quá cảnh ở đây thôi. Con cần phải nói cho ba biết đã có chuyện gì làm con bận tâm."

"Ngay bây giờ sao? Là ba đó."

Ông lắc đầu. "Thôi được, nghe này, ba biết là đã một hay hai tuần rồi, ba không tới thăm con. Nhưng thực sự là ba rất bận. Con biết là ba yêu con mà."

"Cá là ông sẽ không yêu nữa đâu," tôi nói và cười ha hả vì sự thông minh đột xuất của mình.

Đột nhiên, thật ngạc nhiên, tôi nhìn thấy con nhò nhát cáy. Thực ra là nó đang len lỏi quay trở lại. Không phải là đi thẳng tới cái bàn này, mà có vẻ nó đang đánh một vòng ra sau lưng tôi

và... nhưng tại sao nhỉ?

Tôi phải nghĩ cho ra. Tại sao nhỉ? Nào, con nhỏ đó sẽ đánh một vòng ra phía sau tôi. Và rồi... giết tôi á?

"Nghe này, Rachel, ba vẫn là ba của con, cho dù ba -"

"Yên nào, con đang ráng suy nghĩ đây!"

Nếu như con nhỏ nhất cây đó tiếp tục đi vòng tròn cho đến khi nó ở phía sau tôi, thế thì, ừm... ba tôi sẽ thấy nó!

Chính là thế! Ba tôi sẽ thấy nó!

Đó là một kế hoạch! Tôi phải ngăn nó lại!

Ồ... ồ... làm gì? Làm gì nhỉ? Tôi -

"CHỢI ĐỒ ĂN!" Tôi hét lên. Tôi liền nhảy lên ghế và quăng mạnh chiếc bánh sừng bò sang bàn bên cạnh.

Chẳng ai tham gia cả.

Ba tôi chụp lấy cánh tay tôi và lôi tôi đi. Tôi sẽ phải giết ông vì chuyện này. Nhưng giờ thì, tôi đã thành công. Con nhỏ nhất cây đã bị bỏ lại một mình.

Mười phút sau, ba tôi lên máy bay, còn tôi thì bỏ đi.

"Được đó, Con nhỏ Yếu Xiu Thần Đồng kia," tôi cười nhạo bản sao của mình.

Chương 23

Tôi đã bị mắc bẫy!

Rachel Bà Chăn đã cắt đứt đường tôi đến với ba. Tôi chẳng biết phải bầu vú vào đâu nữa. Tôi có thể nói chuyện với mẹ, chắc chắn rồi, nhưng mà mẹ và tôi chẳng bao giờ có thể chia sẻ

bí mật hay bất cứ thứ gì với nhau được.

Không phải do bà không phải là một người mẹ tốt. Bà là người mẹ tốt. Chúng tôi chỉ không có được cái gọi là có-thể-moi-hết-ruột-gan-ra với nhau mà thôi.

Moi hết ruột gan! Thật là một thành ngữ kinh khủng.

Tuy nhiên, tôi đi tìm gặp Cassie. Nhưng nhỏ lại đang trên đường đến tụ tập với những đứa khác.

Tôi đã quên mất. Có nhiệm vụ. Đêm nay!

"Đừng lo, Rachel," nhỏ nói. "Mình không nghĩ là Jake sẽ muốn bỏ đi cùng tối nay đâu."

Chúng tôi đang ở trong kho thóc. Cassie đang cho một con chồn bị thương ở chân uống thuốc.

"Ồ, hay quá," tôi thở phào. "Bởi vì chuyện đó có vẻ rất nguy hiểm. Bỏ biết chứ?"

"Ừ, mình biết."

Người có mặt kế tiếp là Tobias.

"Chào, ừm, Tobias," tôi nói.

<Chào.>

Hổng thêm lời nào nữa. Nhỡn có một từ "chào." Tôi bắt đầu có cảm giác hổng có đứa nào trong đám bạn tôi hoan nghênh tôi cả. Đến cả Cassie hay Tobias cũng không thích tôi.

"Mấy bỏ bực mình hả?" tôi hỏi.

"Bực á? Không, dĩ nhiên là không. Chỉ là... bỏ biết đó. Bỏ rất khác."

"Nhưng mình tốt hơn mà," tôi nói. "Ý mình là, mình, kiểu như là, hiền lành, không còn điên khùng chút nào nữa."

<Chúng ta đều đã từng điên rồ cả,> Tobias nói. <Ý mình là, còn ai khác, bỏ biết mà, có thể

quan tâm đến một người như mình cơ chứ? Chỉ có một cô gái hoàn toàn điên khùng mới thích một người chim thôi.>

"Bồ thích nhỏ đó hơn hả?" Tôi hỏi với giọng ngạc nhiên tốt độ.

"Nhỏ đó? Ồ, ý bồ là Rachel Ác Quỷ í hả?" Cassie cười lớn. "Không. Nhỏ đó khùng và nguy hiểm lắm. Mình chỉ muốn Rachel trước đây quay lại thôi. Không có ý xúc phạm gì đâu."

"Nhưng, bồ không thể trông đợi nhỏ kia quay lại vào trong người mình được, phải hôn?" tôi hỏi.

Không có câu trả lời, bởi vì ngay lúc đó Jake bước vào cùng với Marco, và Ax trong lột người.

Trông họ đều có vẻ cảnh giác.

"Chúng ta có ai ở đây?" Marco hỏi Cassie.

"Rachel Nhát Cáy," nhỏ nói. Rồi cau mày. "Xin lỗi nha."

"Ồ được thôi, nếu như mấy bồ đều thích con nhỏ đó đến thế, mình nghĩ cứ để mình về nhà đi!" Tôi bĩu môi. "Có điều... trời đang đổ tối. Có ai có thể đưa mình về được không?"

Jake vò đầu như thể tóc của anh làm phiền anh dữ lắm vậy. "Rachel, nghe này, bọn anh cần hai đứa em."

<Cần á?> Tobias thắc mắc.

"Còn, Rachel Bà Chằn, anh cho rằng em đang biến hình để bí mật theo dõi bọn anh, nên chắc em cũng nghe thấy rồi," anh nói. "Nghe này, chúng ta có việc với đoàn xe hộ tống. Ba chiếc xe tải. Ba hướng khác nhau. Nếu như loại bỏ cả hai Rachel thì chỉ còn có năm người theo dõi ba chiếc xe tải. Có nghĩa là có người phải đi một mình. Mình không thích thế. Ai cũng phải cần có người hỗ trợ."

<Tôi không cần hỗ trợ,> Ax nói. Anh đã hoàn hình lại thành người Andalite.

Tôi nhìn đi chỗ khác.

"Kể cả bồ cũng cần phải có ai đó ngó chừng, Ax a," Jake nói. "Mình xin lỗi, nhưng trong vụ này, ở đâu cũng nhìn thấy chữ "bẫy" rõ mồn một. Nếu như bọn Yeerk cẩn thận đến vậy, ấy là vì bọn chúng lo lắng. Có nghĩa là bọn chúng có thể đang chờ sẵn, chờ tụi mình hành động. Chúng

ta cần ít nhất là sáu người."

Marco ủng hộ bằng cách giơ lên sáu ngón tay. "Câu hỏi được đặt ra là, ai là người thứ sáu? Nhỏ sát nhân tâm thần hay nhỏ búp bê này đây."

"Mình không đi được!" tôi hét lên sợ hãi.

"Có, bồ có thể," Cassie nói kiên quyết.

"Mình sẽ phải biến hình!"

<Bạn đã biến hình cả trăm lần rồi mà,> Ax chỉ ra. <Mặc dù bạn đã bị biến đổi, nhưng ký ức của bạn vẫn còn nguyên vẹn mà. Bạn có thể nhớ lại những ký ức đó để lấy thêm can đảm, được mà?>

"Không được."

<Nó nói không,> một giọng nói cất lên.

Là Rachel Bà Chăn, dĩ nhiên rồi. Jake đã đúng: nhỏ đang ẩn nấp, trong một lối hình biến nào đó. Một thứ gì đó thật gớm guốc đang bự dần lên bên trong một cái chuồng bỏ trống. Cảnh tượng đó nhìn giống như có ai đó đem búp bê Barbie và Quái vật Chiến tranh Biến hình bỏ vào lò vi sóng rồi nấu chảy cho hai thứ đó tan quyện vào nhau vậy.

Ngay lập tức, Jake biến hình thành cọp. Ax di chuyển ra phía trước nhỏ Bà Chăn, đuôi cong vồng, sẵn sàng chiến đấu. Marco, cũng bắt đầu biến đổi.

Ngay khi Rachel Bà Chăn trở thành một con người hoàn chỉnh, nhỏ phải đối mặt với một con hổ, một con khỉ đột và một người Andalite hết sức cảnh giác.

Chỉ có Cassie là không biến hình.

Rachel Bà Chăn nhìn quanh và bật ra một tràng cười ha hả. "Mình đã khiến tất cả mấy bồ sợ, đúng không? Thôi nào, ít nhất thì cũng phải đấu công bằng chứ. Mình sẽ nhận lời thách đấu của một trong số mấy bồ. Mình sẽ biến hình thành gấu xám và chúng ta bắt đầu nhé."

<Bạn sẽ thua thôi,> Ax nói tự tin.

Rachel Bà Chăn có vẻ cân nhắc lời nói của Ax mất một lúc. Rồi trên mặt nhỏ xuất hiện một vẻ thật xảo quyệt. "Mấy bồ có biết hôm nay con nhỏ nhất cây kia định làm gì không?"

<Có,> Tobias nói.

Câu trả lời đó khiến Rachel Bà Chăn giật nảy mình. "Cái gì?"

"Bọn này đã theo dõi cả hai bồ," Cassie nói. "Lúc ở sân bay mình ở rất gần bồ. Là con ruồi mà bồ xua đi đó, Rachel Bé Ngoan ạ. Tobias theo dõi bồ trên đường bồ tới sân bay và trên đường bồ về nhà."

Đôi môi của Rachel Bà Chăn trắng bệch đi vì tức giận. "Các người nghĩ các người thông minh hả? Các người nghĩ có thể khống chế TÁ hả?"

Jake di chuyển với dáng vẻ uyển chuyển của loài mèo đến trước mặt nhỏ. <Để anh nhắc lại cho em nhớ một chuyện, Rachel. Chúng ta đã trải qua chuyện này rồi. David có quyền năng biến hình và cậu ta tấn công nhóm chúng ta. Giờ thì cậu ta một *nothlit*, mắc kẹt trong hình thù một con chuột ở một mòm đá bé tí hẻo lánh giữa đại dương.>

"Em không phải David!" Rachel Bà Chăn cãi lại.

Marco trả lời, <Đúng, bồ không phải. David có thể đã giả mạo làm đồng minh của bọn Yeerk. Bồ thì không. Bọn Yeerk tin vào việc kiểm soát. Còn bồ thì mất kiểm soát.>

"Mình có thể chiến đấu! Nhỏ đó thì không!" Rachel Bà Chăn la lên, chỉ một ngón tay run rẩy vào mặt tôi. "Nhỏ đó là đồ vô dụng!"

<Không, bồ mới vô dụng,> Tobias nói. <Ngoài giận dữ và thô bạo ra, bồ chẳng biết làm gì nữa cả. Bồ là một khối thuốc súng sẵn sàng nổ tung khi gặp được bất kỳ một đốm lửa nào. Bồ sẽ nổ tung.>

"Mình sẽ thổi bay bọn Yeerk!"

<Thuốc súng chỉ thực sự nguy hiểm khi nó được cất giữ, kiểm soát và được sử dụng đúng lúc, đúng cách mà thôi,> Jake nói.

"Tôi sẽ tham gia nhiệm vụ này!" Rachel Bà Chăn la lên. "Các người không thể ngăn tôi được!"

Nhỏ lao về phía Jake. Nhỏ tấn công ảnh bằng tay không. Jake mặc kệ những đòn tấn công của nhỏ. Ảnh chờ, trong khi nhỏ thui, cào cấu và nện thành thịch vào đầu và vai ảnh. Thỉnh thoảng, ảnh hạ cổ dùng một trong những cái chân móng vuốt nhanh như chớp của mình khóa cú đòn của nhỏ.

Cuối cùng thì Rachel Bà Chăn ngồi xuống, mệt lử. Nhỏ kiệt sức rồi.

<Tay không, em tấn công một con cạp,> Jake nói. <Đó chính là lý do tại sao em sẽ không tham gia vào vụ này.>

"Em sẽ đi," nhỏ nói yếu ớt.

<Không.> Jake quay cái đầu vằn cam và đen sang phía tôi. <Em đi.>

"Không đời nào!"

<Không phải để đánh nhau. Chỉ là để hỗ trợ thôi. Chỉ để chạy đi và tìm những người khác nếu anh gặp rắc rối. Em sẽ phải biến hình, nhưng em sẽ không phải chiến đấu. Anh biết em không thích thế. Nhưng Rachel Bé Ngoan à, em sẽ đi.>

"Sao em lại phải đi?" tôi phản đối.

<Bởi vì. Đó là trách nhiệm của em.>

"Trách nhiệm của em á?" Tôi nghĩ một lúc về từ đó. Trách nhiệm ư? Trách nhiệm là gì ta? Nó có ý nghĩa gì đối với tôi chứ? Chẳng gì cả!

Chỉ có điều... nó quả là có ý nghĩa gì đó. Chính tôi cũng phải ngạc nhiên về điều đó, nó có ý nghĩa. Thật là kỳ lạ. Nhưng tôi cảm thấy hai từ đó vang dội từ sâu trong tôi, không thể chạm tới bởi sự phân tách.

Rachel Bà Chăn có lòng dũng cảm. Tôi có ý thức trách nhiệm.

Và giờ thì tôi đã chạm vào phần đó trong mình, nó có vẻ thật mạnh mẽ. Không thể cưỡng lại được.

"Thôi được, giờ thì nó chỉ, kiểu như là, lên kế hoạch một cách cực kỳ tồi tệ," tôi lẩm bẩm thật khẽ.

"Nếu con nhỏ đó đi, thì em cũng đi," Rachel Bà Chăn hét lên.

<Được thôi,> Jake nói dịu.

Rachel Bà Chăn lộ vẻ vui mừng. Cho đến khi Ax dùng bản dao đuôi của mình vỗ nhẹ vào bên cạnh đầu của nhỏ.

Thế rồi, nhỏ trông có vẻ cứ như là vô thức vậy.

"Chúng ta không thể nào giam giữ nhỏ được," Cassie nói, cúi xuống nhìn bản sao của tôi. "Nhỏ có tất cả sức mạnh của tội mình. Tội mình rõ ràng là không thể trói nhỏ lại được."

<Đúng,> Jake đồng ý. <Và nhỏ có thể đi theo tội mình. Nếu nhỏ làm thế... nếu nó làm thế, nó sẽ được coi là kẻ thù.>

<Tuyệt,> Marco nói. <Bọn Yeerk ở phía trước, Rachel Bà Chăn ở phía sau. Chuyện này vui phải biết. "Vui" ở đây được hiểu là kinh hoàng và điên khùng đó.>

Cassie nhìn tôi trầm tư rồi mỉm cười. "Mình đã nói với Jake là mình cho rằng ý thức trách nhiệm nằm ở phần phân nửa thuộc về bồ."

"Còn mình nghĩ bồ là bạn của mình."

Marco và Jake đang hoàn hình. Tôi ép mình không được nhìn đi chỗ khác. Việc đó thật kinh khủng, nhưng tôi cố gắng không nhìn đi chỗ khác.

Tôi không dừng cảm. Không hề. Nhưng Cassie, như mọi khi, đã đúng. Jake đã chạm đến thứ vẫn còn sống và vẫn mạnh mẽ trong tôi: trách nhiệm.

Một từ ngu ngốc! Một ý tưởng ngu ngốc!

Không, không phải một ý tưởng ngu ngốc. Nhưng chắc chắn là một từ ngu ngốc. Ý tôi là nó nghe cứ như là "mắc dịch" í. Ý tôi là, làm ơn đi mà. Tôi phải đi và chấp nhận có thể bị giết chết bởi một từ mà nghe giống như lời bạn thốt ra khi bạn mắng đám chó chạy lông nhông và bình ra trên bãi cỏ sao?

"Được rồi, kế hoạch là thế này," Jake nói. "Ax đi với Cassie. Marco và Tobias. Mình sẽ đi với Rachel."

Dĩ nhiên rồi. Jake không tin tôi, trời ạ. Anh muốn tôi đi cùng mình để dễ bề theo dõi tôi.

"Chúng ta sẽ đột kích từ trên không xuống Viên Nghiên cứu. Những người Chee đã được báo và họ sẽ giả dạng chúng ta ở nhà."

Marco rên rỉ. "Tui chúa ghét những lúc tui mình phải nhờ người Chee giả dạng lắm. Họ chơi tui không hà. Lần nào cũng dọn dẹp phòng tui sạch bong. Tui không tài nào kiểm ra nổi bất cứ thứ gì tui cần hết á!"

"Chúng ta sẽ phải cảnh giác cho đến khi mấy chiếc xe tải khởi hành. Cứ sau nửa tiếng, mỗi người trong một đội sẽ phải hoàn hình. Có thể thì chúng ta mới luôn tỉnh táo, khỏe khoắn và không có rắc rối về giới hạn thời gian. Có ai hỏi gì không?"

Marco gờ tay. "Nếu như tui bị phân thân thành hai thì tui có được ở nhà không?"

Mọi người bật cười. Cái kiểu cười lo lắng chúng tôi thường có mỗi khi biết rằng Marco đang cố làm dịu không khí căng thẳng xuống.

Nỗi căng thẳng của tôi thì cần nhiều hơn thế mới làm dịu được. Tôi cảm thấy cả thân hình mình cứng ngắc như một tấm sắt. Tôi biết chuyện gì sắp xảy ra.

"Được rồi, biến hình nào," Jake nói.

Anh nháy mắt với tôi. Chắc là để khiến tôi thấy tự tin. Không hề!

Tôi nhắm chặt mắt. Cú. Đó chính là hình dạng thích hợp để bay vào ban đêm. Ai cũng biết điều đó. Cú. Chúng hồng quá đáng sợ. Hồng quá đáng sợ. Hồng quá đáng sợ.

Tôi nhắm tịt mắt, chặt hết mức có thể. Và tôi để nó bắt đầu.

Tôi chẳng nhìn thấy gì. Và, dĩ nhiên, chẳng cảm thấy đau. Ý tôi là, nếu như bạn có thể, kiểu như là, thực sự cảm nhận được việc biến hình, nó còn hơn cả đau đớn. Nó giống như là bạn bị thiêu sống khi bạn bị đem bỏ vào lò thiêu hủy rác hay gì đó tương tự.

Tôi hồng cảm thấy như thế, hồng phải theo cách ấy. Nhưng tôi cảm nhận được phần nào đó. Xa lắm, như thể bạn đi khám ở nhà sĩ và họ tiêm cho bạn thuốc Novocain và cảm thấy không phải là đau, chỉ có điều bạn biết là nó đang rất đau, vì, kiểu như là, người ta đang khoan vào răng bạn, nên chắc hẳn là phải đau rồi?

Biến hình cũng giống thế.

Và bạn cũng có thể nghe thấy nữa. Bạn có thể nghe thấy xương cốt của mình kêu lạo xạo hay ken két khi chúng teo nhỏ, xoắn cuộn lại và trở nên rỗng ruột. Bạn cũng có thể nghe thấy cả hộp sọ của mình rin rít lên khi nó thay đổi hình dạng và bạn sẽ nghĩ, 'Ồi, ời, não của mình đang bị bóp nghẹt!'

Rồi bạn sẽ cảm thấy mình lão đảo, mất thăng bằng, vì cơ thể bạn thay đổi hình dạng, hai bàn chân bạn trở thành những móng vuốt cứng, sắc lẹm, và đến khi bạn vung vẩy hai cánh tay để giữ thăng bằng cho khỏi té thì bạn sẽ còn thấy khó chịu hơn bởi vì giờ đây bạn đã có, kiểu như là, lông vũ?

Nhưng trải qua tất cả ngần ấy thứ, tôi vẫn nhắm tịt mắt.

<Rachel? Bờ biển hình xong rồi,> Cassie nói nhẹ nhàng.

Tôi mở mắt.

<A!> Tôi hét lên vì ngạc nhiên. Thị lực của loài cú, dĩ nhiên rồi. Quá, quá nhiều. Tôi nhắm mắt lại. Rồi lại he hé, một cách chậm rãi.

<Bờ ổn chứ?> Tobias hỏi tôi.

<Khôôông,> tôi rên rỉ.

<Bay nào,> Jake nói.

Nhiệm vụ. Một từ ngu ngốc, cực kỳ ngu ngốc.

Chương 25

Không phải là việc bay lượn không có gì hay ho. Nó rất tuyệt là đằng khác. Ý tôi là, một phần nào đó. Như việc có thể nhìn mọi thứ từ tít trên không, chẳng hạn. Nó khá là thú vị.

Nhưng đây chính là vấn đề của việc bay lượn: Bạn ở tít trên không trung!

Chẳng có gì giữ cho bạn nâng người lên ngoài không khí cả. Chẳng có gì hết. Bạn ở tít trên cao cả mấy chục thước, hoặc cỡ thế, mà trong đầu thì bạn vẫn là một con người, vẫn quan sát thế giới bằng não bộ của con người, và vẫn nghĩ thầm rằng "Ồi. Trời ơi! Mình đang ở trên

không!"

Ý tôi là, nếu bạn thò đầu khỏi cửa sổ tầng ba, bạn cũng đã cảm thấy ớn, đúng không? Cho dù bạn biết rằng gần như toàn bộ cơ thể bạn vẫn ở trong toà nhà. Đấy thấy chưa. Còn khi bạn bay, hồng chỉ là ở độ cao bằng toà nhà ba tầng đâu nha mà là không hề có toà nhà nào cả, thế nên nếu bạn có rơi xuống, bạn sẽ có khối thời gian mà la hét và nghĩ về việc đó trước khi chạm đất và tất cả xương cốt trong cơ thể bạn sẽ vỡ vụn ra thành từng mảnh.

<Bồ ồ chứ?> Cassie hỏi tôi.

<Kh...kh...kh...> tôi ậm ừ.

Tụi tôi, sáu đứa, những đứa trẻ hóa thú, bay trong màn đêm.

Tụi tôi đã biến hình... Tôi đã biến hình cả trăm lần rồi, có lẽ thế. Tôi nhớ tất cả những lần đó. Tôi nhớ mình đã bay thực hiện phi vụ này, phụ vụ kia và trong lòng tràn ngập cảnh giác.

Tôi đã từng mong ngóng được đánh nhau, mong ngóng được thực thi những phi vụ.

Và chưa hết, khi tôi nghĩ lại những chuyện đó, hồng chỉ có mình Rachel Bà Chăn. Tôi cũng ở đó. Tôi sợ hãi. Hồng phải là tôi không sợ, chỉ là bởi Rachel Bà Chăn đã giúp cả hai chúng tôi cùng vượt qua nỗi sợ hãi đó. Nhỏ đã tạo cho chúng tôi lòng can đảm, một sự pha trộn giữa dũng khí, tính liều lĩnh với nỗi tuyệt vọng và tính bất cần.

Và còn có cả sự điên khùng nữa chớ. Một thứ mà ở sâu thẳm bên trong nó thật đen tối, khắc nghiệt và tàn ác.

Tôi tự hỏi, nếu như mấy bạn của tôi, tụi nó cũng bị phân thân như tôi, tụi nó sẽ trở thành hai nửa như thế nào ta? Liệu trong Jake có một Jake Khó Chịu không ta? Ô, có chứ. Chắc chắn là có rồi. Còn Ax. Có lẽ, sẽ chẳng có ai trong hai Ax lại hoang dại hay bị mất kiểm soát cả, nhưng cả hai sẽ có cùng một tâm địa đen tối đó.

Cassie thì sao ta? Không. Hoặc ít nhất thì hình ảnh một Cassie bị phân thân sẽ là một phần dễ thương bự chẳng và chỉ một phần bé tí xíu là đáng ghét mà thôi.

Tôi quay qua Tobias. Cậu ấy bay, vẫn trong cơ thể điều hâu của mình, cao hơn một chút, và hơi tách ra khỏi chúng tôi.

Nếu bạn tách Tobias thành hai nửa, bạn sẽ thu được đúng như những gì bạn đang có: một chú điều hâu, và một cậu con trai.

Nghĩ về tất cả những điều đó khiến tôi thấy bình tâm, hồng bận tâm về những chuyện sắp xảy ra nữa.

Mà là chuyện gì í nhỉ?

Ồ, phải rồi. Bám theo những chiếc xe tải nào đó.

Chà, có lẽ là chuyện đó cũng không đến nỗi tệ cho lắm. Ý tôi là, tôi đã biến hình rồi nè, cũng đã bay rồi nè. Tất cả những gì mà chúng tôi phải làm là bay phía trên những chiếc xe tải.

<Viện Nghiên cứu kia rồi,> Jake nói. <Được rồi, tách ra. Chúng ta không muốn bị trông thấy như là đang có một hội nghị cú đầu.>

Chúng tôi chao liệng trên không mất một lúc lâu. Tôi và Jake, hầu như là, bay gần nhau. Jake hồng có hỏi tôi có ổn hay không. Có lẽ, anh hồng muốn biết.

Rồi...

<Chúng đang di chuyển!> Marco báo cáo. <Các cánh cửa đang mở rộng. Ba chiếc xe tải chình ình bên trong toà nhà.>

<Được rồi, mọi người sẵn sàng,> Jake ra lệnh. <Từ trái qua phải, chúng ta quy định là xe số một, hai và ba nha. Ax và Cassie, xe số một. Marco và Tobias, số hai. Rachel? Em nhớ ở sát gần anh. Chúng ta sẽ theo xe số ba. Ngay khi xe tải của chúng ta rời tòa nhà, chúng ta sẽ bám theo và ráng hạ cánh xuống đó nghen.>

<Đáp xuống á?> tôi quỳnh quáng.

<Xuống xe tải.>

<Thứ lỗi nha. Em tưởng chúng ta sẽ, kiểu như là, bám theo chúng thôi chứ?>

<Rachel, một con cú không thể theo kịp một chiếc xe tải chạy 120 km/h được.>

<Thế... thế... KHÔNG!>

<Rachel, bọn anh cần em.>

<KHÔÔÔNG!>

Bên dưới, cách chúng tôi chừng mười lăm hai chục thước ở phía trước, những chiếc xe tải bắt đầu chuyển bánh, những cái thùng xe bị chạng bạng lắc lư theo mỗi chuyển động của xe. Jake nghiêng người nhào xuống theo đường thẳng đứng.

Tôi do dự.

Trách nhiệm.

“Mắc dịch.”

Tôi nhả khí khỏi hai cánh và hụp người xuống theo Jake.

Chương 26

Xuống, xuống, xuống. Nhanh hơn, nhanh hơn nữa, hơn nữa. Và tất cả những việc đó đều diễn ra trong sự tĩnh lặng kỳ lạ bậc nhất. Cánh của loài cú không gây ra dù chỉ một tiếng động rất nhẹ.

Chiếc xe tải, dưới đôi mắt cú của tôi, sáng lóa, đang nhanh chóng sáp lại gần.

Chúng tôi sắp sửa tông vào nó!

Không, chúng tôi sắp sửa vụt qua nó và đâm xuống đất!

Không, chúng tôi sắp sửa đâm sầm xuống đất và bị nghiền nát dưới những chiếc bánh xe khổng lồ kia!

<Áááááááá!> tôi la lớn. <Em sợ lắm! Em sợ lắm! Em sợ lắm!>

<Anh cũng thế,> Jake động viên. <Cứ ở gần anh. Đừng nghĩ gì cả. Hãy thoát khỏi bản thân em, vờ như em là người khác.>

<Cái gì? Cái gì cơ? Em là một con cú sắp đâm phải một cái xe tải mà!>

<Hãy để con cú tự bay, Rachel. Chỉ như là lao xuống bắt một con chuột thôi mà. Thấy cái đai chẳng ngang óc xe không?>

<C-c-c-có.>

<Thấy cái phần chông lên đó không? Cái hàng đình tán đó? Đó là mục tiêu của em. Con chuột của em. Hãy cứ để con cú trong em bay đi.>

Tôi sẽ thử. Tôi sẽ thử, thiết lòng đó, nhưng Jake KHÙNG rồi!

Ảnh bảo để con cú bay nghĩa là gì? Chúng tôi chỉ còn mười giây là sẽ va đập. Chín. Tám.

Và rồi, thật ngạc nhiên, con cú tiềm quyền. Kỳ lạ xiết bao! Như thể trong thời khắc mà tôi đang ở trong buồng lái của một chiếc máy bay, hồng biết phải làm thế nào để điều khiển cho nó bay, thì đột nhiên, phi công đến và tiếp quản vị trí đó.

Tôi tập trung vào những cái đình tán ngu ngốc mà Jake chỉ. Tôi tập trung, con cú cũng tập trung và chúng tôi tiến lại gần hơn, gần hơn, và...

Tóm được rồi.

Những móng vuốt cú chụp lấy cái đình tán. Loạng quạng, trôi trượt...

Chiếc xe tải lắc lư mạnh. Mất chỗ bám, tôi bật ngửa, trôi tuột về phía sau dọc theo nóc thùng xe.

Móng vuốt con cú - tôi cuống quýt, quơ quào để tìm chỗ bám trên mặt thép trơn nhẵn.

<Áááááá!>

Kịch!

Một cái vuốt của tôi tóm được cái gì đó! Một cái lỗ bé xíu, một lỗ vít. Móng của một cái vuốt của tôi mắc vào cái lỗ tí nị đó.

Tôi nhìn thấy Jake. Ảnh bám vào cái sợi đai chẳng bên trên và ở phía trước tôi. Còn những đứa khác đâu ta? Đã đi hết rồi.

Tôi muốn khóc. Muốn được nức nở, than thở và khóc hu hu lên. Tôi run lẩy bẩy. Những chiếc

lông cũng đang run rẩy. Tâm trí tôi đang chìm nhanh, chìm nhanh vào bóng tối tuyệt vọng.

<Rachel! Hoàn hình!>

<Gì cơ?>

<Hoàn hình! Ngay!>

<Ở đây á?> Có lẽ tôi không nghe rõ Jake nói gì. Ảnh điên chắc?

<Em phải hoàn hình thì mới biến hình được,> ảnh nói. <Cứ nghe anh, Rachel. Nghe anh. Đừng khóc nữa, đừng có hoảng loạn nữa, cứ nghe lời anh đi.>

Tôi chú tâm vào giọng truyền của Jake. Tôi cố đóng tất cả mọi suy nghĩ khác lại.

Tôi bắt đầu hoàn hình. Là người tốt hơn là cú. Chỉ có một vấn đề: móng vuốt của tôi. Bất cứ lúc nào nó cũng có thể biến thành ngón chân. Mà ngón chân thì không bám được.

Tôi sẽ bị lăn qua rìa xe tải rơi xuống đất và bị nghiền nát bởi -

<Rachel! Nghe anh nói. Hoàn hình. Làm đi!>

<Em đang c-c-c-cố!>

Tôi bắt đầu biến đổi. Lớn lên. Ý tôi là, tôi hiểu Jake định làm gì. Tôi hiểu rằng ảnh cho rằng da người sẽ giúp tôi bám được vào nóc thùng xe làm bằng thép.

Jake nghĩ đúng. Khi làn da người thay thế lông vũ, tôi bám dính hơn. Tôi vẫn nhắm chặt mắt.

"Rachel. Em hoàn hình xong rồi," Jake nói bằng giọng người của ảnh.

"Tốt," tôi thì thầm. Chiếc xe tải thành linh đổi hướng. Tôi áp tay vào bề mặt kim loại, cố gắng giữ chặt.

"Được rồi, giờ thì em phải biến hình lần nữa."

"Gì cơ?"

"Gián. Biến hình gián."

"Không! Không đời nào! Không bao giờ! Không không không không không..."

Chương 27

"Rachel!"

"Không không không không không..."

"Rachel! Có một đường hầm ở phía trước. Chiếc xe tải này quá cao. Đường hầm thì quá thấp. Nếu em vẫn là người, khi đến đó em sẽ bị cà nát đấy."

Tâm trí tôi quay cuồng. Bạn biết đó, bạn vẫn thường thấy câu này trong sách: Tâm trí tôi quay cuồng và bạn nghĩ, Ồa, có chuyện gì thế? Nhưng tôi chỉ có thể nói: Tâm trí tôi đang quay cuồng.

Hoàn toàn không thể được. Tôi phải lựa chọn giữa việc bị đường hầm cà nát với việc biến thành một con gián sao?

Thế giới kiểu gì mà lại bắt người ta lựa chọn như vậy? Một thế giới tồi tệ, chính nó. Tồi tệ, tồi tệ, cực kỳ tồi tệ.

"Nghe này, chỉ việc nhắm mắt như lần trước," Jake thúc giục. "Nào, nhanh lên! Đó là cách duy nhất chúng ta có thể sống sót."

Tự nhiên tôi nghĩ có thể là Jake đang nói dối tôi. Có thể anh đang cố nói với tôi thế để tôi làm điều mà anh muốn. Nhưng làm sao tôi biết được? Làm sao tôi có thể biết được cơ chứ?

Tôi nhắm chặt mắt và giữ cho mình nằm sát hết mức có thể bên trên cái thùng sắt lạnh ngắt của chiếc xe tải.

Gián ư? Tôi đã từng biến hình thành gián rồi, rất nhiều lần rồi. Rất nhiều lần. Chẳng có gì phải sợ hãi cả. Chẳng có gì phải lo lắng hết.

Ngoại trừ sự thật rằng tôi sẽ biến thành một con gián!

"Nhắm mắt lại, Rachel. Nhắm mắt."

Lạ quá đi mất. Hồng phải là chuyện biến hình. Ý tôi là, đúng là chuyện biến hình, nhưng tôi hồng có ý nói đến nó. Chuyện kỳ lạ ở đây là bạn biết rằng bạn rất sợ làm một việc gì đó, nhưng rồi bạn vẫn làm chuyện đó, vậy nên lần kế tiếp bạn sẽ không còn sợ như thế nữa. Như thế nỗi sợ bị đánh bại, nó biến mất tiêu.

Đó là cách mọi việc thường diễn ra. Chỉ có điều, với tôi, nó hồng diễn ra theo cách đó. Tôi đã biến hình thành cú. Và tôi đã hoàn hình. Nên việc biến hình, với tôi, lẽ ra phải dễ dàng hơn mới phải chứ? Thêm nữa, tôi đã biến hình, kiểu như là, cả trăm lần rồi: thành gấu nè, thành ruồi nè, rồi thành cá voi nè, bọ chết nữa nè,... tôi vẫn nhớ tất cả những chuyện đó, hoàn toàn rõ ràng. Tôi biết... ý tôi là, tôi biết là chính tôi đã từng làm những chuyện đó. Vậy sao tôi lại sợ hãi đến thế kia chứ?

Thế mà tôi lại sợ. Nỗi khiếp sợ không thể nào chạm vào được. Nỗi khiếp sợ vẫn còn nguyên đó, không hề suy giảm dù chỉ một mảy may. Giống như cái phần não giúp tôi có khả năng suy nghĩ í, hừm, cũng hồng đến mức quá tệ, chỉ là mất tiêu mà thôi.

Nó, nó nằm ở bên não của Rachel Bà Chăn, chị em song sinh của tôi.

Ý nghĩ đó khiến tôi buồn nẫu ruột. Điều đó có nghĩa là tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ có thể dừng cảm được nữa. Không bao giờ. Như thế cái bộ phận khống chế nỗi sợ hãi của tôi đã bị phẫu thuật lấy đi mất vậy.

Tôi đang run rẩy, lo sợ. Răng va vào nhau lập cập. Cho đến khi tôi hồng còn cái răng nào nữa. Cho đến khi tôi hồng còn xương thịt để mà run nữa.

Tôi nhận thức được mình đang co rút lại. Tôi có thể nói thế vì lòng bàn tay tôi đang kéo lên trên bề mặt thép và tứ chi của tôi đang xích lại gần nhau.

Nhưng tôi vẫn nhắm chặt mắt và tự nhủ rằng chuyện đó hồng có xảy ra với tôi. Hồng phải với tôi mà là với một người khác. Hồng phải tôi.

Rồi, có thêm hai cái chân nữa nhú ra từ ngực tôi.

Tôi la lên. Chỉ có điều tôi không thể, bởi lúc này tôi hồng còn miệng nữa. Tôi cố gắng la nhưng tôi chẳng còn phổi nữa. Không còn cổ họng. Không còn thanh quản. Không còn lưỡi hay môi. Tất cả đều đã biến mất!

Tôi hét lên bằng giọng truyền.

<Được rồi, Rachel. Ổn rồi, Rachel,> Jake vẫn tiếp tục nói. <Tiếp tục đi. Sắp đến cầu rồi. Nhanh lên. Tiếp tục biến hình. Sắp đến lúc rồi, nhưng đừng dừng lại!>

Tôi tiếp tục biến hình. Chỉ có điều tôi thấy mình không còn ở đó nữa. Tâm trí tôi rời xa tôi, xa tít mù tắp. Rồi đến một nơi ấm áp, dễ chịu, cùng với một cái mền lông trùn đến tận cằm rồi hai mắt tôi nhắm lại, rồi...

Những giác quan của loài gián bắt đầu hoạt động. Tôi bị nhấn chìm bởi bao cảm xúc. Mùi vị! Sự rung động!

Đôi mắt của tôi không còn nhắm nữa.

<Làm tốt lắm, Rachel,> Jake nói. Tôi đoán anh đã từng nói như thế cả trăm lần rồi, và cuối cùng, sau một quãng thời gian dài, tâm trí hoảng hốt của tôi đã trôi trở về lại Trái Đất và tôi lại nghe thấy giọng anh.

<Chúng ta qua cầu chưa?> tôi thầm thì.

Ảnh không trả lời.

Vậy là, ảnh đã nói dối. Đó chính là Jake: Nhiệm vụ là trên hết.

Tôi hồng muốn nhìn thấy, hồng muốn cảm nhận, hồng muốn nghe thấy, nhưng tôi chẳng có lựa chọn nào khác. Thị lực của gián dường như hồng có, chỉ là những hình ảnh không rõ nét, trôi nổi như những cái bóng. Nhưng nghe và "ngửi" thì khá là tốt. Mà tôi thì không thể tắt chúng đi được.

Vậy nên tôi có thể nhận ra chiếc xe tải đang chạy chậm lại. Và tôi cảm nhận được điều ấy khi chiếc xe tải chạy ở bên ngoài trời lạnh ngắt đang di chuyển vào một nơi ấm áp hơn, ấm hơn rất nhiều.

Từ xa, tôi nhìn thấy một luồng sáng âm đạm, khổng lồ. Và tôi cũng cảm thấy những sự rung động được bộ não gián của tôi chuyển nghĩa từ những âm thanh trầm trầm, vang vang.

Rồi, tôi cảm thấy sự khác biệt trong cường độ âm thanh khi chiếc xe tải đi xuống dốc.

<Đường hầm,> Jake nói, có vẻ lo lắng.

Chiếc xe tải dừng lại.

Có mùi gì đó... mùi xăng!

<Hoàn...> Jake nói.

Và tôi ngất xỉu.

Chương 28

Tôi tỉnh dậy.

Tôi cố gắng mở mắt. Hồng có mắt. Hồng có thị giác. Cặp râu ăng ten của tôi lướt phải thứ gì đó ở bên trên, gửi tín hiệu khắp cơ thể. Tôi đang ở trong lồng sắt. Ôi, trời ơi. Ôi, trời ơi. Tôi đang ở trong lồng sắt. Tôi chạy. Hoảng hốt. Guồng sáu chiếc cang, tôi chạy. Một bức tường! Quẹo trái. CHẠY!

Một bức tường! Tôi đang ở trong góc tường. Quẹo lòng vòng. Kiểm đường khác! CHẠY! Tường! KHÔNG, không, không phải! Không phải tường. Một cái hộp! Tôi đang ở trong một cái hộp!

Một cái hộp! Chiều cao, chiều rộng và chiều dài cái hộp đều nhỉnh hơn tôi chừng 2,5 phân. Một cái hộp! Bị bẫy rồi!

<Rachel, ráng bình tĩnh đi,> Jake nói.

Hoàn hình! Tôi hét lên với chính mình. Hoàn hình!

Tôi bắt đầu biến đổi, lớn lên, nhưng ngay lập tức tôi cảm thấy sức ép kinh khủng. Những bức tường bao quanh tôi!

<Đừng hoàn hình, em sẽ chết đó!> Jake la lên.

Tôi dừng lại và lắng nghe. Tôi biến hình trở lại, nhưng quá hoảng hốt, quá kinh hãi!

Ôi, Chúa ơi, chúng tóm được cổ tôi rồi! Cuối cùng thì, chúng đã tóm được tôi! Bị bẫy thật rồi. Trong lồng một con gián. Một con gián!

Tôi bắt đầu la hét. Tôi tiếp tục la hét. La hét và la hét và la hét.

Chương 29

Tôi hấp háy mắt. Tôi nhìn thấy những thanh xà nhà. Ai đó đã cuộn một cái mền lại và đặt nó dưới đầu tôi. Một cái khác thì đắp ngang người tôi.

"Ááááááá!" tôi gào lên và nhảy dựng lên.

Tôi đã tỉnh táo, nhồm dầy, và ngay lập tức nổi khùng.

"Đánh ngất ta ư? Đánh ngất TA ư? Ta sẽ giết chúng bay! Giết hết chúng bay!"

Những con thú trong chuồng thụt lùi tránh xa tôi. Chúng nên như thế.

Chính thế, tôi nghĩ. Giờ thì tất cả tụi nó sẽ phải chết hết! Tôi hồng cần đưa nào trong bọn nó cả. Nhất là cái con nhỏ đàn độn, mít ướt, điệu đà - bản sao của tôi - ấy.

Nhưng làm cách nào mà tóm được tụi nó đây? Phải đi theo tụi nó. Đó là việc đầu tiên. Phải đi theo bọn nó. Nhưng bằng cách nào? Cách nào đây? Tôi thậm chí còn hồng biết tụi nó đã đi bao lâu rồi. Có thể mới có vài phút hoặc có khi đã vài giờ rồi cũng nên.

Tôi bước ra ngoài trời đêm và nhìn lên trời. Một con điều hâu! Không, chỉ là một con quạ.

Làm sao để tôi tìm ra tụi nó bây giờ? Nhà Cassie đang sáng đèn. Ba mẹ nhỏ có biết là nhỏ đã đi rồi không? Không. Không. Dĩ nhiên là không. Người Chee. Ngày xưa, chúng tôi vẫn thường nhờ họ. Người Chee sẽ gửi người đến, trùm quanh mình một hình chiếu ba chiều giống hệt Cassie. Nên ngay lúc này đây, "Cassie" chắc chắn là đang ăn tối ở trong nhà.

Tôi đói.

Tôi có thể giết con gì đó và ăn thịt nó!

Tập trung lại nào!

Có một việc phải làm bây giờ là theo bọn nó đến Viện nghiên cứu. Tôi có thể gặp tụi nó ở đó. Việc này khó hơn nữa nè: Làm sao tôi có thể lần theo dấu tụi nó ở trên không chớ?

Chờ đó, có lẽ tụi nó vẫn chưa đi quá xa. Chính thế! Cứ bay lên và cầu vận may đến! Kế hoạch quá ổn.

Vài giây sau tôi, trong lồng cú, ráng bay cao hết mức của loài chim bay thấp có thể bay được. Tôi nhìn lên bầu trời phía trước, phía sau, bên trái, bên phải, phía trên, cả phía dưới, KHÔNG CÓ GÌ! Bay qua khu vực nằm giữa các tiểu bang. Những ánh đèn pha xe hơi nhìn như cả mắt, còn mấy cái đèn chiếu hậu thì lại sáng chói. Quá sáng!

Phải đi theo bọn nó. Phải săn đuổi chúng và giết chết chúng! Bây giờ! Ngay bây giờ! Nhưng... nhưng tôi hồng hắc chỉ tìm thấy bọn nó!

<Áááááaaaaaa!>

Tôi có thể cảm thấy cơn giận điên cuồng đang ào tới. Tôi đang mất kiểm soát. Đôi cánh của tôi đang run rẩy. Những móng vuốt của tôi quắp chặt lại. Tôi muốn la lên, la lên và tìm thứ gì đó, bất cứ thứ gì để giết, giết, GIẾT!

Thế rồi, tôi nhìn thấy chiếc xe tải. Chiếc xe tải với một thứ mà chỉ có thể là một đứa con gái đang biến hình thành gián.

Rachel Bé Ngoan! Tôi tự trao vương miện cho mình. Jake và con nhỏ song sinh của tôi, đi cùng nhau! Tuyệt!

Nhưng chiếc xe tải đang di chuyển xa khỏi tôi với vận tốc khá nhanh. Quá nhanh để tôi có thể bắt kịp. Tất cả những gì tôi có thể làm lúc đó là nhìn theo vô vọng khi nó cua xuống một con dốc vòng, rồi quẹo qua con đường nhỏ hơn, có bốn làn xe.

Khúc cua quanh dốc cho tôi vài giây để đuổi theo. Nhưng rồi chiếc xe tải lại biến mất và nhanh chóng tăng tốc. Trong vòng có năm phút nó đã mất dạng.

Ngay khi chiếc xe tải vượt khỏi tầm mắt, tôi sẽ phải suy nghĩ, nghĩ xem nó sẽ đi đâu, nghĩ ra một kế hoạch. Không! Không, tôi phải duy trì mối liên hệ giữa tôi và nó. Đó là cách duy nhất.

<KHÔNG! KHÔNG! Ta sẽ không từ bỏ việc trả thù của mình!> Tôi hét lên.

Và rồi, ở ngay lẫn ranh giới hạn tầm nhìn của mình, tôi nhìn thấy đèn thắng xe nhá lên. Chiếc xe tải đang đi chậm lại. Tôi buộc đôi cánh của mình làm việc cật lực. Tôi bay nhanh hết mức một con cú có thể bay. Tôi mê muội với những hình ảnh tuyệt vời, những hình ảnh lấp đầy trong đầu tôi: Jake và Rachel Bé Ngoan, cả hai đều là gián. Ha! Giết họ quả thật là quá dễ dàng. Tôi có thể... tôi có thể ăn thịt chúng! Phải, đúng thế! Tôi có thể ăn thịt chúng, a ha ha HA!

Hoặc là tôi có thể vặt những cẳng chân của chúng đi và để chúng nằm ngửa tơ hơ đó, bất lực, cho đến khi... không, khoan đã. Chuyện ấy sẽ không được, phải không ta? Nhưng tại sao chứ? Có một lý do nào đó. Chúng... tôi kéo căng tâm trí mình ra, ráng tìm hiểu cái gì đã khiến tôi bực mình khi hình dung ra cảnh tượng đó.

Tôi sẽ bứt chân chúng ra. Được rồi. Việc đó ổn. Và rồi, tôi đặt chúng nằm ngửa để chúng không thể lật mình lại được. Và rồi...

Tôi sẽ ăn thịt chúng! Phải đó! Nuốt chửng cả hai đũa cùng một lúc luôn!

Nhưng, thậm chí cả chuyện đó cũng hổng giúp tôi thấy dễ chịu. Như thể tôi đang bỏ qua một thứ gì đó.

Nỗi thất vọng đang hình thành trong tôi. Đó là một thứ hiện hữu, như thể có một cái ấm nước đang sôi sùng sục trong lòng tôi vậy. Và nước càng sôi, tôi càng khó có thể tập trung. Nước càng sôi, tôi càng khó có thể tập trung. Nước càng...

<Áááááá!>

Chiếc xe tải đang giảm tốc. Queo xuống một con đường bên hông phía bên phải của tôi. Tôi có thể đuổi kịp rồi! Nào! Vừa kịp. Chiếc xe tải chạy gần đến một khu vực rộng lớn chất đầy những thanh thép rỉ sét. Một xưởng đúc chẳng? Nơi người ta chế ra sắt thép hay gì gì đó, có lẽ thế. Trong bóng đêm, nó toả ra ánh sáng màu cam đậm.

Chiếc xe tải tiến vào cổng. Biến mất!

Tôi có thể ăn thịt chúng. Chỉ một cú ngoạm.

Nỗi thất vọng! Tôi cảm thấy như thể tôi muốn xé banh bộ não của mình ra. Hổng hoạt động. Não của tôi hổng hoạt động. Giờ thì, cái gì nhỉ? Và sau đó, là gì nữa?

<Đuổi theo chúng! Đuổi theo chúng!>

Việc đó thì dễ. Xuống đó. Tôm cổ chúng. Giết chúng. Đúng, đúng. Việc đó xoa dịu tôi được một chút. Hổng thêm lo tới tiểu tiết nữa.

Xuống, xuống, và xuống. Tôi vút nhanh qua cánh cổng lớn, mở rộng.

<Không! Không! Không! Không! Không!>

<Rachel! Rachel, anh Jake đây!>

<Không! Không! Không!>

<Rachel, nghe anh nè. Nghe anh, Rachel. Anh biết em sợ. Anh biết em sợ mà, Rachel. Nghe anh nè.>

Rên rỉ. Một tiếng khóc rên rỉ cất lên từ sâu thẳm trong tôi. Một âm thanh câm nín, hối hận. Trí não tôi... mất rồi. Suy nghĩ... không thể.

Chỉ có nỗi khiếp sợ. Nỗi khiếp sợ của loài vật.

<Nghe anh nè, Rachel. Chúng ta đã từng trải qua rất nhiều những chuyện khó khăn, Rachel. Rất nhiều rồi.>

<Hu hu hu hu.>

<Nhớ lần bọn Yeerk ráng bắt được Tổng thống và các lãnh đạo cấp cao của các nước tại buổi hội nghị đó không? Nhớ chúng ta đã suy nghĩ như thế nào để hoàn thành nhiệm vụ, khi mà chúng ta bị vây bởi, coi nào, cả trăm tên Hork-Bajir không?>

<Híc hic hic hic.>

<Mặc dù vậy, chúng ta đã làm được, đúng không? Hay em có nhớ lần chúng ta biến hình thành cá voi và đánh nhau với lũ cá mập không? Hay lần chúng ta... thôi nào, Rachel. Ráng lên. Ráng lên nào.>

<Hic hic hic hic.>

<Thôi được, nghe nè, anh cũng không thể nhìn thấy gì nhiều, được rồi, cũng chỉ cỡ như em thôi. Nhưng anh không cho rằng chúng ta là những con côn trùng duy nhất ở đây. Anh nghĩ anh thấy những chiếc hộp khác. Em biết đó, giống những cái hộp mà chúng ta đang ở trong nè. Anh nghĩ chuyện xảy ra là bọn Yeerk đã tông xe phải đường ống dẫn xăng và cứ thế là chụp tất cả những gì rớt khỏi xe. Em biết không, côn trùng là một trong những thứ đó đó. Không chỉ có mình chúng ta đâu.>

<Hic hic hic hic.>

<Bọn Hork-Bajir đang ở đây, quanh chúng ta, anh nghĩ thế. Em có thấy thế không? Em thử nhìn xem, Rachel? Anh biết là mắt gián thì không ra gì, nhưng thử xem em có thể cảm nhận được những cái bóng và sự di chuyển không. Nó có thể có tác dụng đó. Rachel? Rachel à?>

Tôi không thể. Hồng thể nhìn. Cũng hồng thể suy nghĩ. Chỉ có hét và hét thôi. Hét. HẾT! HẾT! HẾT!

<Rachel! Dừng lại, dừng lại ngay!>

Tôi im bật.

<Anh sẽ bảo em phải làm gì, Rachel, và em sẽ làm đúng thế nhen.>

Im lặng. Chờ đợi. Cảm nhận nỗi khiếp sợ cứ lặng lẽ bám theo tôi, quấy nhiễu tôi, cảm nhận nó bò bò bên cạnh khiến tôi thấy nhột nhột, cảm nhận bàn tay lạnh giá của nó đang vươn ra chạm suốt dọc người tôi. Bị mắc kẹt rồi! Một con gián trong một hộp diêm bằng nhựa trong suốt. Hồng có cách nào để hoàn hình. Hồng có lối thoát. Bị mắc kẹt!

<Nghe anh nè, Rachel, anh muốn em nói cho anh nghe mọi thứ em thấy. Làm đi!>

<Em-Em-Em-Em thấy... em thấy... những cái bóng. Di động. Xung quanh. Cao ngồng, to lớn!>

<Bọn chúng là Hork-Bajir à?>

<Vâng. Hồng biết nữa. Có lẽ. Đúng. Bọn Hork-Bajir. Ôi, Chúa ơi!>

<Nghe anh nè, Rachel. Em còn thấy gì nữa?>

<Một tia sáng. Màu đỏ, có lẽ thế. Một cái đồng hồ, em nghĩ thế! Những con số màu đỏ. Đếm ngược. Ôiiiiiiiiiii!> tôi rên rỉ. Tôi biết vì sao chúng lại đang đếm ngược.

<Rachel, nghe này, là bọn Yeerk đang chơi trò cân não. Bọn chúng muốn chúng ta sợ. Một cái đồng hồ đếm ngược sẽ khiến chúng ta tưởng mình bị hết giờ biến hình. Nhưng nghe này, Rachel? Chúng thậm chí còn không dám chắc chúng ta có phải còn trùng thật hay không, đúng không nào? Chúng không biết, Rachel. Chúng đang hi vọng. Chúng đang dự đoán. Chúng không biết. Em có hiểu không?>

Đếm ngược. Mắc kẹt. Cuộc đời còn lại của tôi sẽ là một con gián! Không phải là điều hâu như

Tobias, mà là một con gián! Không! Không! KHÔNGGGGGGGG!

<Nghe anh nè, Rachel, em không được nói gì với chúng khi chúng tới nha. Em không được nói gì. Cho dù có ->

Nói? Nói? Tâm trí hoảng loạn của tôi bầu chặt lấy suy nghĩ đó. Tôi có thể nói chuyện với chúng! Tôi có thể cầu xin chúng tha cho tôi, tha cho tôi, để tôi đi.

<Rachel, nghe anh nói thật kỹ nè,> Jake nói. <Em không được nói gì. Đó là cách duy nhất để sống sót. Đó là trách nhiệm của em.>

<Cứu tôi! Cứu tôi với!> Tôi bắt đầu hét lên bằng giọng truyền mở.

<Rachel, không!>

<Cứu tôi! Tôi sẽ kể cho các người mọi chuyện, chỉ cần tha cho tôi tôi!> Đột nhiên, có sự chuyển động!

Bọn họ đang đến chỗ tôi! Những người Hork-Bajir! Đúng thế, họ sẽ thả tôi đi, tha cho tôi và tôi sẽ nói cho họ nghe mọi chuyện.

ẦMMM!

Ai đó chụp lấy chiếc hộp của tôi và nhấc lên.

Vút!

Tôi bay - xuyên qua khoảng không.

Rồi, chiếc hộp bị chém phạt một nhát.

Tôi rớt - xuyên qua khoảng không.

Chương 31

Hoá ra là tôi chẳng cần kế hoạch lớn nào cả. Tôi thấy một tên Hork-Bajir, tôi bèn biến hình

thành Hork-Bajir và nhập bọn cùng chúng. Ha! Tất cả những gì mà tôi phải làm là đi theo như chỉ dẫn.

Căn phòng ảm đạm, được thắp sáng chỉ bằng thứ ánh sáng phản quang màu lục nhợt dường như được phát ra từ những bức tường.

Có một tá những cái bệ. Trên mỗi cái bệ là một cái hộp kính nhỏ. Và trong mỗi một cái hộp là một con côn trùng hoặc một con vật nhỏ khác. Gián, kiến, ốc sên, bọ cánh cứng, ruồi. Kỳ quái thiệt. Như thể có một gã khùng chuyên thu thập sinh vật nào đó đã gặp quá chừng phiền toái để bắt và trưng bày một vài con vật hiếm, mà thực tế là chúng chẳng hiếm chút nào cả.

Có một điều chắc chắn rằng: Jake và con nhỏ song sinh ngu ngốc của tôi là hai trong số những con bọ đó. Và chúng gặp rắc rối to rồi!

Tôi cười. Thầm thôi, dĩ nhiên rồi. Bọn Yeerk nghĩ rằng chúng sẽ giết Jake và con nhỏ Rachel kia. Ha! Tôi mới là kẻ sẽ giết bọn chúng! Sẽ không ai tước được cái quyền đó của tôi cả.

Tôi đang ở trong lột một tên Hork-Bajir. Chẳng khác mấy với ba tên Hork-Bajir trong căn phòng nhỏ xíu ngọt ngào bí rì này. Ngoại trừ rằng ba tên đó hổng biết tôi là ai. Chúng hổng biết là chúng đang gặp nguy hiểm gì.

Tôi chọi với ba tên? Tôi có lợi thế bất ngờ. Chưa kể, tôi là tôi. LÀ TÔI!

"Chán quá, hử?" tôi nói với tên Hork-Bajir to lớn già khụ cạnh tôi.

Hắn ta nhìn tôi chăm chăm. Có lẽ là ngạc nhiên bởi tôi phát âm tiếng Anh chuẩn quá. Những cái miệng và bộ óc Hork-Bajir được cấu tạo hổng cho phép bọn chúng diễn đạt được mọi thứ bằng tiếng Anh, vậy nên chúng dùng một thứ ngôn ngữ pha tạp: ngôn ngữ của chúng, của chúng tôi, tiếng của bọn Yeerk, dĩ nhiên rồi, và cả tiếng Galard, và... tiếng gì nữa thì tôi chẳng thêm biết, bởi hắn ta đang tròn mắt nhìn tôi, còn tôi thì đang tận hưởng giây phút hồi hộp, thời điểm mà thời gian như chậm lại, chậm như rùa bò, thời khắc mà tôi chuẩn bị tấn công!

Hắn ta nói gì đó về việc không chán đâu khi mà Visser Ba đến, và ngay khi hắn ta nói xong từ cuối cùng, tôi ra tay!

Lưỡi dao cổ tay phải của tôi bay thẳng vào cổ họng hắn!

A HA!

Hắn ta đổ sập xuống, vẫn lộ vẻ ngạc nhiên.

Tên Hork-Bajir thứ hai đứng nguyên đó, bối rối, nhưng tên thứ ba là một tên Yeerk thông minh. Hắn ta nhận ra ngay. Hắn nhảy xổ vào tôi. Quá muộn!

Tôi giơ một chân lên, thách thức, và tôi dồn trọng lực của mình về phía đuôi, đợi hắn ta xô vào tôi, TẤN CÔNG!

"RrrrAAAARRRGG!" hắn rống lên đau đớn.

<Hiểu ra chưa hả, thiên tài?> tôi nói mĩa tên thứ hai dần dần kia bằng giọng truyền. Và rồi tôi dùng đưa cơ thể mình. Nhưng mặc dù hắn ta ngu như bò, hắn vẫn nhanh nhẹn. Hắn né. Tôi đâm sâu vào một cái bệ. Nó lật nhào, và như trong trò domino, những cái bệ khác cũng lật nhào theo, làm cho những cái hộp chứa mấy con bọ văng đi.

Tên Hork-Bajir bị tôi moi ruột gượng dậy, một tay giữ cho nội tạng hồng bị rút ra còn một tay thì vớ lên dò dẫm bật chuông báo động.

BRREEEEEEENG! BRREEEEEEENG!

Tên dần xông tới. Thúc cùi chỏ vào tôi! Tôi xoay cánh tay, gạt mạnh lưỡi dao khỏi cùi chỏ hắn, và dùng chính đầu mình đập mạnh vào một bên đầu của hắn.

Hắn hồng bỏ cuộc. Tôi cũng hồng bỏ cuộc. Và giờ thì đây là trận chiến tay đôi!

Xoẹt!

Xoẹt!

Máu tên Hork-Bajir văng tung toé!

<A ha ha HA!> tôi hét lên thoả mãn.

BrrEEEEEEENG! BrrEEEEEEENG!

Tên già Toạc-Bụng chắc chắn đã bật chuông báo động. Và giờ thì tên dần dần bắt đầu quăng những cái hộp côn trùng ngu ngốc về phía tôi! Ha ha!

Vèo! Vèo! Vèo! Vèo!

Bốn cái hộp chứa côn trùng, cả bốn cái đều bị lưỡi dao nhanh siêu phàm của tôi phạt làm

đôi.

Đối thủ chính của tôi nhìn thấy vậy và lo lắng. Hắn ngập ngừng.

<Nào, tên Yeerk kia, nhảy múa nào,> tôi reo lên.

Hắn xông tới. Tôi cũng xông tới.

Lao xạo. Tôi nghe thấy tiếng những con côn trùng bị dẫm nát dưới chân mình. Tôi chỉ có thể hi vọng đó không phải là Jake hay Rachel mà thôi. Tôi muốn hai anh em chúng biết là tôi đến để giết chúng.

Xoẹt! Tôi cúi xuống. Đâm mạnh lên, trúng ngay dưới cằm của kẻ thù.

Tạm biệt cái cằm nha!

Ba tên! Tôi đã hạ ba tên! Tôi là chúa tể. Không gì ngăn cản được tôi cả! Không ai! Vô địch!

Và giờ thì đi kiếm Jake và sinh vật đáng thương tự gọi mình là Rachel.

Đột nhiên, Phụt! Bức tường phía sau tôi trượt lên. Tên Toac-Bụng lết ra, chui vào một căn phòng sáng hơn ở cách biệt phía sau.

Thêm một tá tên Hork-Bajir đợi sẵn, tràn đầy nhiệt huyết huỷ diệt. Và đứng giữa chúng, là hắn, sinh vật duy nhất, nguy hiểm nhất mà tôi đã từng đánh nhau với.

Visser Ba.

<Đóng lại, đồ ngu! Các người để chúng chạy thoát hết bây giờ!> Hắn quát, gào lên bằng giọng truyền inh tai nhức óc. Tôi nhìn thấy cái đuôi Andalite của hắn vung lên, tóm lấy tên Toac-Bụng bằng lưỡi dao đuôi, lưỡi dao bén hơn bất kỳ một lưỡi dao Hork-Bajir nào.

Bức tường sập xuống.

<Nào, được rồi,> Visser Ba nói, bình tĩnh hơn. <Ta nghi ngờ là chúng ta tóm được một tên Andalite. Nhưng giờ, ta không còn nghi ngờ nữa.>

<Lại đây đi!> tôi la lớn. <Lại đây và ta sẽ giết mi!>

<Có, người có thể,> hẳn tự mãn. <Vậy nên ta cho rằng ta sẽ phải khước từ lời mời của người. Thay vào đó, ta nghĩ, ta sẽ chỉ, đơn giản là, đợi thôi. Hãy gọi ta khi nào người đã sẵn sàng nộp mình nhé, tên Andalite kia.>

<Nộp mình á? Ta sẽ cắt đầu người thì có!>

<Không, ta không nghĩ là người sẽ làm thế. Thấy đó, ta chiếm hữu được một cơ thể Andalite. Ta kiểm soát một bộ óc Andalite. Và ta biết phải đánh gục người như thế nào.Ồ, đúng thế, ta có biết.>

Tôi nghe thấy một âm thanh kỳ lạ. Tiếng thứ gì đó đang trượt, rất nhẹ nhàng, rất từ từ.

Tôi nhìn lên. Thoạt nhìn, trong ánh sáng mờ ảo đó, thật khó có thể thấy được gì. Nhưng rồi tôi nhận ra rằng: trần nhà đang tiến lại mỗi lúc một gần tôi hơn. Và một bức tường cũng đang dịch dần về phía tôi.

<Có thứ nào khiến một tên Andalite khiếp sợ hơn là bị đè bẹp một cách chậm rãi không hả?> Visser Ba mềm mỏng. <Có thứ nào khiến một sinh vật sống thành bầy, ưa chạy nhảy tự do như người lại khiếp sợ hơn thế kia chứ?>

<Ta sẽ giết mi!> tôi gào lên. <Ta sẽ giết mi!>

<Khi nào căn phòng bắt đầu hút hết không khí từ phổi của người, gọi ta nhé, tên Andalite kia. Hãy gọi ta.>

Chương 32

Tôi đang ở trên sàn nhà! Bên ngoài hộp!

Những bàn chân Hork-Bajir khổng lồ dậm mạnh quanh tôi. Nhưng rồi, một lúc sau, tất cả trở nên tĩnh lặng. Tất cả ngoại trừ âm thanh giận dữ phát ra từ giọng truyền của nhỏ song sinh với tôi đang chửi rủa Visser Ba.

Rồi, nghe được lời đe dọa của tên Visser Ba, tôi nhận ra rằng: tôi đã trốn khỏi một cái hộp chỉ để phát hiện ra rằng bản thân mình lại bị mắc kẹt trong một cái hộp khác.

Hoàn hình! Tôi tự nhủ. Nhưng, không, biến hình thật là kinh khủng. Và Rachel... Rachel kia... có thể sẽ giết tôi. Nhỏ chắc hẳn phải tức điên lên mất.

Tôi nên làm gì đây? Tôi bị mắc kẹt, hồng thể quyết định. Hoàn hình cũng kinh khủng, mà ở nguyên trong lối biến hình cũng kinh khủng. Đó là nỗi khiếp sợ tuyệt đỉnh của kẻ hèn nhát: tôi bị kẹt ở giữa hai lựa chọn đáng sợ.

Về mặt lô-gic nếu cả hai lựa chọn đều đáng sợ thì việc chọn lựa chẳng còn có ý nghĩa gì nữa. Thế mà có đây! Sự sống còn sẽ được ưu tiên hơn. Tôi phải tìm ra một lối thoát! Tôi phải sống sót!

Hoàn hình, Rachel, mày thật là ngốc! Tôi tự mắng mình. Mày là đứa hèn nhát thảm hại. Đúng thế đấy. Không có nửa kia trong mày, mày là cái thá gì? Một kẻ yếu đuối và luôn sợ hãi đến nỗi hồng thể tự cứu được bản thân; một kẻ có thể bị mắc kẹt, bất lực, chờ cả người khi đứng giữa những lựa chọn.

Quá trình hoàn hình đã bắt đầu, thậm chí tôi còn hồng biết tôi bắt đầu từ lúc nào nữa kìa. Tôi cứ thế hoàn hình thôi. Một cách chậm rãi, sau nhanh hơn, tôi bắt đầu biến đổi, lớn lên, cảm thấy da thịt của mình bao quanh những lỏng xương người đang quay trở lại.

"Mày," Rachel Bà Chăn gầm gừ giận giữ.

Nhỏ cũng đã hoàn hình. Nhỏ cũng lại là người rồi.

"Tao đến để giết bọn mày. Mày và Jake," nhỏ nói. "Nhưng mày thấy đó, chúng ta gặp rắc rối khác."

Nhỏ hất đầu về phía trần nhà. Nó đang thấp dần xuống. Bức tường phía sau cũng đang từ từ tiến lên phía trước. Đây chắc chắn không thể là một căn phòng bình thường. Nhưng đó là công nghệ của bọn Yeerk mà.

"J-J-Jake?" Khi cặp môi, lưỡi, cuống họng người của tôi thành hình trời ra khỏi lớp vỏ cứng của gián, tôi ráng lấp bắp kêu Jake.

Nhỏ Bà Chăn nhún vai. "Ai mà biết. Tao đã giẫm lên một con gián. Có thể đó là Jake."

"Ôi, lạy chúa tôi!" tôi rên rỉ.

"Đây là một cuộc chiến, anh là một chiến binh, mà chiến binh thì chết," Rachel Bà Chăn thò bạo. "Vấn đề quan trọng là tao là người chỉ huy ở đây."

"Chúng ta không nên là người," tôi nhẹ nhàng, nước mắt nóng hổi vì xót thương Jake. "Visser Ba..."

"Tao nghĩ hắn không thể nhìn thấy gì trong này," nhỏ nói. Nhưng nhỏ cũng hổng tin tưởng lắm vào lời phát biểu của mình. Hiển nhiên là ý nghĩ đó mới chỉ nảy ra trong óc nhỏ. Nhưng dù gì, nhỏ có lẽ đã đúng. Nếu Visser Ba nhìn thấy chúng tôi, hắn giờ này hắn đã vào đây rồi, thấy chúng tôi là những con người. Rachel Bà Chăn đã đúng. Một cách tình cờ.

"Tao sẽ biến hình thành gấu xám," Rachel Bà Chăn nói. "Tao sẽ đánh nhau!"

"Nhưng những bức tường đang khép lại," tôi than thở. "Nếu bồ trở nên lớn hơn thì bồ sẽ bị nghiền nát sớm hơn."

Nhỏ Bà Chăn ngược nhìn lên trần nhà. Bậm môi. Chẳng mấy chốc, rất nhanh thôi, sẽ không đủ chỗ cho một con gấu. Và cũng ngay sau đó, sẽ không có chỗ cho cả một con người nữa.

"Nếu Visser Ba muốn giết chúng ta, tại sao hắn ta không cứ thế mà giết đi chứ?" Rachel Bà Chăn thắc mắc.

"Hắn không muốn giết chúng ta," tôi nói. Tôi đang ngồi, mắt nhắm nghiền, tay ôm đầu.

"Đương nhiên là hắn muốn giết chúng ta, đồ tâm thần!"

"Không. Hắn ta muốn cơ thể của chúng ta. Chỉ có điều, hổng phải cơ thể người của chúng ta. Hắn nghĩ chúng ta là người Andalite. Hắn muốn chúng ta đầu hàng. Muốn bẻ gãy ý chí của chúng ta để chúng ta chấp thuận cho chúng dùng cơ thể Andalite của mình làm vật chủ cho bọn Yeerk."

Tôi có thể cảm thấy Rachel Bà Chăn đang nhìn mình chăm chú. Tôi hé một mắt để nhìn nhỏ. Nhỏ lo lắng.

"Phải. Đúng thế," nhỏ thừa nhận. Nhỏ ngập ngừng. Trông như thể nhỏ đang đấu tranh lại thứ gì đó trong đầu nhỏ. Rồi, "Thế... thế chúng ta làm gì bây giờ?"

Tôi mở cả hai mắt. Rachel Bà Chăn đang hỏi tôi phải làm gì? Hỏi tôi? Tôi á?

"Tao sẽ giết chúng, nhưng tao không lại gần chúng được!" nhỏ la lớn.

Tôi ngạc nhiên. Thật khủng quá. Rachel Bà Chăn, Rachel sát thủ tâm thần đang hỏi tôi phải làm gì. Nhưng khi tôi thử ngẫm nghĩ về chuyện đó thì lại không thể. Ý tôi là, tôi có thể suy nghĩ nhưng không thể nghĩ rằng mình có thể làm được việc gì trong đó.

Tôi có thể nhìn thấy các khả năng: Tên Visser nghĩ rằng trong căn phòng này, chỉ có một đứa

trong bọn tôi.

Hắn muốn chúng tôi sống. Tôi có thể nhìn thấy các khả năng, các kế hoạch. Nhưng những thứ đó hẳn phải dành cho tôi.

Tuy nhiên, tôi nghĩ những thứ đó là để dành cho Rachel, nhỏ sẽ thực hiện những kế hoạch đó.

Chương 33

<Người thua rồi, Visser,> nhỏ nhất cây nói, ráng hết sức sao cho giọng nói giống tôi. Dừng cảm í mà.

<Người là đứa ở trong một cái hộp, Andalite.>

Rachel Bé Ngoan phá lên cười với thái độ vừa thách thức vừa sợ hãi. Nỗi sợ hãi là thật.

<Những lưỡi dao Hork-Bajir này vô cùng hữu dụng, gần bằng lưỡi dao đuôi của người Andalite chúng ta.>

<Người nghĩ có thể xẻ tường để ra khỏi đây sao?> Visser Ba mỉa mai.

<Không. Ta nghĩ ta có thể rạch cuống họng ta.>

Lời nói của nhỏ ngay lập tức có tác dụng.

Soạt!

Bức tường trượt lên. Qua con mắt phức hợp ruồi của mình, tôi nhìn thấy cả ngàn những hình ảnh tí nị của bọn Hork-Bajir được trang bị vũ khí đầy mình. Cả ngàn những hình ảnh đó thực ra chỉ là của khoảng mấy chục tên Hork-Bajir mà thôi. Cả đám bọn chúng, đứa nào cũng cảnh giác, sẵn sàng nghênh chiến.

Visser Ba cũng vậy.

Tôi cảm thấy lốt biến hình Hork-Bajir của nhỏ song sinh với tôi rùng mình vì sợ hãi. Tôi đập cánh điên cuồng.

<Hãy bình tĩnh nào,> Visser Ba giở giọng thuyết phục. <Trước khi người kịp chết vì vết thương nơi cuống họng thì ta đã chữa lành nó cho người rồi. Với lại, nếu người cứ ráng chiến đấu hòng thoát ra khỏi đây, tui ta sẽ áp đảo người, khuất phục người bằng số lượng chiến binh vượt trội. Hãy ngoan ngoãn đầu hàng đi, tên Andalite dũng cảm kia. Ta đã thắng và người đã thua.>

Tôi bay. Tôi bay theo đúng kiểu mà chỉ ruồi mới có thể bay được: hoang dã, quay cuồng, điên dại, trôi dạt, nhưng tuyệt đối chính xác một cách kỳ lạ.

Với cặp mắt phức hợp của ruồi, thật khó để có thể nhận ra được tên Visser thông qua những hình ảnh vỡ vụn. Nhưng tôi có thể ngửi thấy được sự khác biệt giữa cơ thể Andalite của hắn với đám Hork-Bajir bao quanh.

Tôi bay vút đi như một quả tên lửa có cánh. Tôi hạ cánh trên một bề mặt thẳng đứng, một cái bóng. Bằng sáu cái cẳng chân ruồi bé tí nì, tôi bò hướng về chỗ tối.

<Đầu hàng đi,> Visser Ba nói.

<Ta... Ta... Ta... > nhỏ song sinh nhát gan của tôi lẩm bầm.

Tôi đã bò đủ xa. <Tên Visser kia,> tôi nói. <Ôi, Visser Ba phải không ta?>

Hắn ngúc ngoắc cái đầu. Việc đó làm tôi văng ra khỏi đám lông màu xanh dương mà tôi đang bám vào. Tôi đấu tranh lại bản năng ruồi đang muốn bỏ trốn, bỏ trốn và bỏ trốn! Tôi ở yên trong bóng tối.

<Còn có tên thứ hai!> Visser Ba rít lên.

<Đúng. Và đoán thử xem ta đang ở đâu nào, Visser?>

Hắn ngập ngừng. <Hãy bước ra và hiện hình đi, và ta sẽ không giết người đâu.>

<Này, tên Visser kia, ta đang ở trong lỗ tai của mi, đường dẫn vào bên trong trong đầu mi. Ta có thể nhìn thấy con người thật của mi đó, đồ sên Yeerk. Và đây là điều mà mi nên nghĩ tới nè, Visser: chuyện gì sẽ xảy ra nếu một người Andalite trong lột một con ruồi hoàn hình trong đầu mi, há?>

<Người sẽ chết!> hắn la lên.

<Mi cũng thế,> tôi nói.

Một quãng im lặng kéo dài phải đến hai phút.

<Người!> hắn ta gào lên chẳng vì lý do gì cả. Thêm vài phút yên lặng nữa. Rồi, tôi cảm thấy cơ thể của hắn sụm xuống, mềm oặt.

<Các người muốn gì?> cuối cùng hắn cũng lên tiếng.

<Chúng ta muốn gì thế?> tôi hỏi riêng Rachel Bé Ngoan bằng giọng truyền. <Tao quên mất phần này rồi.>

<Chúng ta chỉ muốn một lối ra an toàn. Không có tên lính nào đi theo bảo vệ. Một khi chúng ta đã ra tới ngoài rồi, bồ sẽ bay ra khỏi tai hắn. Rốt cuộc thì bồ cũng đâu muốn tự tử đâu, đúng không? Nên hắn sẽ tin bồ.>

Tôi lặp lại lời nhỏ với Visser Ba. Năm phút sau, chúng tôi ở bên ngoài, giữa không khí ban đêm trong lành. Tôi bay ra khỏi tai hắn.

Tên Visser lùi lại. Chúng tôi cũng lùi lại.

<Lần tới ta sẽ giết người một cách đơn giản. Ta sẽ không ứng xử liều lĩnh nữa. Ta sẽ chỉ giết người thôi.>

<Ta cũng thế,> tôi nói.

Tôi bay, Rachel Bé Ngoan chạy. Chúng tôi mỗi lúc một cách xa nhau và cách xa xưởng đúc. Khi chúng tôi - đưa bay, đưa chạy - tới được một khoảnh rừng thưa, nhỏ đổ sụp xuống, khóc nức nở, nước mắt tèm lem. Một cảnh tượng hết sức kỳ quái vì nhỏ vẫn trong lối hình biến Hork-Bajir.

<Mình phải hoàn hình đã, được không?> nhỏ la lên. <Rồi bồ có thể giết mình nếu bồ muốn.>

Tôi đã hoàn hình xong. Thoáng chốc, chúng tôi chỉ còn là hai đứa con gái giống hệt nhau, đều có tên là Rachel.

"Tội nghiệp anh Jake. Mình hổng thể tin được rằng..." Rachel Bé Ngoan khóc thành tiếng.

<Anh ổn mà,> một giọng nói vang lên.

Rachel Bé Ngoan giật nảy mình như thể có ai đó vừa mới thọc một cọng dây thép vào mũi nhỏ vậy. “Anh Jake à?”

<Còn ai vào đây nữa?>

Tôi nhìn thấy một thứ giống như một con gián đang hoàn hình. Rachel Bé Ngoan ngoảnh mặt đi chỗ khác, đúng là một con nhỏ ngu ngốc nhất gan.

<Đó là lý do tại sao anh thích lốt biến gián,> Jake nói. <Gián không dễ bị giết chết. Anh bị chân của Rachel Bà Chăn dẫm lên mất một lúc, rồi anh cà nhắc lướt qua bên người Rachel Bé Ngoan.

“Cái gì, có phải anh quá khiếp sợ nên hồng muốn để cho tụi này biết rằng anh còn sống phải không? Lúc ấy, hai đứa này có thể phải cần ai đó hỗ trợ lắm chứ! Tôi sẽ giết anh vì chuyện đó!”

“Anh muốn hai đứa em tìm ra một lối thoát,” Jake ôn tồn. Ảnh đã là người nhiều hơn gián rồi. “Hai đứa phải tìm hiểu xem bọn em cần gì ở nhau.”

Tôi xỏ ra một tràng cười. “Tôi mà cần nó á? Con nhỏ đó á? Cái đồ nhút nhát, điệu đà, ngu ngốc đó á? Cái đồ đần độn suốt ngày lê lét trong khu thương xá đó á?”

“Có đấy,” Jake nói. Lúc này ảnh đã gần như đã trở thành người hoàn toàn rồi. “Em làm gì cũng không có kế hoạch, không có manh mối gì hết. Còn nhỏ thì lập được kế hoạch. Nhỏ là một người có khả năng suy nghĩ dài hạn. Không có nhỏ, em chẳng làm được gì ngoài việc giận dữ, thô bạo và, ừm, kích động.”

“Sự nổi xung thiên là tất cả những gì anh cần lúc này!” Tôi phản kháng.

“Rachel Bé Ngoan?” Jake quay qua con ngốc nói.

Nhỏ gật đầu. “Vâng, em biết. Đúng là em cần nhỏ. Em không thể... Em không thể làm được gì nếu hồng không có nhỏ. Em biết nhỏ điên rồ, nhưng, anh biết mà, nhỏ làm cho em có thể, kiểu như là, mạnh mẽ và tất cả những thứ khác nữa.”

“Dĩ nhiên là mày cần tao rồi!” Tôi lớn giọng. “Tao là tao! Còn mày thì sao? Mày chỉ là mày mà thôi!”

“Rachel Bà Chăn,” Jake nói. “Không có nhỏ, em không phải là thành viên của Hội Animorphs. Chấm hết. Em không thể về phe với bọn Yeerk. Em không thể đơn độc chiến đấu với chúng. Em có muốn trở thành một chiến binh không? Vậy thì em cần phải có khả năng lên kế hoạch, phải có khả năng hiểu được thể nào là sợ hãi, và phải có cả ý thức trách nhiệm nữa.”

“Mắc dịch,” Rachel Bé Ngoan nói và cười khúc khích.

“Nè, Ax có một kế hoạch. Cả hai đứa sẽ phải làm cùng nhau, nếu không việc sẽ, hay nhiều khả năng là sẽ, không thành. Đẳng nào cũng thế mà thôi. Nhưng Rachel Bà Chăn này, nếu không phải vì nhỏ - nửa kia của em - em hẳn đã không còn đường lùi ở đẳng rồi. Nhỏ cứu em và em cứu nhỏ, và cả hai đứa, nếu cứ hục hặc nhau như mấy bữa trước, chỉ tổ gây phiền toái cho tụi này mà thôi. Vì vậy, hãy thực hiện kế hoạch của Ax đi, cứ làm theo lời chỉ dẫn thôi, nếu không, anh thề, anh sẽ nộp cả hai đứa cho Visser Ba đó.”

Chương 34

Trở về kho thóc. Tất cả tụi tôi đều có mặt ở đó. Hồng một ai trong mấy đứa kia bị phục kích cả. Hai chiếc xe mà tụi nó được phân công theo dõi cũng đều là những chiếc xe mồi.

Tia Phản Biến vẫn chưa bị phá huỷ.

Tobias đậu trên xà nhà, im lặng, quan sát bằng đôi mắt điều hâu tinh anh của mình.

Erek người Chee cũng ở đây. Tôi hồng biết nguyên nhân ảnh tới. Có lẽ ảnh, kiểu như là, tò mò chẳng?

<Các bạn có thể bắt đầu bất cứ lúc nào,> Ax nói.

Tôi nhìn nhỏ. Gương mặt giống hệt tôi. Nhưng đôi mắt thì khác hẳn. Nó hết sức nóng nảy, hoang dại và nguy hiểm. Nhỏ làm tôi sợ.

Tôi vươn bàn tay run rẩy của mình chạm nhẹ vào bờ vai trần của nhỏ.

Rachel Bà Chăn đảo mắt. “Nếu việc này hồng thành công, anh sẽ chết, Ax! Chết! Nghe thấy không?”

Rachel Bà Chăn nhìn tôi khinh khỉnh với nụ cười nửa miệng. Rồi nhỏ đưa tay nắm chặt vai tôi.

"Bác sĩ Jekyll, con có đồng ý nhận cô Hyde đây làm vợ và nguyện sẽ -"

"Im mồm, Marco, bồ đã có tên trong danh sách của tôi rồi đấy!" Rachel Bà Chăn nạt ngang.

<Hai bạn phải bắt đầu khâu nẹp cùng một lúc,> Ax giảng giải.

"Đếm đến ba nhé," Cassie nói. "Một... hai... ba!"

Tôi bắt đầu khâu nẹp nhỏ song sinh của mình. ADN của nhỏ chảy tràn vào trong tôi cũng như ADN của tôi chảy tràn sang bên nhỏ. Tôi cảm thấy mình như bị rút hết năng lượng, rơi vào tình trạng hôn mê, ảnh hưởng của quá trình khâu nẹp ADN.

Việc này sẽ có hiệu quả chứ? Tôi khâu nẹp nhỏ, nhỏ khâu nẹp tôi, thế nhưng tôi không cảm thấy mất, kiểu như là, bản thân tí nào.

<Erek,> Ax nói.

Erek di chuyển nhanh nhẹn, êm ru. Ảnh trút bỏ hình chiếu ba chiều, trở về với con người Erek thực - một người máy có hình dạng một chú chó.

Ảnh đặt một tay lên người tôi, một tay lên người Rachel Bà Chăn. Đột nhiên, tôi có cảm giác không ổn.

"Xin lỗi nha," Erek nói. Và rồi...

"ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!"

Đau không thể tưởng tượng nổi! Cả hai nửa của tôi rúm ró, co giật và gãy gập. Hai đầu mút, chỗ Erek chạm vào người tôi, đều tóe lửa. Tai tôi hồng hồng nghe thấy được gì. Đầu óc tôi hồng hồng nghĩ được gì. Mắt tôi hồng hồng thấy gì ngoài một chùm tia sáng chói xèo xèo, nổ lách tách.

<Biến hình!> tiếng Ax hét lên trong đầu tôi. <Hãy biến thành người kia! Hãy làm liền đi!>

Diên hết biết! Tôi đang bị sốc điện! Hồng cách gì tôi có thể... và chưa hết... điều kỳ quặc nhất... kỳ lạ... tan chảy... hơi ẩm... không thể nào...

Tôi đổ sụp người, quỵ xuống sàn trên hai đầu gối. Cú sốc điện đã chấm dứt. Tôi đã lại có thể trông thấy vựa cỏ khô dơ dáy. Tôi đã có thể nhìn thấy bàn chân của mấy đứa kia.

Tôi ráng đứng lên. Quá chóng chệnh. Cassie và Jake giúp nâng tôi dậy.

"Xin lỗi vì chuyện đó nha," Erek nói. "Ax biểu các bạn cần một dòng điện cao thế, và chúng tôi không nghĩ là các bạn có thể tình nguyện chịu đựng được nó."

Tôi gật đầu, lúng túng. Tôi nhìn quanh. Nhỏ đi rồi.

Không, không đi.

"Bồ ổn chứ?" Cassie hỏi.

Ổn không á? Tôi muốn khóc. Tôi lại là tôi rồi. Dù thế nào đi nữa thì chuyện ấy cũng đáng mà. Kẻ hèn nhất đang ở trong tôi. Kẻ sát nhân cũng thế. Phần người và phần con.

"Rachel, bồ có muốn ngồi xuống không? Có lẽ để nói chuyện?" Cassie hỏi.

"Mình... mình không biết..." tôi nói.

"Có mình ở ngay đây với bồ nè," Cassie nói.

Tôi nhìn lên. Tobias. Một nửa là người, một nửa là chim săn mồi. Mắt chúng tôi gặp nhau. "Cảm ơn bồ, Cassie," tôi thì thầm. "Nhưng... Tobias?"

<Ừ. Đi thôi, Rachel,> cậu ấy nói. <Hai nửa con người bồ và hai nửa con người của mình. Đi thôi.>

HẾT TẬP 32

[1] E.T. *the Extra-Terrestrial* là bộ phim khoa học viễn tưởng của Mỹ về một người ngoài hành tinh thân thiện bị lạc trên Trái Đất, được chú bé Elliott tìm cách giúp đỡ để trở về quê nhà (ND)

[2] Các hồ nước trong hốc đá được hình thành lúc thủy triều thấp, là nơi sinh sống của rất nhiều sinh vật biển, chủ yếu là sinh vật không xương sống, y như một đại dương thu nhỏ vậy (N.D).

[3] Nguyên văn là 18 ounce. Ounce là đơn vị đo lường hệ Anh. 1 ounce = 28,35 g (ND)

[4] Thương hiệu chuyên về đồ dành cho trẻ em (ND)

[5] Scully và Mulder là tên 2 nhân vật chính trong phim *X-files (Hồ sơ mật)* - một sê-ri phim truyền hình rất nổi tiếng của Mỹ. (ND)

[6] Dr. Jekyll và Mr. Hyde - là 2 nhân vật chính trong tác phẩm "Vụ án kỳ lạ về Bác sĩ Jekyll và ông Hyde - Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde" của tiểu thuyết gia người Scotland Robert Louis Stevenson, được xuất bản lần đầu vào năm 1886. Truyện kể về cuộc điều tra của luật sư người Anh Gabriel John Utterson về sự cố kỳ lạ giữa người bạn cũ - Bác sĩ Jekyll cũng là Ông Edward Hyde. Bác sĩ Jekyll đã thử nghiệm một loại thuốc mà ông phát minh ra ngay trên cơ thể mình. Khi ông uống, ông biến thành Ông Hyde với những tính cách xấu xa của một con ác quỷ.

Tác phẩm này nổi tiếng bởi việc mô tả hết sức sống động về chứng tâm thần phân liệt, những xúc cảm, những tính cách xuất hiện trong cùng 1 con người: một người tốt và một ác quỷ. Sau thành công vang dội của tác phẩm, “Jekyll and Hyde” trở thành 1 cụm từ có nghĩa là 1 người có 2 nhân cách ở 2 thái cực trái ngược nhau.

[7] Mary Kate Olsen and Ashley Fuller Olsen (sinh 13/6/1986) là 2 chị em sinh đôi người Mỹ. Cả hai đều là diễn viên và cùng xuất hiện trong nhiều bộ phim truyện và phim truyền hình kể từ thuở còn ấu thơ. Tuy là 2 chị em sinh đôi có diện mạo y như nhau song đó lại là hai chị em sinh đôi khác trứng.

[8] BRI - viết tắt của cụm từ Buyers Research Institute - Viện Nghiên cứu và Tư vấn Người Mua hàng.

[9] Nguyên văn: *Final Jeopardy* - một chương trình trò chơi truyền hình của Mỹ, có nhiều câu hỏi tri thức về nhiều lĩnh vực như Lịch sử, Văn học, Nghệ thuật, Văn hóa, Khoa học,...

[10] Chương trình do Jerry Springer - một cựu chính trị gia người Mỹ gốc Anh - dẫn chương trình. Đây là chương trình nói chuyện ngắn gọn trên truyền hình, nội dung đề cập đến rất nhiều lĩnh vực trong cuộc sống thường ngày và khán giả thường chia thành hai phe tranh luận (ND).

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>